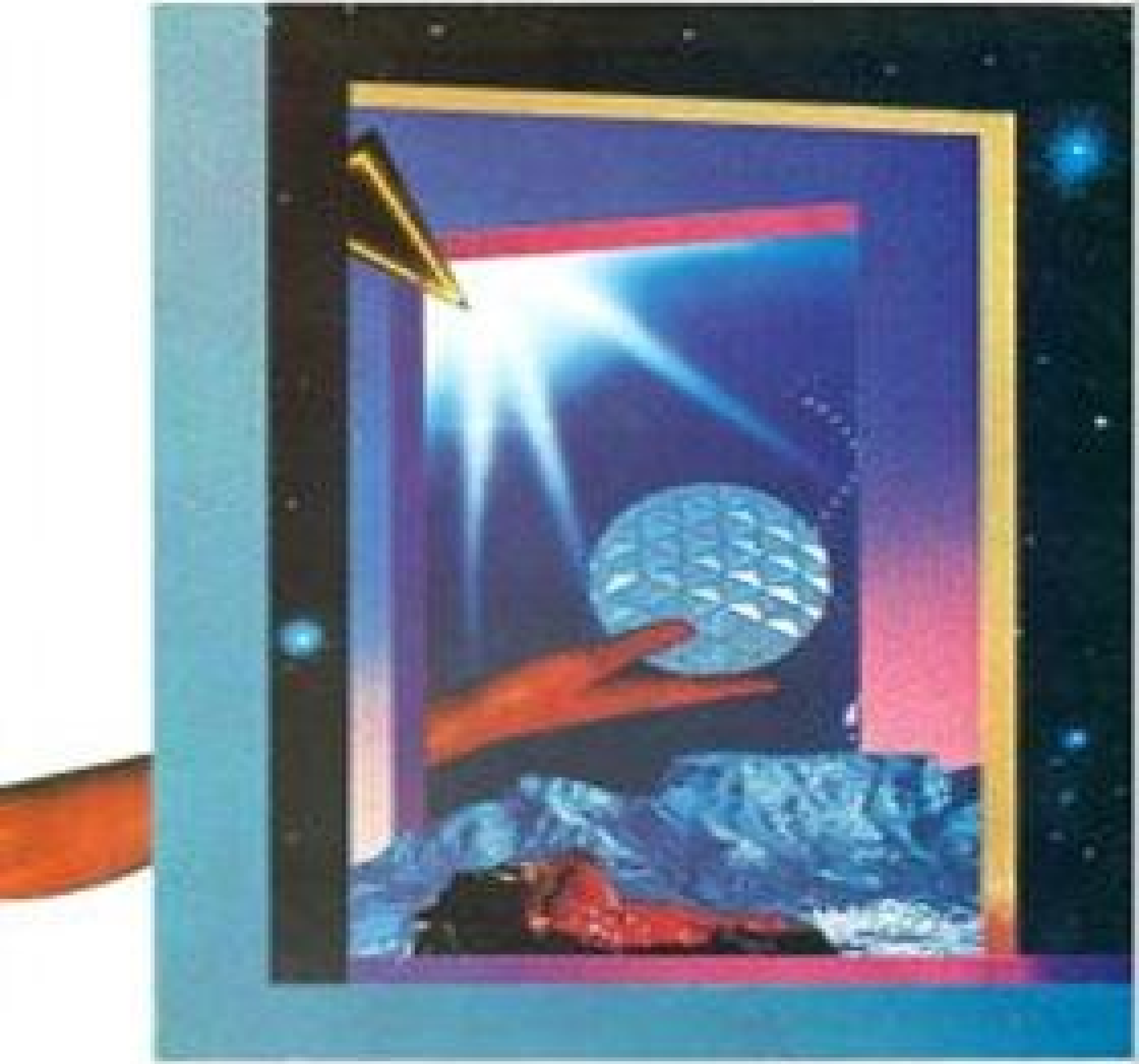
Sonsuzluğun Sonu

Isaac Asimov

cep kitapları

THE END OF ETERNITY/ SONSUZLUĞUN SONU

ISAAC ASIMOV'un romanı türkçeleştiren: alperen keleş

ISAAC ASIMOV

1971 Fawcett Crest, New York 1984 Cep Kitapları, Istanbul

SONSUZLUĞUN SONU

*

Türkçesi: ALPEREN KELEŞ

1971 Fawcett Crest baskısından eksiksiz olarak türkçeleştirilmiştir.

*

ISBN 975-480-010-3

Cep kitapları: 30/Bilimkurgu: 2 Birinci baskı: Şubat 1984 İkinci baskı:1988
Üçüncü baskı: 1997

Ofset hazırlık: Cep Kitapları Ofset baskı: Mart Matbaası

Piyerloti Cad. 7-9 Çemberlitas - İstanbul

Horace L. Gold'a

1

TEKNİSYEN

Andrew Harlan büyük bir tencereyi andıran madeni araca girdi. Araç, yukarıya doğru uzanan, Harlan'ın başı üzerinde yaklaşık iki metre kadar yükseklikteki garip görünüşlü bir sis tabakası içinde kaybolan çubuklardan meydana gelen dikey şafta, serbest bir biçimde yerleştirilmişti ve kenarları yuvarlaktı. Birtakım düğmelere bastı ve hareket manivelasını yavaşça çekti.

Araç hareket etmedi.

Aslında Harlan da bilinen anlamda bir hareket beklemiyordu. Aşağı yukarı, sağa sola ya da ileri geri. Fakat, maddesel olmadıkları halde dokunulduğunda hissedilebilen ve dikey şaftı oluşturan çubuklar arasındaki boşluk gümüşi renkte bir görünüm aldı. Aynı anda başlayan, midesindeki hafif bir rahatsızlık ve psikosomatik baş dönmesi ona araçla Sonsuzluk'ta üst zamanlara doğru yolculuğun başladığını anlatıyordu.

İki yıl önce kendisine verilen görevin üssü olan araca 575. yüzyılda binmişti. O zamanlar 575., o güne dek gittiği en uzak üst zamandı. Şimdi 2456. yüzyıla gidiyordu.

Normal olarak bulunduğu durumda bir kaybolmuşluk hissi içinde olması gerekirdi. Yerlisi olduğu Yüzyıl uzak alt zamanda, 95. yüzyıldı. 95., atom gücünün şiddetle sınırlandırıldığı, köy hayatı yaşanan, genellikle tahtanın yapı malzemesi olarak kullanıldığı, damıtılmış içkiler ihraç edilip yonca tohumlarının ithal edildiği bir yüzyıldı. Her ne kadar Harlan henüz on beş yaşındayken özel eğitime girip çırak olduysa da, kişi "ev"den dış zamana hareket ettiğinde bu kaybolmuşluk hissini yaşardı. 2456.'da o, doğum zamanından yaklaşık iki yüz kırk bin yıl uzakta olacaktı ve bu, katı bir sonsuz için bile oldukça büyük bir uzaklıktır.

Normal olarak durum böyle olacaktı.

Fakat şu anda Harlan cebinde ağırlığını hissettiği belgelerden başka bir şey düşünecek durumda değildi. Biraz ürkek, biraz sinirli, biraz şaşkındı.

2456.'ya geldiğinde, elleri kendiliklerinden hareket ederek gerekeni yapıp aracı durdurdu.

Gariptir ama, bir teknisyen hiçbir konuda sinirli davranamaz. Bir zamanlar Eğitmen Yarrow ne demişti?

"Her şeyden evvel, bir Teknisyen soğukkanlı olmalıdır. Yapacağı Gerçeklik Değişikliği elli milyar insanın hayatını etkileyebilir. Bunun bir milyon, belki de daha fazlasının hayatları ise öylesine etkilenir ki hemen hemen yeni bireyler haline gelirler. Bu şartlar altında, duygusal bir davranış hoşgörülemez."

Harlan başını sertçe sallayıp öğretmeninin, kupkuru sesiyle canlanan hatırasını bir kenara bıraktı. O günlerde bu rütbe için gerekli yeteneğe sahip olduğu aklının ucundan bile geçmemişti. Fakat duygusal davranıyordu. Elli milyar insan için değil. Elli milyar insan umurunda bile değildi. Yalnızca biri vardı. Bir kişi.

Birden aracın durduğunu fark etti ve düşüncelerini bir araya toplamak için bir an duraklarken Teknisyenlere özgü soğuk, duygusuz haline büründü, araçtan çıktı. Terk ettiği araç, tabii ki biraz önce binmiş olduğuyla aynı değildi, artık aynı atomlardan meydana gelmiyordu. Ancak bu, sonsuz için üzerinde durulacak bir konu değildi. Varolduğu gerçeğinden ziyade, zaman içinde seyahatin sırlarıyla ilgilenmek, bir çırağa ya da sonsuzluğa yeni gelmiş birine yakışırdı.

Bir tarafında sonsuzluk, bir tarafında normal zamanın bulunduğu, son derece ince olan zamansızlık ve mekânsızlık perdesinin önünde tekrar durakladı.

Burası kendisi için sonsuzluğun tamamen yeni bir kısmıydı. Zaman Rehberi'nden gerekli her şeyi öğrenmişti. Yine de içinde yaşamanın yerini tutamazdı ve kendisini uyum sağlamanın ilk şokuna hazırladı.

Gerekli ayarlamaları yaptı. Zamandan sonsuzluğa geçiş çok kolay olmasına rağmen, çok daha seyrek yapılan zamana geçiş karmaşık bir olaydı. Perdeyi geçti ve kendini göz kamaştıran bir ışık cümbüşü içinde buldu. Gözlerini korumak için ellerini yüzüne götürdü.

Karşısında sadece bir kişi vardı. Onu ancak bulanık bir biçimde görebiliyordu.

Adam, "Ben Sosyolog Kantor Voy. Sanırım siz Teknisyen Harlan'sınız." dedi.

Harlan başım sallayarak onayladı ve, "Zaman Baba! Bu tarz giyinmeyi değiştirmek mümkün değil mi?"

Voy şöyle bir kendisine baktı ve anlayışlı bir tarzda, "Moleküler filmleri mi kastediyorsunuz?"

"Evet", dedi Harlan. Rehberde bahsi geçiyordu ama bu derece çılgınca ışık yansıttığından söz etmiyordu.

Harlan tedirginliğini normal karşılıyordu. Birçok yüzyıl gibi 2456. yüzyıl da madde kökenliydi, o yüzden uyum sağlayabilmeyi ümit etmeye hakkı vardı. 300'lerin enerji girdapları ya da 600'lerin alan dinamiği madde kökenli bir yüzyıla ait insanları şaşırtabilirdi ama 2456. yüzyılda bu olmamalıydı. Bu yüzyılda basit bir sonsuz için dahi konfor, duvarlardan çivilere kadar düşünülmüş, hazırlanmıştı.

Aslında, her şey maddeseldi. Enerji kökenli bir yüzyıldan olanlar bunu anlayamazdı. Onlara bu görünüş, ağır, kaba ve barbarca gelirdi. Ama madde kökenli Harlan'a göre, her taraf tahta, cins cins metal, plastik, silikat, beton, deri, vb. idi.

Fakat maddenin her türü ayna görevi görüyordu.

2456.'da göze çarpan ilk bu oluyordu. Bütün yüzeyler parlaktı ve ışığı yansıtıyordu. Moleküler filmlerden dolayı, her yer pürüzsüz bir görünüm arz ediyordu. Kendisinin, Sosyolog Voy'un, görebildiği her şeyin, her taraftan bütünler ya da parçalar halinde her açıdan defalarca yansıyan görüntüleri insanı karmaşaya iten bir rahatsızlığa yol açıyordu. Karışıklık göz kamaştırıyor ve mide bulandırıyordu.

"Özür dilerim," dedi Voy, "Bu yüzyılımızın adetlerindendir ve bu işlere bakan kısım da zamanı geldiğinde adetleri uygulamak gerektiğine inanıyor. Bir süre sonra alışırsınız."

Voy hızlı ve görüntüsü birbirine karışan adımlarla yürüdü. Yürürken tepetaklak oluyor, uzun adımları yerin altına gidiyormuş gibi görünüyordu. Bir yere uzandı ve bir devreyi kapattı.

Yansımalar kesildi, suni ışıklar ölgünleşti. Harlan tekrar kendine geldiğini hissetti.

"Lütfen benimle gelin" dedi Voy.

Harlan birkaç dakika önce ışıklar ve yansımalar içinde olan boş koridorlarda adamı takip etti. Bir antre boyunca yukarı doğru tırmandıktan sonra bir çalışma odasına girdiler.

Kısa yürüyüşleri sırasında hiç kimseye rastlamamışlardı. Aslında Harlan bu duruma o kadar alışıktı ki, eğer bir insana rastlasalar çok şaşıracaktı. Hiç şüphesiz, bir teknisyenin geldiği haberi yayılmış olmalıydı. Hatta Voy bile sürekli aralarında mesafe bırakmaya çalışıyor ve eğer kazara Harlan'ın eli elbisesine bile değecek olsa gözle görülür bir biçimde uzağa çekiliyordu.

Harlan, bu durumun içinde bir burukluk hissi uyandırdığını fark edince şaşırdı. Eğer içinde büyüdüğü kabuk yeterince kalınsa duygusal davranmaması gerekirdi. Eğer öyle değilse, kabuğu daha ince kalmışsa bunun bir tek sebebi olabilirdi. Noys!

Sosyolog Kantor Voy arkadaşça gözüken bir tavırla teknisyene doğru eğildi ama Harlan oldukça büyük bir masanın iki uzak ucunda oturduklarını fark etti.

Voy, "Sizin gibi ünlü bir teknisyenin bizim küçük sorunumuzla ilgilenmiş olmasına çok sevindim."

Harlan, çevresindekilerin her zaman kendisinden bekledikleri soğuk tavırla, "Evet," dedi. "İlgi çekici yönleri var." (Yeterince soğuk ve duygusuz davranıyor muydu acaba? Suçunu ortaya koyan ter damlaları alnında görünüyor olmalıydı.)

İç cebinden, rulo halindeki gerçeklik değiştirmesi özetini çıkardı. Bu, bir ay önce Bütünzamanlar Meclisi'ne gönderilen kopyaydı. Kıdemli Bilgisayar Twissell'le olan yakınlığı dolayısıyla bunu ele geçirmekte güçlük çekmemişti.

Harlan ruloyu açıp, masanın üzerindeki yumuşak paramanyetik alana yaymadan bir an bekledi.

Masayı kaplayan ince moleküler tabaka yumuşamış, fakat henüz tamamen kaybolmamıştı. Masadan yansıyan kolunun hareketi birden dikkatini çekti ve bir an için masada kendi yüzünün aksini gördü. Otuz iki yaşındaydı ama daha yaşlı gösteriyordu. Bu ona kimsenin söylemesini gerektirmeyecek kadar açıktı. Ona, sonsuzların kafasındaki teknisyen

imajıyla bütünleşmiş olan aşağılayıcı tavırları ve keskin, soğuk nazarları kazandıran, uzun yüzü ve koyu renk gözlerinin üzerindeki siyah kaşları olmalıydı. Zaten kendisi de bir teknisyen olduğunu bu özelliklerinden anlıyordu.

Ruloyu masanın üzerine açtı ve konuya girdi.

"Ben bir sosyolog değilim, bayım."

Voy gülümsedi. "İşte bu fena. Ne zaman birisi belirli bir alanda tam bilgi sahibi olmadığını belirterek konuya girse, arkasından o konuda çok açık bir biçimde fikrini belirtecek demektir."

"Hayır," dedi Harlan, "Fikir değil. Yalnızca bir rica. Acaba bu notları tekrar gözden geçirip, küçük de olsa bir hata yapıp yapmadığınızı kontrol etmek ister miydiniz, diye soracaktım." Voy birden vakur bir tavır takındı. "Umarım, hayır," dedi. Harlan'ın bir kolu oturduğu sandalyenin arkasına sarkmış, diğeri ise kucağındaydı. Boşta kalan parmaklarının sinirli hareketler yapmasını istemiyordu. Dudaklarını ısırmamalıydı. Duygularını açığa vurmamalıydı.

Şimdiye dek, şimdiye kadar hayatının yönü, Bütünzamanlar Meclisi'nin öğütücü idari mekanizmalarından geçen Gerçeklik Değiştirmesi projelerini inceleye inceleye öylesine değişmişti ki. Kıdemli Bilgisayar Twissell'in kişisel olarak atadığı teknisyeni olarak, profesyonelce, olayları basit değiştirmelerle ayarlayabilirdi. Özellikle kendisi büyük projesi, Twissell'in dikkatini üzerine çekmişken. (Harlan'ın burun kanatları açıldı, kapandı. Şimdi, bu projenin yapısı hakkında bir şeyler biliyorduk.)

Harlan mantıklı bir süre zarfında neyi aradığını bulacağından emin değildi. V-5 seri nolu 2456-2781 Gerçeklik Değiştirmesi projesine ilk baktığında mantık gücünün hisler ve arzularla saptırıldığını hissetmişti. Bütün bir gün tekrar tekrar bazı eşitlik ve denklemleri karmaşık bir belirsizlik içinde kontrol etmiş, artan bir heyecan içinde kendisine hiç olmazsa temel psikomatematik öğretildiğine şükretmişti.

Voy aynı konuları yarı şaşkın, yarı endişeli gözlerle tekrar gözden geçirdi.

"Bana öyle geliyor ki; yani, bana öyle geliyor ki bütün her şey mükemmel bir biçimde, gerektiği gibi yapılmış," Harlan, "Bu yüzyılın halihazırdaki gerçekliğindeki kişilerin kur yapma şekilleri konusu için size

başvurdum. Bu sosyolojiye girer ve sizin sorumluluğunuzdadır, sanırım. İşte bu yüzden, geldiğimde sizinle, başkasıyla değil de sizinle görüşmek istedim."

Voy'un kaşları çatıldı. Hâlâ nazikti, fakat artık soğuk davranıyordu. "Bölümümüzdeki gözlemciler oldukça ehil kişilerdir. Bu konuya atananların da doğru veriler topladığına itimadım sonsuzdur. Aksi yönde bir deliliniz mi var?"

"Hayır yok, Sosyolog Voy. Verilerini kabul ediyorum. Benim sormak istediğim verilerin değerlendirilişi. Eğer kur yapmalarla ilgili veriler doğru bir biçimde değerlendirilseydi, bu noktada farklı bir yol bulunamaz mıydı?"

Voy baktı ve sonra bakışlarına belirgin bir rahatlık ifadesi yerleşti. "Tabii, teknisyen, tabii, fakat bu kendini bir benzerlik içinde çözer. Her iki taraftan da ödün vereni olmayan küçük boyutlu bir daire söz konusu. Sanırım katı matematiksel ifadeler yerine manzaralı bir dil kullanmamı hoş görürsünüz."

"Anlarım," dedi Harlan kuru bir ses tonuyla. "Ben de bir sosyologdan daha fazla bilgisayar değilim."

"Çok güzel, o halde. Bahsettiğiniz farklı yol, ya da buna çatallaşma da diyebiliriz, önemli değil. Çatallaşmalar sonuçta aynı noktada birleşir ve tek bir yol halini alır. Tekliflerimiz arasında değinmeye değer bulmamıştık."

"Öyle diyorsanız, bayım, bende sizin kararınıza uyacağım. Bununla birlikte yine de G.A.D. meselesi var."

Sosyolog, Harlan'ın da beklediği gibi birden irkildi. G.A.D. Gerekli Asgari Değişiklik. O konuda teknisyen patrondu. Bir sosyolog, zaman içindeki sınırsız muhtemel gerçekler konusunda tartışma kabul etmeyebilirdi ama, G.A.D. konusunun üstadı teknisyendi.

Mekanik hesaplamalar bunu yapamaz. En yetenekli ve tecrübeli kıdemli bilgisayar tarafından yönetilen, gelmiş geçmiş en büyük hesap kompleksi ancak G.A.D. yapılacak alanın sınırlarını saptayabilir. Verileri inceleyip, karar veren ve saptanan sınırlar arasında tam noktayı tespit eden teknisyendir. İyi bir teknisyen çok ender yanılır. Birinci sınıf bir teknisyen hiçbir zaman yanılmaz.

Harlan da hiçbir zaman yanılmazdı.

"Şimdi, önerilen G.A.D.," dedi Harlan (Sakin, tek tek ve tam Standart Zamanlararası Lisan hecelerini kullanarak konuşuyordu), "yani sizin önerdiğiniz, uzayda bir kazanın başlangıcını ve bir düzine belki de daha fazla insanın derhal ölümünü içeriyor."

"Kaçınılmaz," dedi Voy, omuz silkerek.

"Yalnız," dedi Harlan, "Ben G.A.D.'nin sadece bir kutunun bir raftan diğerine aktarılmasıyla yapılabileceği kanısındayım. İşte! "Parmağıyla gösterdi. İşaret parmağının beyaz, bakımlı tırnağı birtakım delikli işaretlere yöneldi.

Voy duruma içini acıyla dolduran fakat sessiz bir yoğunlukla baktı. Harlan, "Bu, sizin şu dikkate değer bulmadığınız çatallaşmaya bağlı olarak durumu değiştirmez mi? Tam emniyet sağlanıp, sonuçta da " derken Harlan, "Yani, İstenen Azami Sonuç."

Voy başını kaldırdı, Harlan'a baktı. Koyu renk gözleri öfke ve kırgınlık doluydu. Harlan, sözlerinin ezici gücü altındaki adamın ön dişlerinin ayrık olduğunu ve ona tavşana benzeyen bir görünüm verdiğini fark etti.

Voy, "Sanırım Bütünzamanlar Meclisi'nden biraz laf işiteceğim," dedi.

"Sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla, Bütünzamanlar Meclisi'nin bu durumdan haberi yok. En azından, Gerçeklik Değiştirme projeleri elime geçtiğinde üzerinde herhangi bir görüş belirtilmemişti." Harlan, "elime geçti" kelimelerini izah etmedi, Voy da sormadı.

"Hatayı siz buldunuz o halde, öyle mi?"

"Evet."

"Ve Bütünzamanlar Meclisi'ne bildirmediniz mi?"

"Hayır, bildirmedim."

Voy rahatladı, fakat meraklanmıştı.

"Neden bildirmediniz?"

"Çok az insan bu tür hatalardan kaçınabilir. Durumu gerçekleşmeden düzeltebileceğimi düşündüm ve öyle de oldu. Artık meseleyi uzatmanın bir anlamı yok, değil mi?"

"Şey... teşekkür ederim, Teknisyen Harlan. Arkadaşça davrandınız. Dediğiniz gibi, bölümümüz, kapasitesi itibarıyla bu hatadan kaçınamazdı. Haksız yere sicilimize geçecekti."

Bir an için durakladı ve devam etti. "Tabii ki, bu değişiklikle, artık, önce bazı kişilerin ölmesi gerekli olmaktan çıktı."

Harlan kendi kendine düşündü: Gerçekten minnettar kalmışa benzemiyor. Belki de fena halde gücendi. Şu andaki düşüncelerinden sıyrılınca tepesine yemek üzere olduğu darbeden bir teknisyen tarafından kurtarılmış olmak onu daha da yıkacak. Eğer ben bir sosyolog olsaydım,şimdi elimi sıkardı, ama teknisyene hiçbir zaman böyle davranmaz. Bir düzine insanı öldürmekten sanık olmayı tercih ederdi belki de.

Ve kırgınlığın artmasını beklemek tehlikeli olacağından, Harlan söze girdi, "Umarım şükran duygularınız, bölümünüzün benim için küçük bir şey yapmasını sağlar."

"Küçük bir şey mi?"

"Bir Yaşam-Şeması meselesi. Gerekli veriler yanımda. Aynı zamanda 482. için teklif edilmiş bir Gerçeklik Değiştirmesi'nin verileri de var. Değişikliğin belirli bir kişi üzerindeki muhtemel etkisini bilmek istiyorum."

"Sizi anladığımdan pek emin değilim" dedi sosyolog, "Bunu yapmak için gerekli her şey kendi bölümünüzde vardır mutlaka?"

"Gayet tabii. Yine de, bu benim kişisel olarak ilgilendiğim bir konu olduğundan, henüz kayıtlarda görünmesini istemiyorum. Kendi kaynaklarımdan bu konuyu kayıtlara geçmeden öğrenmek..." Yarım kalan cümlesi için, ne demek istediği anlatan bir hareket yaptı.

"Yani bu işin resmi kanallardan geçerek yapılmasını istemiyorsunuz."

"Güvenilir olmasını istiyorum. Güvenilir bir cevap istiyorum."

"Eee, şimdi, bu kurallara aykırı. Kabul edemem."

Harlan kaşlarını çattı. "Hatanızı Bütünzamanlar Meclisi'ne rapor etmememden daha aykırı değil. Ona hiç itiraz etmemiştiniz. Eğer bir konuda kurallara katı bir biçimde bağlı kalacaksak, diğerinde de aynı şekilde katı ve kuralcı olmamız gerekir. Anlıyorsunuz beni, sanırım."

Voy'un yüzündeki ifade, açıkça anladığını belli ediyordu. Elini uzattı. "Belgeleri görebilir miyim?"

Harlan biraz rahatladı. En önemli engel geçilmişti. Sosyolog getirdiği dosyayı incelerken heyecanla onu izledi.

Sosyolog, "Zaman için, bu küçük bir Gerçeklik Değiştirmesi," dedi.

Harlan fırsatı kaçırmadı ve söze girdi. Öyle. Çok küçük, sanırım. Zaten bu yüzden gizli kalmasını istiyorum. Bir kişiyi denek olarak aldım ve haklı olduğuma emin olana kadar bizim bölümün gereçlerinden yararlanmak uygun düşmeyecek."

Voy'un yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi, Harlan da sustu. İşi tehlikeye atacak noktaya kadar üstelemeye gerek yoktu.

Voy ayağa kalktı. "Bunu Yaşam-Şemacılarımdan birine vereceğim. Gizli kalacak. Gerçi anlarsınız ama, bunun daha sonraları emsal teşkil etmesini istemiyorum."

"Gayet tabii."

"Ve sizce bir sakıncası yoksa, Gerçeklik Değiştirmesi'ni seyretmek istiyorum. Sanırım G.A.D.'yi bizzat kendiniz yönetme şerefini bizden esirgemezsiniz."

Harlan başıyla onayladı. "Bütün sorumluluğu alacağım."

İçeri girdiklerinde gözlem odasının iki ekranı da çalışıyordu. Mühendisler, ekranları Zamanda ve Mekânda gerekli koordinatlara bağlamış, çıkmışlardı. Harlan ve Voy parlak ışıklar içindeki odada yalnızdılar.

Harlan ekranlara baktı. Her iki görüntü de hareketsizdi. Ölüm sahneleri gibiydi.

Sahnelerden birinde keskin, tabii renkleri içinde bir makine dairesi vardı. Harlan bunun bir deneme uzay gemisi olduğunu biliyordu. Görüntüde, bir kapı kapanmaktaydı, henüz aralık olan kısımdan da yarı şeffaf, kırmızı bir maddeden yapılmış bir ayakkabı görünüyordu. Hiçbir hareket yoktu. Eğer havadaki toz zerrecikleri görülebilseydi onların bile kımıldamadığına şahit olmak mümkün olacaktı.

Voy, "Görüntüdeki durumdan iki saat ve otuz altı dakika sonra bu makine odasında kimse bulunmayacak. Halihazırdaki Gerçeklikte durum bu."

"Biliyorum," diye mırıldandı Harlan. Bir yandan eldivenlerini giyiyor, bir yandan da görüntüdeki rafta duran bahis konusu kutunun pozisyonunu kafasına yerleştiriyor, ona varmak için gerekli adımları ölçüyor ve planına göre yerinin değiştirilebileceği en iyi pozisyonu hesap ediyordu. Öbür ekrana bir göz attı.

Sonsuzluğun şu anda bulundukları bölümünün zamanıyla karşılaştırıldığında "şimdiki zaman" diye adlandırılan ekrandaki makine dairesi, ne kadar saf ve doğal renkler içindeyse, "gelecek" için olması gerektiği gibi, yirmi beş yüzyıl kadar "gelecek" zamanı gösteren öbür ekranda da o kadar mavi rengin hakim olduğu görülüyordu.

Bir uzay limanı görüntüdeydi. Koyu mavi bir gökyüzü, yeşilimsi mavi zemin üzerinde çıplak metalden mavi binalar. Ön planda şişkin tabanlı, tuhaf bir biçimi olan, mavi bir silindir duruyordu. Aynısından iki tane de arka planda duruyordu. Üçünün de yarık burunları yukarıya bakıyor ve uzay gemileri de bu yarıklara oturtulmuş vaziyette duruyorlardı.

Harlan kaşlarını çattı. "Ne garip şeyler."

"Elektroçekim" dedi Voy. "Elektroçekimle uzay seyahati yapılan tek yüzyıl 2481.'dir. Pervaneler, nükleonlar yoktur. Estetik olarak hoş bir araçtır. Ne yazık ki bir Değiştirme ile bundan yoksun kalmak zorundayız. Çok yazık." Çok bariz bir hoşnutsuzlukla gözleri Harlan'a dikilmişti.

Harlan dudaklarını birbirine bastırdı. Hoşnutsuzluk tabii! Neden olmasın? O bir Teknisyendi.

Doğrusu, uyuşturucu madde alışkanlığıyla ilgili verileri getiren bir Gözlemci'ydi. Son değişikliklerin, insanlık zamanının halihazırdaki gerçeklikteki en yüksek oranda uyuşturucu madde kullanma alışkanlığının gerçekleşmesine sebep olduğunu istatistikçiler çıkartmış, bazı sosyologlar da, belki Voy bile, bunun toplumun psikiyatrik yapısı üzerindeki olumsuz etkilerini izah etmişti. Böylece bazı Bilgisayarlar bu alışkanlığın en aza indirilebilmesi için gerçeklik değiştirmeleri üzerinde çalışmış ve elektro çekimle yapılan uzay seyahatlerinden vazgeçilebileceğini bulmuşlardı. Bu kararda, Sonsuzluk'taki her kademeden bir düzine, belki de yüz kişinin katkısı vardı.

Ancak, en sonunda, biraraya getirilmiş veri ve talimatları takip ederek gerçeklik değiştirmesini yapacak olan kişinin, kendisi gibi bir teknisyenin, sahneye çıkması gerekiyordu. Ve sonra, herkes lanetleyen bakışlarla onu suçlayacaktı. Bakışlarıyla "sen, biz değil, sen mahvettin bu güzelim şeyi" diyeceklerdi.

Bu yüzden onu kafalarında mahkûm edecek ve yanına yaklaşmayacakladı. Herkes suçunu onun omuzlarına yükleyecek ve alay edecekti.

Harlan, sert bir sesle, "Önemli olan gemiler değil, bu şeylere bakalım biz" dedi.

Görüntüdeki "şeyler" insanlardı. Uzay gemisinin yanında cüce gibi duruyorlardı. Uzay seyahatlerinin fiziki boyutları karşısında yeryüzü ve yeryüzü toplumu her zaman cüce gibi kalmıştı.

Bu insanlar kümelenmiş küçük kuklalar gibiydi. Zamanın bu donmuş anında incecik kolları ve bacakları suni bir görüntü yaratıyordu.

Voy omuz silkti.

Harlan sol bileğindeki küçük alan jeneratörünü ayarlıyordu.

"Haydi, bitirelim şu işi."

"Bir dakika. Bu işin ne kadar süreceğini öğrenmek için yaşam-şemacısıyla irtibat kuracağım. Ben de bu işin bitirilmesini istiyorum."

Küçük bir düğmeye bastı ve kurnaz bir ifadeyle gelecek çıtırtıları bekledi. (Harlan bu sonsuzluk bölümünün diğer bir özelliğinin de kodlanmış sesler olduğunu düşündü. Akıllı, fakat sahtekâr, aynı moleküler filmler gibi)

"Üç saatten fazla sürmeyecek diyor. Bir de, konuyla ilgili şahsın adına duyduğu hayranlığı belirtiyor. Noys Lambent. Bir dişi, değil mi?"

Harlan'ın boğazı kurumuştu. "Evet."

Voy'un hafif bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "Çok ilginç. Kendisini görmek isterdim. Aylardır bu bölümde bir kadınla karşılaşmadık."

Harlan cevap vermeye cesaret edemedi. Bir an için sosyologa baktı ve hızla döndü.

Eğer sonsuzlukta bir aksaklık varsa, o da kadınlardı. Bu aksaklığı sonsuzluğa ilk girdiğinde biliyordu ama kişisel olarak ilk defa Noys'la karşılaştığı gün hissetmişti. O andan itibaren inandığı her şeye ve bir sonsuz olarak ettiği yemine bile yabancı hale gelmişti. Ne için?

Noys için.

Ve utanmıyordu. Gerçekte onu şaşırtan da buydu. Utanmıyordu. Yaptıklarından hiç suçluluk duymuyordu. Hatta yaşam-şemacısının usulsüz kullanımının suç olduğunu bildiği halde bu bile onu rahatsız etmiyordu.

Mecbur kalırsa daha kötüsünü de yapacaktı.

İlk defa açıkça ve kesinlikle karar vermişti. Korkuyla kafasından atmaya çalıştıysa da, biliyordu ki, artık kafasının içine yerleştiğine göre zamanı geldiğinde bu kararını gerçekleştirecekti.

Karar şuydu: Mecbur kalır, başka çare bulamazsa sonsuzluğu yıkacaktı.

En kötüsü de, bunu yapabilecek güce sahip olduğunu biliyordu.

2

GÖZLEMCİ

Harlan zamana geçiş kapısının önünde durdu ve kendisini düşündü. Bir zamanlar her şey çok basitti. Uğrunda yaşanacak sözler, ülküler vardı. Bir sonsuzun yaşamının her evresinin bir amacı vardı. "Temel İlkeler" nasıl başlıyordu?

"Bir sonsuzun yaşamının dört evresi vardır..."

Her şey temiz ve masumdu, ancak kendisi için hepsi değişmişti ve parçalar haline gelmiş şeyleri tekrar biraraya getirebilmek mümkün değildi.

Bir sonsuzun yaşamındaki dört evreyi sadakatle geçirmişti. Önce, henüz bir sonsuz değilken, zamanda bir ölümlü olarak on beş yıl yaşamıştı. Sonsuzlar, zamanda yaşayanlardan seçilir, yoksa, sonsuz olarak doğmak diye bir şey yoktur.

On beş yaşındayken dikkatli bir eleme ve inceleme süreci sonunda seçilmişti ki o zamanlar böyle bir şeyin varlığından bile haberi yoktu. Son bir acıklı ayrılma sahnesinden sonra ailesinden ayrılmış ve sonsuzluğun sisli perdesinin ötesine götürülmüştü. (Ta o zamanlarda kendisine, artık ne olursa olsun geri dönemeyeceği anlatılmıştı. Bunun gerçek nedenini ise ancak çok sonraları öğrenebilmişti.)

Sonsuzluğa geldiği andan itibaren on yıl süreyle bir çırak olarak günleri okulda geçti ve sonra yaşamının bir gözlemci olarak geçecek üçüncü evresine başlamak üzere mezun oldu. Ancak ondan sonra bir uzman ve gerçek bir sonsuz oldu. Zaten bir sonsuzun dördüncü ve son evresi budur: Ölümlü, Çırak, Gözlemci ve Uzman.

Harlan bu evreleri son derece normal geçirmişti. Hatta başarılı bir biçimde geçirdiğini bile söyleyebilirdi.

Çıraklığını tamamladığı anı çok iyi hatırlıyordu. O an, çırakların sonsuzluğun bağımsız birer üyesi haline gelişleri demekti. Kendilerine,

henüz bir konuda uzmanlaşmış olmamalarına rağmen yasal "Sonsuz" ünvanı veriliyordu.

Hatırlıyordu. Okul bitmiş, çıraklık sona ermiş, kendisiyle birlikte eğitimlerini tamamlamış olan beş kişi, eller arkada birleşik, bacaklar iki yanda dimdik, gözler ilerde, dinliyordu.

Eğitmen Yarrow bir masanın arkasından onlara hitap ediyordu. Harlan Yarrow'u çok iyi hatırlıyordu: Hiç taranmayan kızıl saçları, çillerle dolu elleri ve kolları ve insana boşluk hissi veren bakışlarıyla tanınan ufak tefek, öfkeli bir adamdı. (Aslında bu boşluk, kaybolmuşluk hissi veren bakışlara her Sonsuz'da rastlamak mümkündür evini ve köklerini kaybetmiş olmak, bir daha hiç göremeyeceği o bir tek yüzyıla duyulan ve itiraf edilemeyen özlem.)

Doğal ki Yarrow'un konuşmasını kelime kelime hatırlamıyordu ama ana fikir çok açık bir biçimde belleğine kazınmıştı.

Yarrow, özetle, şöyle demişti: "Şu andan itibaren birer gözlemci olacaksınız. Genellikle bu çok önemli bir mevki olarak kabul edilmez. Bilhassa uzmanlar çocuklara göre bir iş olarak değerlendirirler. Belki siz sonsuzlar da (bu kelimeden sonra bir an için durup karşısındaki genç adamlara göğüslerini kabartmak ve gururlanmak fırsatı tanıdı) böyle düşünüyorsunuzdur. Eğer öyleyse, sizler gözlemci olma hakkı kazanmaya layık olmayan aptallarsınız demektir."

"Gözlemciler olmasa, bilgisayarlar hesaplayacak, yaşamşemacıları şemasını hazırlayacak, sosyologlar inceleyecek hiçbir şey bulamazlardı. Hiçbir uzmanın uzmanlığı işe yaramazdı. Bunları daha önce de duyduğunuzu biliyorum ama gerçekliğine inanmanızı ve emin olmanızı istiyorum.

"Gayretli çalışmalarla gerçekleri getirmek için, zamana gidecek olan, siz gençlersiniz. Soğuk, tarafsız, fikir ve hisleriniz bulandırılmamış gerçekleri, anlıyor musunuz? Hesap makinelerine verilebilecek doğrulukta gerçekler. Sosyal eşitlikleri kurabilecek açıklıkta gerçekler. Gerçeklik değiştirmeleri için temel teşkil edebilecek dürüstlükte gerçekler."

"Ve şunu da hiç unutmayın. Gözlemci olarak geçecek günleriniz mümkün olduğunca çabuk ve suya sabuna dokunmadan harcanamaz. Bu süre zarfında yapacağınız çalışmalar sizin sonraki hayatınızı etkileyecektir.

Uzmanlık dalınızın ne olacağını ve branşınızda ne kadar yüksek kademelere çıkabileceğinizi, bugüne dek okulda ne yaptığınız değil, gözlemci olarak ortaya koyduklarınız belirleyecek. Sonsuzlar, bu sizin mezuniyet sonrası eğitiminizdir ve şu anda ne kadar mükemmel bir potansiyele sahipmiş gibi görünseniz de, bir hatanız, çok küçük de olsa geri hizmetlerde görevlendirilmenize sebep olacaktır. Hepsi bu kadar."

Hepsiyle tek tek el sıkıştı ve Harlan ağırbaşlı, mağrur bir tavır takınmış, geçmiş ve gelecek tüm insanlara yardım edebilmek için gerekli ayrıcalıklara sahip olmanın ürpertili hayalini yaşıyordu.

Harlan'ın ilk görevleri basit, küçük ve çok dikkatle izlenen konulardı. Fakat o, yetenekleri sayesinde bir düzine kadar gerçeklik değiştirmesi işleminde gösterdiği başarıyla kısa zamanda parladı.

Gözlemciliğinin beşinci yılında bir kıdemlinin emriyle 482.'ye gönderildi. İlk defa denetlenmeden çalışacaktı ve bu gerçeğin bilincinde olarak ilgili kısım amiri bilgisayara ilk raporu verdiğinde cesareti kırılıverdi.

Onunki gibi bir yüzde, buruşuk, şüpheci ağzı ve çatık kaşlar tuhaf, komik görünen bu adam, Asistan Bilgisayar Hobbe Finge'di. Yuvarlak, düğme gibi bir burnu daha büyük iki düğmeye benzeyen yanakları vardı. Portreyi İlkel Zamanların efsanevi St. Nicholas'ına çevirmek için, yalnızca biraz kırmızı renk ve beyaz saçlara ihtiyaç vardı. Ya da Noel Baba, veya Kriss Kringle. Harlan bu üç ismi de biliyordu. Sonsuzların yüz binde biri bile bu isimlerin herhangi birini bilmezdi. Böyle esrarengiz şeyleri bildiği için Harlan gizli bir gurur duyuyordu. Okuldaki ilk günlerinden beri İlkel Zamanlar Tarihi onun hobi olarak ilgilendiği bir konu olmuş, Eğitmen Yarrow da bu konuda onu desteklemişti. Yalnızca sonsuzluğun başladığı 27.'den değil, Zaman Alanı'nın keşfedildiği 24.'den de önceki zamanda uzanan az sayıda ve haklarında doğru dürüst bilgi edinilemeyen yüzyıllara büyük ilgi duymuştu. Çalışmalarında eski kitap ve dergileri incelemişti. Hatta uzak altzamandaki sonsuzluğun ilk yüzyıllarına seyahatler yapmıştı. İzin alabildiği kadar, daha iyi kaynaklar bulmak için uğraşmıştı. On beş yılı aşkın bir zaman sonunda, hemen hepsi kâğıt üzerine yazılı, harika bir kütüphane meydana getirmişti. H.G. Wells diye birine ait bir cilt, W. Shakespeare adlı adama ait bir diğer cilt, kopuk kopuk tarih parçaları. İçlerinde en mükemmeli, İlkel Zaman'a ait

bir haftalık haber dergisinin ciltli sayılarından oluşan kısımdı ve çok yer tutmasına rağmen kıyamamış, bunları mikro filme çekmemişti.

Fırsat buldukça yaşamın yalnızca hayat ve ölümden ibaret olduğu, insanoğlunun kararlarına müdahalenin mümkün olmadığı, kötülüğün önlenemediği, iyiliğin yüceltilemediği, galibin de mağlubun da kaybettiği Waterloo Savaşı'nın bulunduğu bir dünyaya dalar ve adeta kendinden geçerdi. Hatta hazinesinde, hareket eden bir parmak bir defa yazdı mı, geri dönüp bu defa onu yazmamaya ikna etmenin mümkün olmadığını gösteren şiirler bile vardı.

Ve sonra, Sonsuzlukla ilgili düşüncelerine, Gerçekliğin şekilendirilebilip ortadan kaldırılabildiği, insanın elleriyle tutup daha iyi bir şekle sokmak için sallayabildiği, bir olgu muamelesi gördüğü bir aleme dönmek çok zor oluyor, adeta şok geçiriyordu.

Hobbe Finge'in neşeli, kararlı sesiyle St. Nicholas'ın hayali kayboldu. "Yarın, halihazırdaki gerçekliği inceleyerek işe başlayabilirsin. Kesin, tam ve gerekli noktaya yönelik olmasını istiyorum. En ufak bir ihmale tahammülümüz yok. İlk zamanmekân cetveli yarın sabaha hazırlanmış olacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, bilgisayar," dedi Harlan, Daha o anda Asistan Bilgisayar Hobbe Finge'le geçinemeyeceklerini anladı ve canı sıkıldı.

Ertesi sabah hesap kompleksinden çıkmış ve üzeri birtakım karışık deliklerle dolu cetvelini aldı. Bu deliklerin ne anlama geldiğini bulmak için Standart Zamanlararası Dil'e çevirirken ufak da olsa bir hata yapabileceği endişesiyle cepte taşınabilen bir şifre çözücüsü kullandı. Aslında bu işaretleri şifre çözücüsü kullanmadan da anlayabilecek seviyeye erişmişti ama yine de tedbirli davranmakta yarar vardı.

Cetvel, 482. yüzyılın dünyasında nerelere gitmesi ya da gitmemesi gerektiğini, neler yapıp neler yapamayacağını, nelerden kaçınması gerektiğini anlatıyordu. Yalnızca, varlığıyla Gerçekliği istenmeyen biçimde etkilemeyeceği yer ve zamanlar da bulunabilirdi.

482. kendisi için rahat bir yüzyıl değildi. Kendisinin sert ve tutucu doğum zamanına benzemiyordu. Alışkın olduğu ahlak değerleri ve ilkelerden yoksun bir çağdı. Eğlence düşkünüydüler, maddeciydiler ve anaerkil bir aile yapıları vardı. Ektojenik doğum olaylarının arttığı ve en

yüksek orana eriştiği bir çağdı. Kadınların yüzde 40'ında cenin rahim yerine yumurtalıkta oluşuyordu. Yalnızca karşılıklı anlaşmak suretiyle evleniliyor ya da boşanılabiliyor ve evlilik, sınırlayıcı kanun hükümlerine tabi olmayan basit bir karar olarak görülüyordu. Çocuk doğurma olayı, evliliğin sosyal işlevlerinden ayrı ele almıyor ve yalnızca, insan ırkının mükemmelleştirilmesi için cinsel yakınlaşmaların kontrol edildiği ilkelere göre ayarlanıyordu. Harlan'a göre yüzlerce açıdan hasta bir toplumdu ve bir Gerçeklik Değiştirmesi'ne ihtiyacı vardı. O zamana ait olmayan biri olarak, yalnızca bu Yüzyıl'da bulunuşu bile tarihi karıştırabilirdi. Eğer kendisinin varlığı, kilit bir noktada yeterince rahatsız edici olabilse, belki de farklı bir ihtimal gerçekleşebilir ve arzu, ihtiras, aşk arayan milyonlarca kadın, gerçek, saf yürekli anneler haline gelebilirlerdi. Zihinleri ve anıları başka bir Gerçeklik'le dolar, daha önceleri ne olduklarını düşünemez, hayal bile edemezlerdi.

Ne yazık ki böyle bir durum için kendisine verilen zamanmekân cetvelinin sınırları dışına çıkması gerekirdi, buysa düşünülemezdi. Eğer yasaları çiğneyip kendi düşündüğünü uygulasa Gerçeklik çok değişik şekillerde değişebilirdi. Belki de durum şu andakinden de daha kötü bir hal alabilirdi. Yalnızca dikkatli analiz ve hesaplamalar bir Gerçeklik Değiştirme hareketini başarıya ulaştırabilirdi.

Sonuç olarak kendi fikirleri ne olursa olsun, Harlan bir gözlemci'ydi ve ideal bir Gözlemci, duyguları algılayan sinir yolları, raporları veren mekanizmasına bağlı bir yapı demekti. Raporla, algılanan gerçekler arasına hisler girmemeliydi.

Bu açıdan, Harlan'ın raporları, mükemmelliğe erişmişti.

İkinci haftalık raporundan sonra Asistan Bilgisayar Finge onu çağırdı.

"Tebrik ederim, Gözlemci" dedi. Sıcaklık duygusundan yoksun bir sesle konuşuyordu, "Raporların açık seçik ve güzel organize edilmiş. Fakat bu konuda senin fikrin nedir?"

Harlan, 95. yüzyıl ağaçlarından özenle yontulmuşa benzeyen boş bir ifadenin arkasına sığındı. "Bu konuda kendim hiçbir şey düşünmedim."

"Hadi canım. Sen 95. yüzyıldansın ve bunun ne demek olduğunu her ikimiz de gayet iyi biliyoruz. Eminim bu yüzyıl seni fazlasıyla rahatsız, hatta alt üst etti."

Harlan omuz silkti. "Raporlarımdaki bir şey yüzünden mi alt üst olduğuma hükmettiniz?"

Bu düpedüz küstahlıktı ve masasının üzerinde trampet çalan parmakları, Finge'in de aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. "Soruma cevap ver."

Harlan, "Sosyolojik olarak, yüzyıl birçok konuda aşırı özelliklere sahip. Son üç Gerçeklik Değiştirmesi de olumsuz sonuçlar yaratmış. Ve sanıyorum, bir ıslahat şart. Aşırı uçlar hiçbir zaman sağlıklı olamaz."

"Öyleyse, sen konuyu yüzyılın geçmiş Gerçekliklerini incelemek için aldın."

"Bir Gözlemci olarak ben, bütün Gerçeklikleri incelemek zorundayım."

Artık araları açılmıştı. Elbetteki bütün bu bahis konusu Gerçeklikleri incelemek Harlan'ın hakkıydı, hatta daha ileri giderek göreviydi. Bunu Finge'de biliyordu. Bütün yüzyıllar Gerçeklik Değiştirmeleriyle sarsılıyordu. Ne kadar iyi yapılmış olsa da, hemen her Gözlem çok geçmeden yeniden inceleniyordu. Ve doğru bir Gözlem yapılabilmesi için, halihazırdaki Gerçekliğin incelenmesi yetmiyor, aynı zamanda geçmiş Gerçekliklerle olan ilişkilerinin de araştırılması gerekiyordu.

Finge'i, fikirlerini kılı kırk yararak eleştiren biri olarak değerlendirmek Harlan'a yetmedi. Finge düpedüz düşmanca davranıyordu.

Başka bir gün Finge Harlan'ın küçük bürosuna geldi, "Raporların Bütünzamanlar Meclisi'nde çok olumlu etkiler yapıyor."

Harlan bir an için durakladı, kararsızlıkla mırıldandı. "Teşekkür ederim."

"Hepsi senin konuya uyum sağlamakta alışılmamış bir düzeye ulaştığında birleşiyor."

"Yapabileceğimin en iyisini yapıyorum."

Finge birden sordu, "Kıdemli Bilgisayar Twissell'i tanıyor musun?"

"Bilgisayar Twissell?" Harlan'ın gözleri büyüdü. "Hayır, efendim. Neden sordunuz?"

"Özellikle o, raporlarınla yakından ilgileniyor. Finge somurttu ve konuyu değiştirdi. "Bana öyle geliyor ki tarihle ilgili olarak kendine özgü bir bakış açısı, bir felsefe geliştirmişsin."

Harlan fena halde tahrik olmuştu. Gurur ve tedbir çarptı ve ilki kazandı. "İlkel tarihle ilgili çalışmalarım var, efendim."

"İlkel tarih mi? Okulda mı?"

"Pek değil, Bilgisayar. Kendi kendime. Benim hobim. Bu sabit duran tarihi seyretmek gibi bir şeydir, dondurulmuş olarak! Sonsuzluktaki yüzyıllar durmaksızın değişirken, onları sabit hallerinde detaylarıyla incelemek mümkündür." düşüncesiyle hararetlendi biraz. "Bu film şeritlerini dikkatle izlemeye de benzer. Eğer filmi yalnızca gözden geçirirsek birçok ayrıntıyı kaçırdığımızı rahatça görebiliriz. Sanıyorum, bu felsefe çalışmalarımda bana çok yardımcı oldu."

Finge hayret içinde ona baktı. Gözleri büyümüştü ve hiçbir şey söylemeden çıktı gitti.

Daha sonraları, fırsat buldukça, İlkel tarih konusunu tekrar gündeme getirdi ve Harlan'nın isteksiz yorumlarını, tombul yüzünde karara vardığını gösteren herhangi bir ifade olmaksızın dinledi.

Harlan bu konuyu tamamen bir kenara bırakmakla, yükselmesi için kullanmak arasında bocalıyordu.

Bir gün A koridorunda karşılaştıklarında Finge etraftakilerin de duyabileceği bir sesle, "Büyük Zaman, Harlan, sen hiç gülümsemez misin?" diye seslenince, birinci seçeneğin daha doğru olacağına karar verdi.

Harlan'a göre Finge ondan nefret ediyordu. Daha sonraları kendisi de Finge'den tiksinmeye başladı."

482.'de geçen üç ay sonunda yapacak fazla bir şey kalmamıştı ve Harlan, Finge'in onu ofisine çağırdığını öğrendiğinde şaşırmadı. Görevde bir değişiklik bekliyordu. Son raporunu günler önce bitirmişti. 482.'dekiler, ağaçları olmayan 1174. gibi yüzyıllara, selüloz kökenli tekstil ürünlerini daha çok ihraç etme konusunda arzuluydu, ancak bunun karşılığında tütsülenmiş balık almak istemiyorlardı. Buna benzer şeyler hakkındaki gerekli incelemeler de rapora eklenmişti.

Taslak çalışmalarını da yanına aldı.

Fakat 482.'den bahsedilmedi bile. Finge onu, soluk, kuru, buruşuk yüzlü bir adamla tanıştırdı. Dağınık beyaz saçlı, zebani suratlı adam ilk tanışmaları esnasında devamlı olarak sırıtıyordu. Bu sırıtkan ifade, kimi

zaman heyecan, kimi zaman neşeyi simgeliyor, fakat hiç kaybolmuyordu. Sapsarı kesilmiş iki parmağının arasında yanan bir sigara duruyordu.

Harlan'ın hayatında gördüğü ilk sigaraydı bu, yoksa adama daha çok dikkat edip Finge'in tanıştırmasına daha iyi kendini hazırlayabilirdi.

Finge, "Kıdemli Bilgisayar Twissell, işte bu genç, Gözlemci Andrew Harlan," dedi.

Harlan'ın gözleri dehşetten açılmış bir halde, ufak tefek adamın sigarasından yüzüne kaydı.

Kıdemli Bilgisayar Twissell yüksek perdeden bir sesle, "Nasılsın? O mükemmel raporları yazan genç adam değil mi?" dedi.

Harlan konuşmak istiyordu ama sesi çıkmadı. Laban Twissell bir masal kahramanı, yaşayan bir efsaneydi. Sonsuzluğun bir numaralı Bilgisayar'ı, bir başka deyişle, hayatta olan en yüksek mertebedeki Sonsuz'du. Bütünzamanlar Meclisi'nin başkanıydı. Sonsuzluğun tarihinde en çok Gerçeklik Değiştirmesi yönetmiş kişiydi. O öyle...

Harlan'ın aklı karıştı. Yüzünde ahmakça bir gülümsemeyle, evet anlamında başını salladı ve tek bir kelime bile söyleyemedi.

Twissell sigarasını dudaklarına götürdü, çabukça bir nefes çekti ve tekrar dudaklarından uzaklaştırdı. "Bizi yalnız bırak, Finge. Çocukla konuşmak istiyorum."

Finge ayağa kalktı, bir şeyler mırıldandı ve çıktı.

Twissell, "Sinirli görünüyorsun, oğlum. Heyecanlanacak bir şey yok."

Fakat Twissell'le böyle karşılaşmak Harlan'ı şoka sokmuştu. Bir dev olarak düşündüğünüz kişinin, gerçekte bir metre altmış santimden daha ufak bir adam olduğunu görmek her zaman şaşırtıcı bir olaydır. Bir dâhinin beyni gerçekten, inzivaya çekilmişe benzeyen bu adamın saçsız ve düzgün alnının arkasında olabilir mi? Binlerce kırışıklığın içine oyulmuş gibi duran şu küçük gözlerden fışkıran, korkunç zekâ mı yoksa yalnızca tatlı huylu bakışlar mıydı?

Harlan ne düşüneceğini bilemiyordu. Şu sigara düşünebilme yeteneğini engelliyor gibiydi. Bir duman bulutu üzerine doğru gelince irkildi.

Twissell duman bulutundan öteyi görmeye çalışıyormuşçasına gözlerini kıstı ve berbat bir 100. yüzyıl aksanıyla, "Senin zaman diliyle konuşsam iyi olur mu?" dedi.

Önce kriz geçirir gibi bir kahkaha atan Harlan, kendine geldi ve sözlerini dikkatle seçerek, "Standard Zamanlararası Dil'i iyi konuşurum, efendim." dedi. Sonsuzluğa ilk geldiğinden beri kendisinin ve çevresindekilerin kullandığı dille konuşmuştu.

"Anlamsız," dedi Twissell, azamedi bir sesle. "Zamanlararası'nı konuşacağım diye kendimi zorlamam. On bininci yıl lisanım çok iyidir."

Harlan, Twissell'in kırk yılı aşkın bir süredir yerel dilleri konuşabildiğini tahmin etti.

Twissell biraz önceki gösteriyle yeterince tatmin olmuş olacaktı ki tekrar Zamanlararası dille konuşmaya başladı. "Sana bir sigara ikram ederdim ama, eminim içmiyorsundur. Tarihin hiçbir bölümünde sigara içmek tasvip edilmemiştir. Gerçekte iyi sigaralar yalnızca 72. de yapılır ve benim sigaralarım da özel olarak o zamandan gelir. Eğer bir gün içmeye başlarsan bilgin olsun diye bir ipucunu veriyorum. Çok kötü oluyor. Geçen hafta iki gün için 123. de kalmışım. Sigara içilmiyor, yani, Sonsuzluk'taki bölümde de içilmiyor. Oradaki Sonsuzlar bu alışkanlığı tamamen kaldırmışlar. Bir sigara yaksam herhalde gök tepelerine düştü sanacaklardı. Bazen, diyorum, büyük bir Gerçeklik Değiştirmesi hazırlayayım ve savaşa sebep olan 58.'yle 1000.'deki esir toplum dışındaki bütün yüzyıllarda sigara içme tabularını yok edeyim."

Harlan önce şaşırdı, sonra meraklanmaya başladı. Muhakkak ki, bu garip ve ilgisiz konuşmanın ardında bir şeyler gizliydi.

Boğazının kuruduğunu hissetti. "Beni neden görmek istediğinizi sorabilir miyim, efendim?"

"Raporlarını beğendim, oğlum."

Harlan'ın gözleri sevinç pırıltılarıyla doldu, fakat gülümsemedi. "Teşekkür ederim, efendim."

"Bir sanatçının elinden çıkmış havası taşıyor. Güçlü sezgilerin var. Hissedebiliyorsun. Senin Sonsuzluk'taki gerçek yerini bildiğimi sanıyorum ve sana onu teklif etmeye geldim."

Harlan düşündü: İnanamıyorum.

Sesindeki zafer ifadesini gizlemeye çalışarak, "Benim için büyük şeref, efendim," dedi.

Bu arada, Kıdemli Bilgisayar Twissell, biten sigarasının yerine el çabukluğu numarası yaparcasına bir hareketle sol elinde beliren bir diğerini yaktı. Dumanı üflerken tekrar konuştu. "Zaman aşkına, oğlum, ezberlenmiş satırları tekrarlar gibi konuşuyorsun. Büyük şeref, pöh. İçinden geldiği gibi söyle. Memnun oldun mu, ha?

Harlan, tedbiri yine de elden bırakmadan, "Evet, efendim," dedi.

'Tamam. Memnun olman lazım. Bir teknisyen olmaya ne dersin?"

"Bir teknisyen!" diye bağırdı Harlan. Oturduğu yerden fırlamıştı.

"Otur, otur. Beklemiyordun galiba."

"Bir Teknisyen olabileceğimi ummuyordum Bilgisayar Twissell."

"Hayır." dedi Twissell, kuru bir ses tonuyla, "Hiç kimse umamaz. Bu mertebeden başka her yer ümit edilebilir, ama teknisyenliği kimse bekleyemez. Teknisyen olabilecek çok az sayıda adam bulabiliyoruz ve çok da ihtiyacımız var."

"Buna uygun olduğumu sanmıyorum."

"Dertli bir meslek için uygun olmadığını söylemek istiyorsun. Zaman için, eğer kendini Sonsuzluğa vakfetmişsen, ki ben öyle olduğuna inanıyorum, senin için fark etmeyecektir. Artık aptallar seni dışlayacak ve sürgündeymişsin gibi gelecek. Alışacaksın. Sana ihtiyaç duyulduğunu bilmenin hazzını tadacaksın. Hem de çok ihtiyaç duyulduğunu. Benim tarafımdan."

"Sizin tarafınızdan mı, efendim? Özellikle sizin tarafınızdan mı?"

"Evet." Yaşlı adam kurnazca gülümsedi. "Yalnızca basit bir Teknisyen değil, benim özel Teknisyen'im olacaksın. Özel bir mevkin olacak. Şimdi ne diyorsun?"

"Bilmiyorum, efendim. Uygun olmayabilirim." Twissell sertçe başını salladı. "Sana ihtiyacım var. Yalnızca sana ihtiyacım var. Raporların, gerekli her şeyin sende var olduğuna beni ikna etti. "Parmağıyla alnına dokundu.

"Bir Çırak olarak sicilin iyi; gözlemler yaptığın Bölümler de olumlu raporlar verdiler. Son olarak, Finge'in raporu da uygun olduğunu ortaya koydu."

Harlan şaşkına dönmüştü. "Bilgisayar Finge'in raporu lehimde miydi?"

"Öyle olmasını beklemiyor muydun?"

"Bilmem."

"Eee, oğlum, lehinde olduğunu söylemedim. Uygun olduğunu ortaya koydu dedim. Aslına bakarsan, Finge senin hakkında olumlu rapor vermedi. Senin Gerçeklik Değiştirme işlemleri ile ilgili tüm görevlerden uzak tutulmanı önerdi. Sana Geri Hizmetler'den başka bir yerde görev vermenin tehlikeli olacağını savundu."

Harlan kıpkırmızı kesildi. "Hangi sebeplerden ötürü böyle söylüyor, efendim."

"Bir hobin varmış galiba, oğlum. İlkel tarihle ilgileniyormuşsun, ha?" Sigarasından derin bir nefes çekip üfledi ve Harlan, sinirinden nefesini kontrol etmeyi unutunca kalın bir duman bulutu ciğerlerine doldu, çırpınarak öksürmeye başladı.

Twissell şefkatli bir sesle tekrar sordu, "Öyle değil mi?"

Harlan, "Bilgisayar Finge'in hiç hakkı yok..." diye söze girdi.

"Bir dakika, bir dakika. Sana raporda yazılı olanları anlattım, çünkü seni ısrarla isteyişimin sebebi bu. Gerçekte rapordakiler takdire değer şeylerdi ve bunları sana anlattığımı unutmalısın. Hem de bir daha hiç hatırlamamak üzere, oğlum."

"Fakat, ilkel tarihle ilgilenmenin kötü tarafı ne?"

"Finge, senin bu merakının altında güçlü bir Zaman Özlemi yattığını sanıyor. Anlatabildim mi, oğlum?"

Doğal ki anlamıştı Harlan. Ruhsal bir bozukluk anlamına gelen bu deyimi anlamamak mümkün değildi. Sonsuzluğun her üyesinde, resmen yasaklanmış olduğundan, daha da güçlenen, kendi zamanına olmasa bile hiç değilse belirli bir zamana dönmek; aralarında dolaşıp durmak yerine yüzyıllardan birinin bir parçası olmak şeklinde özlemler bulunduğuna

inanılıyordu. Tabii, hemen hepsinde bu özlemler özenle bilinçaltında saklanıyordu.

"Meselenin bu olduğunu sanmıyorum," dedi Harlan.

"Ben de aynı fikirdeyim. Aslına bakarsan, bence senin hobin ilginç ve değerli. Dediğim gibi, seni isteyişimin sebebi de o. Sana getireceğim bir Çırağa İlkel tarihle ilgili bütün bildiklerini ve öğrenebildiklerini öğretmeni istiyorum. Bu arada, aynı zamanda özel Teknisyenim olacaksın. Birkaç gün içinde başlayacaksın. Anlaştık mı?"

Anlaştık mı? Sonsuzluktan önceki günlerle ilgili her şeyi öğrenmek için resmi izin sahibi olmak. Gelmiş geçmiş en büyük Sonsuz'la kişisel temaslar yapabilmek. Bu şartlar altında teknisyenliğin en berbat yanları bile çekilebilir hale gelir.

Yine de tedbiri tamamen elden bırakmadı. "Eğer Sonsuzluğun yararına olacaksa efendim..."

"Sonsuzluğun yararına mı?" diye bağırdı büyük Bilgisayar, heyecanlanmıştı. Sigarasını kuvvetli bir fiskeyle uzak duvara fırlattı ve sigara bir kıvılcım yağmuru arasında yere düştü. "Benim sana Sonsuzluğun varoluşu, yaşaması için ihtiyacım var."

3

ÇIRAK

Brinsley Sheridan Cooper'la karşılaşmadan önce, Harlan 575.'de birkaç hafta geçirmişti. Çevresine ve cam ve porselen temizliğine alışma fırsatı bulmuştu. Teknisyen üniforma ve işaretini fazla kasılmadan taşımayı öğrenmişti. Taşıdığı rütbenin arkasına sığınıp insanları rahatsız etmemeye çalışıyordu. Çünkü, rütbe arkasına saklananlara karşı, insanlar olduklarından farklı, sahte bahanelerle soğuk davranıyorlardı.

Kıdemli Bilgisayar Twissell problemleri günlük olarak getiriyordu. Harlan bunları inceliyor, görüşlerini, daha önceleri en az dört defa daha yazılmış şeyleri müsveddelere geçiriyor ve son şeklini teslim ediyordu.

Twissell onları inceleyecek, başını sallayarak onaylayıp, "İyi, iyi" diyecekti. Sonra, yaşlı mavi gözlerini Harlan'a çevirecek ve gülümseyerek, "Bu tahmini hesap kompleksinde değerlendireceğim," diyecekti.

Analizlere "tahmin" diyordu. Hiçbir zaman hesap kompleksinden çıkan sonuçları Harlan'a söylemezdi, Harlan da sormamayı tercih ediyordu. Kendi analizlerini gerçekleştirme fırsatı verileceğinden ümidini kesmek üzereydi. Acaba hesap kompleksi görüşlerini doğrulamıyor muydu, aracılığıyla Gerçeklik Değiştirmesi yapılacak şeyi yanlış mı seçiyordu, Gerekli Asgari Değişikliğin yapılması gerektiği öngörülen zaman aralığının dışına mı çıkıyordu?

Bir gün Twissell, yanında, başını kaldırıp Harlan'ın yüzüne bile bakamayan utangaç biriyle çıkageldi.

Twissell, "Teknisyen Harlan, bu çırak B.S. Cooper," dedi. Harlan, "Merhaba," dedi. Adamı şöyle bir tarttı, hiç de etkileyici bulamadı. Kısa boylu, açık kahverengi gözlü, biraz büyükçe kulaklıydı ve tırnakları kemirilmişti.

Twissell, "İlkel tarihi öğreteceğin genç bu işte," dedi. "Büyük Zaman," dedi Harlan. Birden ilgisi artmıştı. Bu işi hemen hemen unutmuştu.

Twissell, "Kendine uygun bir program yap. Harlan. Haftada iki gün öğleden sonralarını ayırabilirsen, bence yeter. Öğretirken kendi yöntemlerini kullan. Sana bırakıyorum. Filmkitaplar, eski dokümanlar ve benzeri isteklerini bana bildir. Eğer Sonsuzluk'ta ya da Zaman'ın ulaşılabilen herhangi bir yerinde bulunursa sana getirilecektir, tamam mı oğlum?"

Nereden çıktığı belli olmayan bir sigara elinde belirdi (her zamanki gibi) ve hava dumanla doldu. Harlan öksürdü, ağzının aldığı şekle bakılırsa, cesaret edebilse öbürü de aynı şeyi yapacaktı.

Twissell gittikten sonra, Harlan, "Evet, otur." bir an için durakladı, sonra kararlı bir tavırla "Otur, oğlum. Çalışma odam pek büyük değil ama beraber olduğumuz zamanlar seninmiş gibi rahat edebilirsin."

Harlan arzulu bir coşkunluk duyuyordu. Bu proje bütünüyle kendisinindi. İlkel tarih bütünüyle kendisine ait olan bir şeydi.

Çırak başını kaldırıp Harlan'a (gerçek anlamda ilk defa baktı ve damdan düşercesine, "Siz bir Teknisyen'siniz." dedi.

Harlan'ın heyecan ve sıcaklığının büyük bir kısmı birden öldü. "Ne olmuş?"

"Hiç," dedi Çırak. "Ben sadece..."

"Bilgisayar Twissell'in bana Teknisyen diye hitap ettiğini duymadın mı?"

"Evet, efendim."

"Ağzından kaçtığını mı düşündün? Doğru olması çok kötü bir şeymiş gibi?"

"Hayır, efendim."

"Senin konuşmanda bir bozukluk mu var?" Harlan bunu öyle acımasız bir tavırla sormuştu ki, kendisi utandı.

Cooper kıpkırmızı kesildi. "Standart Zamanlararası'nı iyi konuşamıyorum."

"Neden? Ne kadar zamandır Çırak'sın?"

"Bir yıldan daha az bir zamandır, efendim."

"Bir yıl mı? Kaç yaşındasın sen, Zaman aşkına?"

"Yirmi dört yaşındayım, efendim."

"Yani, seni Sonsuzluğa yirmi üç yaşındayken mi aldılar?"

"Evet, efendim."

Harlan koltuğuna oturdu ve ellerini ovuşturdu, Böyle bir şey daha önce hiç yapılmamıştı. Sonsuzluğa girme yaşı on beş, on altıdır. Bu ne demek oluyordu? Yoksa Twissell onu denemek için yeni bir metod mu kullanıyordu?

"Otur ve başlayalım. Tam adın ve doğum zamanın."

Çırak kekelemeye başladı. "Brinsley Sheridan Cooper, 78.'denim, efendim."

Harlan birden yumuşadı. Çok yakındı. Kendi doğum zamanından yalnızca 17 yüzyıl geçmişten geliyordu. Bir zaman komşusu da denebilirdi.

"İlkel tarihle ilgileniyor musun?"

"Bilgisayar Twissell öğrenmemi istedi. Pek fazla bir şey bilmiyorum."

"Başka neler öğreniyorsun?"

"Matematik. Zaman Mühendisliği. Henüz temel bilgileri öğreniyorum. 78.'de bir Speedyvac tamircisiydim."

Speedyvac'ın ne olduğunu sormanın bir anlamı yoktu. Emerek temizleyen bir makine, bir hesaplayıcı alet, bir çeşit boya püskürtücüsü ya da herhangi bir başka bir şey olabilirdi. Harlan'ın pek ilgisini çekmedi.

"Tarihle ilgili bir şey biliyor musun? Ne çeşit tarih olursa olsun."

"Avrupa tarihi okumuştum."

"Senin politik bilimler dalındaki konun, herhalde."

"Ben Avrupa'da doğdum. Evet. Tabii, daha çok modern tarihi öğretirlerdi. 54 devrimlerinden sonrasını; 7554 yılı yani."

"Peki. İlk iş bunları unutacaksın. Hiçbir anlamı yoktur. Zaman'da Ölümlülere öğretmeye çalıştıkları tarih her Gerçeklik Değiştirmesi'yle değişir. Bunu fark edemezler. Her Gerçeklikte onlara göre tek tarih kendi tarihleridir. İlkel tarihte farklı olan bu işte. Güzelliği de orada. Ona müdahale edemeyiz, nasılsa öyledir, Kolomb, Washington, Mussolini ve

Hereford hep aynıdır." Cooper hafifçe gülümsedi. Küçük parmağını üst dudağında gezdirdi ve Harlan Çırak'ın bıyık bırakmakta olduğunu fark etti. Cooper, "Bir türlü... alışamadım, burada olduğum süre zarfında." dedi.

"Neye alışamadın?"

"Doğum zamanımdan beş yüzyıl uzakta oluşuma." "Ben de hemen hemen o kadar uzaktayım. 95.'denim." "Bir de o var. Siz benden büyüksünüz ama ben sizden 17 yüzyıl daha yaşlıyım. Belki de sizin büyük... büyük... büyük... büyük babanız olabilirim."

"Ne fark eder ki? Tut ki öylesin?"

"Şey, alışmak gerekiyor." Çırağın sesinde bir isyan havası seziliyordu.

"Hepimiz için aynı şey geçerli," dedi Harlan ve İlkel zamanlarla ilgili şeyler hakkında konuşmaya başladı. Üç saat geçtikten sonra, 1. yüzyıldan önce de yüzyılların olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

(Cooper insanı deli eden bir saflıkla, "Fakat, l'inci yüzyıl ilk yüzyıl olmuyor mu?" diye sormuştu.)

Harlan sonunda pek iyi olmasa da, başlangıç için yeterli sayılabilecek bir kitap vererek konuyu bağladı.

"İlerledikçe sana daha iyi şeyler bulup vereceğim." dedi. Bir haftanın sonunda Cooper'ın bıyığı gürleşmiş ve on yaş daha büyük göstermeye başlamıştı, çenesi de daha dar bir görünüme sahipti şimdi. Harlan'a kalırsa bu bıyığın pek büyük bir gelişme sağladığı söylenemezdi.

Cooper, "Kitabınızı bitirdim," dedi.

"Nasıl buldun?"

"Bir bakıma..." Uzunca bir süre durakladı ve tekrar baştan başladı. "İlkel zamanların sonları bazı yönlerden 78.'ye benziyordu. Bana evimi hatırlattı. Bir de karım aklıma geldi."

Harlan dehşet içerisinde haykırdı. "Karın mı?"

"Buraya gelmeden önce evliydim ben."

"Büyük Zaman! Karını da buraya getirdiler mi?"

Cooper hayır anlamında başını salladı. "Son bir yıldır değişip değişmediğini bile bilmiyorum. Eğer değiştiyse benim karım bile değil

artık."

Harlan kendine geldi. Elbette, bu Çırak Sonsuzluğa getirildiğinde yirmi üç yaşındaydıysa, evlenmiş olması son derece normal. Her yeni öğrendiği şey bir diğerini ortaya çıkarıyordu.

Neler oluyordu? Kurallarda bir defa değişiklik yapıldı mı, her şeyde büyük bir karmaşanın meydana gelmesi kaçınılmaz olur. Sonsuzluk değişikliklere tahammül göstermeyecek dengeler üzerine kurulmuştu.

Elinde olmadan sinirli bir havayla söyledikleri artık belki de Sonsuzluğun selameti için sinirlenmiş olmasındandı, "Umarım, 78.'ye gidip onu şöyle bir yoklamayı düşünmüyorsundur."

Çırak başını kaldırdı, donuk ve kıpırdamayan gözlerle baktı, "Hayır."

Harlan huzursuzlanarak konuyu değiştirdi. "İyi. Senin bir ailen yok. Hiçbir şeyin yok. Sen bir Sonsuz'sun ve Zaman'dayken tanıdığın kişileri düşünmeyi bırak."

Cooper'ın dudakları gerildi ve kendi aksanıyla, çekinmeyi bir tarafa bırakarak, "Bir Teknisyen gibi konuşuyorsun." dedi.

Birden Harlan'ın sıkılmış yumrukları masanın üstüne indi. Boğuk bir sesle, "Ne demek istiyorsun sen? Bir Teknisyen'im ve Değişiklikleri ben yapıyorum, değil mi? Sonra onları savunup senin de kabullenmeni istiyorum? Bak, çocuk, daha burada bir yıl bile geçirmedin; Zamanlararası'nı konuşamıyorsun; Zaman ve Gerçeğin bütün çarkları senin yüzünden altüst olabilir, fakat sen Teknisyenler hakkında her şeyi ve hatta ağızlarının ortasına nasıl edileceğini bile bildiğini sanıyorsun."

"Özür dilerim," dedi Cooper aceleyle; "Sizi kırmak istememiştim."

"Hayır, hayır, kim kırar ki bir Teknisyen'i zaten? Herkesin söylediğini duydun, değil mi? "Bir Teknisyen'in kalbi kadar soğuk" derler, değil mi? 'Bir trilyon insan kişiliği, bir Teknisyen'in esnemesine bakar derler. Belki bunun gibi başka şeyler de söylenir. Cevabınız nedir, Bay Cooper? Katılmak sizi yüceltiyor mu? Sizi çok büyük bir adam mı yapıyor? Sonsuzluk'taki patronlardan biri mi?"

"Özür diledim."

"Tamam. Bir aydan daha az bir zamandır Teknisyen üniformasını taşıdığımı ve henüz kişisel olarak hiç Gerçeklik Değiştirmesi yapmadığımı bilmeni istiyorum. Şimdi işimize devam edelim."

Ertesi gün Kıdemli Bilgisayar Twissell, Andrew Harlan'ı bürosuna çağırdı.

"Bir G.A.D. yapmaya ne dersin, evlat?" dedi.

İşte bu çok güzeldi. O gün sabahtan beri Harlan, bir korkak gibi Teknisyenlerin yaptığı işlerde henüz yer almadığını söylemiş olmaktan; ben henüz yanlış bir iş yapmadım, onun için beni suçlama anlamına gelen çocukça sızlanışından pişmanlık duyuyordu.

Söyledikleri, sanki Teknisyenlerin görevlerinde gerçekten bir kötülük varmış, ama kendisi suçlanamazmış, çünkü henüz çok yeniymiş ve bir suç işlemeye bile vakti olmamış, gibi bir itirafa dönüşmüştü.

Bu mazereti ortadan kaldırma fırsatını memnunlukla karşıladı. Hemen hemen bir kefaret olacaktı bu. Artık Cooper'a: Evet, bir şeyler yaptığım için, şu kadar milyon insan artık yeni birer kişilik haline geldiler; fakat bu gerekliydi ve ben sebep olduğum için gururluyum, diyebilecekti.

Harlan neşeyle, "Ben hazırım, efendim," dedi.

"İyi. İyi. Bilmek seni sevindirecektir sanırım, oğlum." (Bir nefes çekti ve sigaranın ucu parladı) "Bütün analizlerinin doğru olduğu saptandı."

"Teşekkür ederim, efendim." (Artık 'tahminler' değil, diye düşündü Harlan, 'analizler' oldu.)

"Çok yeteneklisin. Olağanüstü, oğlum. Senden büyük şeyler bekliyorum. Ve şu 223. ile başlayabiliriz. Raporunda belirttiğin, bir vasıtanın debriyajının bozulmasıyla, istenmeyen hiçbir yan etki oluşmadan, gerekli müdahalenin yapılabileceğine dair görüşün tamamen doğru. Bu işi sen yapar mısın?"

"Tabii, efendim."

Bu Harlan'ın Teknisyenliğe gerçek başlangıcıydı. Artık yalnızca kırmızı gül rengi rozet taşıyan bir adam değildi. Gerçeklik Değiştirmesi yapmıştı. 223.'de geçen birkaç dakika içinde bir mekanizmayı kurcalamış ve sonuç olarak genç bir adam hazır bulunması gereken bir mekanik dersine

yetişememişti. Güneş mühendisliğiyle ilgili sınıfa hiç gidememiş ve bu yüzden çok basit bir aracın geliştirilmesi on yıl gecikerek, 224.'deki büyük bir savaş Gerçeklikten silinmişti.

İyi bir iş yapmamış mıydı? Kişilikler değişmişse ne olmuştu yani? Yeni kişilikler de en az eskiler kadar insandı ve yaşamaya layıktı. Bazı hayatlar kısaltılmışsa da, daha fazlası uzatılmış ve daha mutlu hale getirilmişti. Eski Gerçeklikte yer alan, insanın zekâ ve duygularının bir anıtı olan büyük bir edebi eser, yeni Gerçeklikte yazılmayacaktı ama, bunun birçok kopyası Sonsuzluğun kütüphanelerinde muhafaza edilmiyor muydu?

Yine de Harlan o gece uykuyla uyanıklık arasında ıstıraplı saatler geçirdi ve sonunda halsizlikten bitap düşüp uykuya dalarken yıllardır yapmadığı bir şey yaptı.

Annesini düşündü.

Böylesine zaaflarla dolu bir başlangıca rağmen, Harlan'ın bütün Sonsuzluk'ta 'Twissell'in teknisyeni" olarak isim yapması için bir yıl yetmişti. Hatta "Harika Çocuk", "Yanılmaz" gibi isimler takanlar da vardı.

Cooper'la da çok rahat bir ilişkisi vardı. Hiçbir zaman yakın arkadaş olmadılar. (Eğer Cooper iyice ilerlerse, Harlan nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu.) Yine de birlikte iyi çalışıyorlardı ve Cooper'ın İlkel tarihe olan ilgisi hemen hemen Harlan'ınkine yaklaşmıştı.

Bir gün Harlan Cooper'a, "Bak, Cooper, yarın gelsen, olmaz mı? Bu hafta içinde 3.000.'lerde bir zamana gidip bir Gözlem'le ilgili verileri kontrol etmem gerekiyor ve bu iş için görüşmek istediğim kişi de yalnızca bugün öğleden sonra serbestmiş."

Cooper'ın gözleri istekle parladı. "Ben de gelemez miyim?"

"İster miydin?"

"Elbette. Hayatımda yalnızca bir defa, beni 78.'den buraya getirirlerken bir seyahat aracına bindim, fakat o zamanlarda neler olup bittiğini anlayacak durumda değildim."

Harlan hep C şaftındaki aracı kullanırdı ki bu şaft yazılı talimatlarla değilse bile alışkanlıklar sonucu Teknisyenlere ayrılmıştı ve yüzyıllarda sınırsız seyahate uygundu. Cooper çok rahattı. Duraklamaksızın araca girdi ve oturduktan sonra bedenin şeklini alan koltuklardan birine yerleşti.

Harlan alan ayarlamalarını harekete geçirip aracı üstzamana doğru yönelttikten sonra, Cooper yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle sordu. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Bir aksaklık mı var?"

"Hiçbir aksaklık yok. Sen hiçbir şey hissetmiyorsun, çünkü gerçekte hareket etmiyorsun. Aracın zaman uzantılarına fırlatılmış durumdasın. Aslında..." Harlan öğretmen havasına bürünmüştü, "Şu anda, sen ve ben gerçek birer maddesel varlık değil görüntülerden ibaretiz. Aynı anda yüzlerce kişi bu aracı kullanabilir ve değişik hızlarda, Zaman'ın her yönüne, birbirlerinin içinden geçerek seyahat edebilir. Basit doğa kanunları bu aracın şaftları için geçerli değildir.

Cooper'ın dudakları müstehzi bir ifadeyle kıvrıldı ve Harlan huzursuzlandı. Düşünmeye başladı: Bu çocuk zaman mühendisliği eğitimi görüyor ve bu konuda benden çok bildiği muhakkak. Neden susup, kendimi aptal yerine koymaktan vazgeçmiyorum?

Sessizliği tercih ederek sustu ve endişeli bir tavırla Cooper'a baktı. Genç adamın bıyığı aylardır bayağı gürleşmişti. Mallansohn tipi diye anılan şekilde aşağı taranmıştı. Bu tür bıyığın bu isimle tanınmasının sebebi, Zaman Alanı'nın mucidi olan Mallansohn'un ele geçirilebilmiş tek fotoğrafında aynı tip bir bıyığı olmasındandı.

Cooper dikkatle göstergede durmadan artan yüzyılları belirten rakamlara bakıyordu. Birden sordu, "Bu ne kadar üstzamana gidebilir?"

"Bu konuyu sana öğretmediler mi?"

"Seyahat araçlarından pek bahsetmediler."

Harlan omuz silkti. "Sonsuzlukta bir bitiş noktası yoktur. Bu aracın ulaşabileceği bir son nokta da yoktur."

"Senin gittiğin en uzak üst zaman nedir?"

"Şu seyahat en uzağı olacak. Dr. Twissell 50.000.'lere kadar gitmiş."

"Büyük Zaman!" diye fısıldadı. Cooper.

"Bu bir şey değil ki. Bazı Sonsuzlar 150.000.'leri bile geçmişler."

"Neye benzer bu?"

"Hiçbir şeye. Birçok yaşam biçimi var, fakat hiçbiri insan değil. İnsan yok."

"Ölmüşler mi? Silinmişler mi?"

"Hiç kimsenin tam bir bilgi sahibi olduğunu sanmıyorum."

"Bunu değiştirmek için bir şeyler yapılamaz mı?"

"Şey, 70.000.'den sonra..." diye başladı Harlan, sonra birden sustu. "Neyse boşver. Konuyu değiştirelim."

Bu, Sonsuzların tek batıl itikadıyla ilgili bir durumdu. 70.000. ile 150.000. arasındaki zaman "Gizli Yüzyıllar" diye geçiyordu. Kimse bu konuda konuşmazdı. Harlan'ın bildiği basit birkaç şey de Twissell ile olan yakın ilişkisinden kaynaklanıyordu. Her nasılsa bu yüzyıllar arasında sonsuzlar Zaman'a geçemiyordu. Bu kısımda Sonsuzlukla Zaman arasındaki kapılar geçilemiyordu. Neden? Kimse bilmiyordu.

Harlan Twissell'den duyduklarına dayanarak, 70.000.'den hemen alttaki bazı Yüzyıllarda Değiştirmeler yapılmaya çalışıldığını tahmin ediyordu ama 70.000.'den sonraki zamanda yeterli gözlem yapılma imkânına sahip olmadan fazla bir şey yapmak mümkün değildi.

Bir gün Twissell gülmüş ve şöyle demişti: "Bir gün oralara da geçeriz. Bu arada üzerinde uğraşılacak 70.000 tane. Yüzyıl zaten az sayılmaz."

Harlan bunu yeterince inandırıcı bulmamıştı.

"150.000.'den sonra Sonsuzluk ne oluyor?" diye sordu Cooper.

Harlan derin bir nefes aldı. Konuyu değiştirmeyi başaramamıştı. "Hiç." dedi. "Her yüzyılın bölümleri yerinde duruyor fakat 70.000.'den sonraki bölümlerde Sonsuz görevli bulunmuyor. Bölümler, hayatın her biçimi kaybolana, güneş bir nova haline gelene kadar ve sonrasında da milyonlarca yüzyıl devam edip gidiyor. Sonsuzlukta bir son nokta yoktur. Sonsuzluk diye adlandırılmış oluşunun nedeni de bu zaten."

"Yani güneş bir nova haline geliyor, öyle mi?"

"Elbette. Zaten öyle olmasa Sonsuzluk da mevcut olmazdı. Patlayan güneş bizim güç kaynağımızdır. Dinle, bir Zaman Alanı oluşturabilmek için gerekli güç miktarı hakkında bir fikrin var mı? Mallansohn'un ilk Alan'ı üstzaman ucuyla altzaman ucu arasındaki yalnızca iki saniyelik mesafede

ancak bir kibrit çöpünün başı büyüklüğünde bir cismi taşıyabiliyordu ve bu işi yapabilmek için koskoca bir nükleer güç santralinin bütün bir gün çalışması gerekiyordu. Bir saç kılı kalınlığında bir Zaman Alanı yapıp bunu novanın ışınlama gücüne eriştirdikten sonradır ki Alan insan taşıyabilecek kadar büyütülebilmiştir. Bu iş de yaklaşık yüz sene sürmüştür."

Cooper derin bir nefes aldı. "Artık bana eşitlikleri ve alan mekaniğini öğretmeyi bitirip bazı ilginç konulara geçmelerini isterdim. Eğer şimdi Mallansohn'un zamanında yaşıyor olsaydım..."

"Hiçbir şey öğrenemeyecektin. O 24.'de yaşadı, fakat 27.'nin sonlarına kadar Sonsuzluk diye bir şey yoktu. Zaman Alanı'nı keşfetmekle Sonsuzluğu kurmak aynı şey değil biliyorsun. Hatta 24.'de yaşayan insanlar Mallansohn'un buluşunun sonuçta nereye varacağını bile kestirememişti."

"Çağının ötesinde bir adamdı demek ki, değil mi?"

"Hem de çok. Yalnızca Zaman Alanı'nı bulmakla kalmadı, Sonsuzluğun kurulmasını mümkün kılan bazı temel ilişki ve ilkeleri de açıkladı. Gerçeklik değişiklikleri dışında her şeyi en ufak ayrıntısına kadar öngörmüştü. Hatta... neyse Cooper, geldik artık, çık bakalım."

Araçtan çıktılar.

Harlan, Kıdemli Bilgisayar Laban Twissell'i daha önce hiç kızgın haliyle görmemişti. Her türlü duygudan arınmış, doğum zamanını bile unutmuş, Sonsuzluğun bir demirbaşı olduğu söylenirdi. Hatta küçük yaşlarda kalbinin rahatsızlandığını ve yerine tıpkı her zaman cebinde taşıdığı gibi ufak bir hesap makinesi takıldığını söyleyenler bile vardı.

Twissell bu sözleri yalanlamak için kılını bile kıpırdatmazdı. Aslında bahis konusu şeylere kendisinin bile inandığı sanılıyordu.

Bu yüzden kendisine yöneltilen şiddete maruz kaldığında, hayretler içinde Twissell'in de kızabileceğine tanık oluyordu.

Twissell, adeta gıcırdayan bir sesle, "Sen Bütünzamanlar Meclisi'nin üyesi misin be adam? Burada emirleri sen mi veriyorsun? Ne yapılacağını sen mi bana söyleyeceksin, yoksa ben mi sana söyleyeceğim? Bu bölümün araç seyahatlerini sen mi düzenliyorsun? Seyahatler için senin iznine mi tabi olacağız şimdi?"

Bir yandan birkaç cümlede bir durup, "Cevap ver!" diye bağırıyor, sonra soru yağmuruna devam ediyordu.

En sonunda, "Bir daha böyle boyundan büyük işler yaparsan, seni mahvederim. Anladın mı?" dedi.

Harlan utanç ve şaşkınlıktan sapsarı kesilmişti. "Çırak Cooper'ın araçlara bindirilmemesi hususunda bana kimse bir şey söylememişti."

Açıklama yumuşatıcı bir rol oynamamıştı. "Bu ne biçim bahane be. Sana onun sarhoş edilmemesi gerektiği de söylenmedi. Kafasını sıfır numaraya traş ettirmemen gerektiği de söylenmedi. Şişe geçirip kızartmaman gerektiği söylenmedi. Zaman aşkına, oğlum, sana onunla ne yapman gerektiği söylendi?"

"İlkel tarihi öğretecektim."

"Öyle yap o halde. Başka da hiçbir şey yapma. "Twissell sigarasını yere attı ve can düşmanıymış gibi ayağının altında hırsla ezdi.

"Bilmenizi isterim ki, Bilgisayar," dedi Harlan, "Halihazırdaki Gerçeklik'te bazı yüzyıllar İlkel tarihe benzer durumlara sahipler. Bir alan gezisi şeklinde, dikkatli zaman ve mekân programı yapılarak, planlı bir gezi yaptırdım."

"Ne? Dinle, sırıtık suratlı, hiçbir şey için izin almak aklına gelmedi mi? Yeter. Sen yalnızca İlkel tarihi öğret ona. Alan gezileri değil. Laboratuvar deneyleri de. Bir dahaki sefere, sadece görsün diye, bir Gerçeklik Değiştirmesi yapacaksın."

Harlan küskün bir kabullenmeyle bir şeyler mırıldanarak çıktı.

Zedelenen duygularının toparlanması haftalar sürdü.

4

BİLGİSAYAR

İlk kez Twissell'le birlikte ayrıldığından beri 482.'ye yeniden girerken, artık iki yıllık bir Teknisyen'di Harlan. Neredeyse tanıyamayacaktı.

Yüzyıl değişmemişti. Değişen kendisiydi.

İki yıllık Teknisyenlik çok şey ifade eder. Bir anlamda onu durgunlaştırmıştı. Artık onun için, öğrenilmesi gereken yeni bir dil, her yeni gözlem projesiyle değişecek giysi ve yaşam biçimlerine alışmak gibi sorunlar yoktu. Sonsuzluğun bütün uzmanlarını bir arada tutan aynı yolun yolcusu oldukları fikrini bile unutmuş görünüyordu.

Hepsinden önemlisi, bir Teknisyen olmanın verdiği gücü içinde hissediyordu. Milyonların kaderini parmaklarının ucuyla tutuyor, istediğini yalnız yürümeye mahkûm etmeye, istediğini yüceltmeye gücü yetiyordu.

482.'nin danışma masasında oturan adama soğuk soğuk baktı ve kelimelerin üstüne basa basa kendini tanıttı. "Andrew Harlan, Teknisyen, 482.'de geçici görev, Bilgisayar Finge'e rapor verilecek. "Adamın bakışlarını kaçırmaya çalıştığını fark etti ama aldırmadı.

İnsanların "Teknisyen'e bakış" dedikleri bir hareket vardır. Omuzda bulunan kırmızı gül rengindeki ambleme çabucak bir bakış fırlatılır ve bir daha bakılmamaya çalışılır.

Harlan karşısındakinin omuz amblemine baktı. Bir Bilgisavar'ın sarı, bir YaşamŞemacı'sının yeşil, Bir Sosyolog'un mavi, ya da bir Gözlemci'nin beyaz amblemlerinden hiçbiri değildi.

Uzmanların tek renkli amblemlerinden biri de değildi. Beyaz zemin üzerine mavi bir çizgi. Adam geri hizmet kollarından haberleşmede çalışıyordu. Bir Uzman değildi.

Ve o da "Teknisyen'e bakış" türünden bir göz attı adama.

Biraz bezgin bir tavırla, "Eee?" dedi.

Haberleşme elemanı hızlı hızlı konuşarak, "Bilgisayar Finge'i arıyorum, efendim."

Harlan 482.'yi katı ve yoğun olarak hatırlıyordu, fakat şimdi hemen hemen fakir ve sünepe buldu.

575.'nin cam ve porselenine ve muazzam temizliğine alışmıştı. Pastel renklerin, beyazlık ve temizliğin hakim olduğu bir çevreye alışmıştı.

482.'nin ağır sıvaları, çamurlu pigmentleri, boyalı metalleri itici ve sevimsiz görünüyordu.

Hatta Finge bile gözüne farklı göründü. İki yıl öncesinin Gözlemci Harlan'ı için Finge'in her hareketi güçlü ve meşum görünürdü.

Şimdi ise Teknisyenliğin yüce ve ayrıcalıklı katından bakıldığında silik ve hastalıklıymış gibi geliyordu Harlan, birtakım belgeleri inceledikten sonra misafirini yeterince beklettiğine karar vermişçesine başını kaldırıncaya kadar seyretti.

Finge 600.'lerin enerji kökenli yüzyıllarından birindendi. Bunu ona Twissell söylemiş ve etraflıca izah etmişti. Finge'in ani hareketleri, alan güçlerinin katılığına alışmış insanlarda görülen doğal güvensizliğin ve hep önemsiz işlerle uğraştığı için duyduğu mutsuzluğun bir sonucu olabilirdi. Parmaklarının ucuna basarak yürüyüşü (Harlan Finge'in kedilerinkine benzeyen yürümesini hatırladı; genellikle masasından başını kaldırdığında Finge'i karşısına dikilmiş ona bakarken bulur, geldiğini hiç duyamazdı) artık sinsi ve şeytanca değildi; daha çok bilinçsizce bile olsa, bastığı yerin ağırlığını çekemeyip çökeceğinden korkan bir insanın ürkek, çekingen tavrını yansıtıyordu.

Harlan, lütfedercesine, bu adamın bulunduğu pozisyona uymadığını ve geri hizmetlere çekilmesinin hakkında daha hayırlı olacağını düşündü.

Finge, "Selamlar, Teknisyen Harlan," dedi.

"Selamlar, Bilgisayar," dedi Harlan.

"Sanırım iki yıldan beri..."

"İki fizyo yıldan beri," diye düzeltti Harlan.

Finge şaşkın şaşkın baktı. "İki fizyo yıldan beri tabii."

Sonsuzluk'ta, evrendeki anlamıyla bir zaman kavramı yoktur, fakat vücutlar yaşlanır ve bu da zamanın geçtiğinin kaçınılmaz kanıtıdır. Fizyolojik olarak zaman geçer ve Sonsuzluk'ta geçen bir fizyo yıl içinde insan Zaman'daki bir yıldan daha hızlı yaşlanır.

Yine de en çok bilgiçlik taslayan Sonsuzlar bile bu ayrıma pek dikkat etmezdi. Gerçekte fizyolojik anlamının ötesinde bir yarın, bir dün ya da bir geçen hafta olmasına rağmen, Sonsuzlar birbirlerine, "yarın görüşürüz", "Seni dün çok aradım", ya da "haftaya görüşürüz" diye hitap ederdi. Ve insanlığın içgüdüleri Sonsuzluk'taki hareketleri yirmi dört 'fizyosaat'li günlere, gün ve gecelere, bugün ve yarınlara göre ayarlardı.

Finge, "En son görüştüğümüzden sonra geçen iki fizyo yıldan beri 482.'de bir kriz yaşanıyor. Tuhaf, ilginç, hemen hemen benzeri görülmemiş bir şey. Daha önce yapılmamış ölçüde duyarlı Gözlemlere ihtiyacımız var," dedi.

"Ve bu Gözlemleri benim yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet. Bir bakıma, bir Teknisyen'den Gözlem yapmasını istemek, yeteneklerini boşa kullanmak oluyor ama, senin eski Gözlemlerin mükemmeldi. Buna tekrar ihtiyacımız var. Şimdi sana bazı ayrıntıları anlatayım..."

Finge konuşurken, kapı açıldı ve Harlan artık onu duymaz oldu. İçeri girene bakıyordu.

Sonsuzlukta hiç kız görmemiş değildi. Çok ender de olsa daha önce birtakım kızlara rastlamıştı.

Fakat böyle bir kız! Üstelik Sonsuzluk'ta!

Harlan Zâman'a geçişlerinde birçok kadınla karşılaşmıştı ama, zaman içerisinde onları yalnızca birer nesne olarak görürdü. Bir duvardan, toptan, el arabasından, tırmıktan, kedi yavrusundan ya da bir eldivenden daha farklı olarak algılamazdı. Onlar incelenmesi gereken gerçeklerden ibaretti.

Sonsuzlukta, bir kız bambaşka bir şeydi. Hele böyle biri!

Giysisi 482.'nin üst sınıflarına ait olduğunu gösteriyordu. Belinden üst tarafta, vücudunu bütünüyle saran şeffaf bir bluz ve altında da diz boyunda çok ince bir maddeden yapılmış bir pantolon. Pantolon da yeterince şeffaftı ve kalçalarının kıvrımlarını gözler önüne seriyordu.

Parlak siyah renkteki saçları omuz hizasından kesilmişti. Dudakları kırmızıya boyanmış, üst dudağı yalnızca incecik çizilmiş, alt dudağı ise abartılmış bir haldeydi. Göz kapaklan ve kulak memeleri hafifçe gül pembesiyle renklendirilmiş ve yüzünün geri kalan kısmında şaşırtıcı bir süt beyazlığı hakimdi. Mücevherli küpeleri omuzlarından aşağı sarkıyor ve kimi zaman diri göğüslerine çarparak dikkati oraya çekiyordu.

Finge'in bürosunun köşesindeki bir masaya sandalyesini çekti ve yalnızca bir defa kirpiklerini kaldırdı; koyu renk gözleri Harlan'ın yüzünde dolaştı.

Harlan Finge'in sesini tekrar duyduğunda, Bilgisayar, "Bütün bunlar sana resmi bir raporla da verilecek, bu arada eski yatak ve çalışma odalarını kullanabilirsin," diyordu.

Harlan nasıl çıktığını bile anlayamadan kendini Finge'in çalışma odasının dışında buldu.

Duygularının arasında en kolay saptayabildiği öfkeydi. Finge'in bunu yapmasına izin verilmemeliydi. Ahlak bozucu bir şeydi. Alaycı...

Durdu, sıkılı yumruklarını gevşetti, dişlerini gıcırdatmayı bıraktı. Şimdi görürüz! Masanın arkasındaki haberleşme memuruna doğru yürürken kendi ayak sesleri kulaklarında çınlıyordu.

Memur başını kaldırdı, gözlerine bakmaya çalışarak, tedbirli bir ifadeyle, "Evet, efendim."

"Bilgisayar Finge'in odasındaki bir masada bir kadın var. Buraya yeni mi geldi?"

Çok tabii bir ifadeyle sormak istemişti. Sıkıcı, rutin, bir soru havası vermeye çalışmıştı. Fakat kelimeler ağzından öyle bir çıktı ki duyanlar ziller çalıyor sanabilirdi.

Memur durumu fark etti. Bakışlarında bütün erkekleri aynı kefeye koyan bir şeyler vardı. Artık bu tip durumlarda TeknisyenMemur farkı ortadan kalkıyordu. Adam, "O yavruyu mu kastediyorsun? Off! Nefis değil mi?"

Harlan kekelemeye başladı. "Soruma cevap ver."

Adamın birden yüzü sarardı. "Yeni geldi. Bir ölümlü."

"Görevi nedir?"

Memur yeniden sırıtmaya başladı. "Patron'un sekreteri. Adı, Noys Lambent."

"Peki." Harlan topuklarının üstünde döndü ve oradan ayrıldı.

Harlan'ın 482.'ye ilk gözlem seyahati ertesi gün gerçekleşti, fakat sadece otuz dakika sürdü. Yalnızca duruma şöyle bir bakmayı amaçlayan bir tespit gezisiydi. Daha sonraki gün bir buçuk saat kadar süren bir gezi daha yaptı ve artık üçüncü bir giriş yapmadı.

Vaktini eski raporları incelemeye ayırdı. Bildiklerini yeniden gözden geçiriyor, zamanın dilini inceliyor ve kendini yerel giysilere alıştırıyordu.

482.'de bir Gerçeklik Değiştirmesi yapılmıştı fakat çok etkisiz kalmıştı. Eski gerçekte var olan bir politiklik şimdi yoktu ama toplumda kayda değer başka bir değişiklik olmamıştı.

Farkında olmadan aristokrasi hakkındaki bilgilerini tazelemek için eski raporlarını karıştırmaya başladı. Tabii ki bu konuda gözlemler yapmıştı.

Yapmıştı ama, bunlar kişilerle ilgili değildi. Onları bir sınıf olarak ele almıştı, bireyler halinde değil.

O zamanlar kendisine verilen zamanmekân cetvelleri aristokrasiyi içeriden incelemesini gerektirmemiş, hatta izin vermemişti. Neden böyle olduğunu merak etmek de bir Gözlemci'ye düşmezdi. Şimdi bu konuyla ilgilenebilme fırsatı bulmuş olmanın sabırsız heyecanını taşıyordu.

O üç gün boyunca dört kez Noys Lambent'in bakışlarını yakalamıştı. Başlangıçta yalnızca giysileri ve süs için kullandığı ak sesuarı 1.70'lik boyu, inceliği, zarifliği ve dimdik duruşuyla biraz daha uzunmuş gibi geliyordu. İlk gördüğünde zannettiği kadar küçük de değildi, otuz değilse bile rahat yirmi beş yaşlarında olmalıydı.

Sessiz ve çekingendi, bir defasında koridorda karşılaştıklarında hafifçe gülümsemiş ve başını öne eğmişti. Harlan ona değmemek için kenara çekilmiş, sonra da öfkeyle yürümüştü.

Üçüncü gün sona ererken Harlan, bir Sonsuz olarak görevinin gerektirdiğini yapmak için tek yolun kaldığına karar vermişti. Şüphesiz, kızın durumu kendisi için çok uygun ve rahattı. Şüphesiz, Finge de kurallara uygun oynuyordu. Yine de bu konuda Finge'in saygısızlığı,

umursamazlığı, kurallara temelden aykırıydı ve mutlaka bir şeyler yapılmalıydı.

Sonunda Harlan, Finge'den daha çok nefret ettiği kimse bulunmadığına karar verdi. Birkaç gün önce bu adam için bulduğu bahanelerin hepsi geçerliliklerini kaybetmişti.

Dördüncü günün sabahı Finge ile özel görüşme yapmak istediğini bildirdi ve kabul edildi. Kararlı adımlarla içeri girdi ve kendisinin de hiç beklemediği bir şekilde düşündüklerini dosdoğru kelimelere döküverdi. "Bilgisayar Finge, Bayan Lambert'in Zaman'a gönderilmesini öneriyorum."

Finge'in gözleri kısıldı. Başıyla bir sandalyeyi işaret etti, yumuşak, yuvarlak çenesini iki avucunun arasına azı dişlerini gös teren bir gülümsemeyle, "Evet, otur. Bayan Lambent'i yetersiz mi buldun? Uygun değil mi?" dedi.

"Yeterliliği ve uygunluğu için bir şey diyemem, Bilgisayar. Bu onun denendiği konu ve sahaya bağlı bir şey, ben de herhangi bir konuda denemiş değilim. Yalnız onun, bu Bölüm'ün ahlak açısından zararlı olduğunu bilmeniz gerekir."

Finge soğuk soğuk baktı, basit bir Sonsuz'un aklının alamayacağı soyutlamaları Bilgisayar kafasında tartıyor gibiydi. "Ahlakı, bu kız hangi yönden bozuyor, Teknisyen?"

"Bunu sormanız bile anlamsız," dedi Harlan, iyice sinirlenmişti. "Elbiseleri bir teşhircininkilere benziyor. O kızın..."

"Dur. Dur. Biraz dur bakalım, Harlan. Sen bu çağda Gözlemcilik yapmıştın. Biliyorsun ki onun elbiseleri 482.'nin klasik giysileridir."

"Kendi çevresinde, kendi kültürel ortamındayken normaldir, kaldı ki bunun giydikleri 482. için bile çok abartılmış sayılır. İzin verirseniz, bu kadarını da değerlendirebileyim artık. Bunun gibi birinin burada, Sonsuzluk'ta kesinlikle yeri olamaz."

Finge yavaş hareketlerle başını salladı. Çok eğleniyormuş gibi bir havası vardı. Harlan kaskatı kesildi.

"O burada belirli bir amaç için bulunuyor. Temel bir işlevi yerine getiriyor. Geçici olarak. Ona biraz tahammül etmeye çalış."

Harlan'ın çeneleri titremeye başladı. Bir protestoyla ortaya atılmış ve kenara itilivermişti. Tedbirlice. Düşündü: Bu kadının "temel işlevi"nin ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Bu işi böyle açıktan açığa yapmasına izin verilemez.

Sert bir biçimde döndü, kapıya yürüdü. Finge'in sesi onu durdurdu.

"Teknisyen," dedi Finge, "Twissell'le olan ilişkin, önemin hakkında sana yanlış bir fikir vermiş olabilir. Bunu düzelt! Bu sırada söyle bakayım, Teknisyen, senin hiç... (kelimeleri seçercesine durakladı) bir kız arkadaşın oldu mu?"

Harlan hâlâ arkası dönük olarak, özenle ve tahkir eden kesin bir ifadeyle konuştu. "Zaman'da meydana gelebilecek bazı duygusal karışıklıklardan kaçınmak için, bir Sonsuz evlenmez. Aile'de meydana gelebilecek bazı duygusal karışıklıklardan kaçınmak için, bir Sonsuz çocuk sahibi olmaz."

Bilgisayar, vakur bir ifadeyle, "Ben evlilikten ya da çocuklardan bahsetmiyorum," dedi.

Harlan devam etti: "Ölümlülerle geçici ilişkiler yalnızca, Bütünzamanlar Meclisi'nin Şemacılık Merkez Heyetine, söz konusu Ölümlü'nün tam bir Yaşam Şemasının çıkarılması için müracaat ettikten sonra gerçekleşebilir. İlişkinin yalnızca özel zamanmekân cetvellerinin emrettiği şekilde yürütülmesi de zorunludur."

"Doğru. Bir geçici ilişki için hiç müracaat ettin mi, Teknisyen?"

"Hayır, Bilgisayar."

"Düşünür müsün?"

"Hayır, Bilgisayar."

"Belki de düşünsen iyi edersin. Sana daha geniş bir bakış açısı sağlar. Bir kadının elbiseleriyle uğraşmaktan vazgeçer, başka Sonsuzlarla olabilecek muhtemel ilişkilerinden rahatsız olmamayı öğrenirsin."

Harlan öfke içinde, tek kelime, bile söylemeden, odadan çıktı.

İki saatlik mesafenin altında kalan en uzun dönem olan 482.'ye hemen her gün yaptığı ziyarete bu kez olanak bulamadı.

Altüst olmuştu ve nedenini de biliyordu. Finge ve Ölümlülerle ilişki kurmasına ait bayağı önerisi.

İlişkiler vardı. Bunu herkes biliyordu. Sonsuzluk her zaman insan ihtiyaçlarının farkındaydı (bu ibare Harlan'a çok iğrenç geliyordu) fakat metres tutmanın kurallara bağlanmasıyla bu iş yalnızca bir rahatlama, yalnızca bir cömertlik gösterisinden ibaret bir hale getirilmişti. Ve böyle bir ayarlama için uygun bulunacak kadar şanslı olanlardan genel görgü kurallarına ve çoğunluğun anlayışına uygun davranmaları, çok dikkatli olmaları istenirdi.

Sonsuzluğun düşük düzeyli sınıfları, özellikle geri hizmetler arasında her zaman şu veya bu süre için bilinen nedenlerden, Ölümlüler arasından kadın getirtildiğine dair söylentiler dolaşırdı. Söylentiler genellikle Bilgisayarlar ve YaşamŞemacıları gibi bu işten faydalanabilecek üst sınıfları hedef alırdı. Onlar, yalnızca onlar Gerçeklik Değiştirmeleri'ni de göz önüne alarak, Ölümlüler arasından hangi kadınların getirilebileceğine karar verebilirdi.

Her bölümün, basit yemek pişirme, temizlik ve ağır işler için geçici olarak Ölümlüler çalıştırdığına dair hikâyeler anlatanlar da vardı ama bu pek önemli değildi.

Fakat bir Ölümlü'yü, hem de böyle bir Ölümlü'yü; sekreter olarak görevlendirmek, Finge'in Sonsuzluğu Sonsuzluk yapan her şeye burun kıvırmasından başka bir anlama gelemezdi.

Hayatın gerçeklerini hiçe sayarak kayıtsız şartsız bir itaat anlayışı içerisinde bulunan Sonsuzluğun üyeleri için ideal bir Sonsuz, görevine, gerçeklerin iyileştirilmesine ve tüm insanlığın mutluluğuna kendini adamış kimsedir. Sonsuzluğu, İlkel zamanların manastırlarına benzetmek, Harlan'ın hoşuna gidiyordu.

O gece, Twissell'le bu konuyu konuştuğunu, Twissell'in de, o ideal Sonsuz'unda duyduğu dehşeti paylaştığını rüyasında gördü. Yine rüyasında, rütbeleri sökülmüş, yıkılmış Finge'i gördü. Kendisini Bilgisayar'ın sarı amblemini taşıyan üniformanın içinde, 482.'ye yeni bir düzen getirirken, Finge'i de geri hizmetlere sürerken gördü. Twissell yanında oturuyor, ona hayran hayran bakıyor, gülümsüyordu. Hazırladığı yeni organizasyon şemasını dağıtması için Noys Lambent'e veriyordu.

Fakat Noys Lambent çırılçıplaktı; titreyerek ve çok utanmış bir halde uyandı Harlan.

Bir gün yine koridorda karşılaştılar, Harlan kenara çekildi, başka tarafa bakarak, geçmesini bekledi.

Fakat kız karşısında durdu. Harlan yüzüne bakana kadar bekledi. Yüzünden renk ve hayat fışkırıyordu ve Harlan'ın burnuna hafif, iç gıcıklayıcı bir parfüm kokusu geldi.

"Siz, Teknisyen Harlan'sınız, değil mi?"

Oradan kaçmak istiyordu, fakat bütün bunlarda kızın bir suçu yok ki diye düşündü. Zaten geçip gitmek için kıza dokunması, değmesi gerekecekti.

Başını sallayarak onayladı. "Evet," dedi.

"Duyduğuma göre bizim zamanımız konusunda uzmanmışsınız."

"Orada bulunmuştum."

"Bir gün bu konuda sizinle sohbet etmeyi çok isterdim."

"Çok meşgulüm. Zamanım olacağını pek sanmıyorum."

"Fakat Bay Harlan, bir gün biraz zaman ayırabilirsiniz herhalde."

Kız ona gülümsüyordu.

Harlan ancak fısıldayarak konuşabildi. "Geçer misiniz, lütfen? Ya da benim geçmeme izin verin. Lütfen!"

Kendisini utandırdığı için ona kızgındı, utandığı için kendisine kızgındı, en çok da her şey için Finge'e kırgındı.

İki haftanın bitiminde Finge'in çağrısını aldı. Masasının üzerinde birtakım delikli işaretler bulunan saydam bir film duruyordu. Bir ara Harlan'a bahsettiği, yarım saatten bile az süreceği tahmin edilen bir Zaman seyahatiyle ilgili mesele olduğu belliydi.

Finge, "Otur Harlan ve şunu bir incele bakalım" dedi. "Hayır, gözle değil. Makineyi kullan."

Harlan, filmi dikkatle inceleyicinin ağzına yerleştirdi. Makinenin ayarlarını yaptı ve deliklerin anlamı ekran üzerinde kelimeler haline dönüşerek sıralanmaya başladı.

Ortalarından bir yere geldiğinde Harlan, birden inceleyiciyi kapattı. Filmi makineden yırtarcasına çekip aldı.

Finge, sükûnetle, "Bende bir kopya daha var," dedi.

Fakat Harlan filmi, patlamasından korkuyormuş gibi, başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuyordu. "Bilgisayar Finge. bir yanlışlık olmalı. Benden, yaklaşık bir hafta sürecek bir Zaman seyahati boyunca bu kadının evini üs olarak kullanmam beklenemez."

Bilgisayar dudaklarını büktü. "Zamanmekân saptamaları bunu uygun bulduysa, neden olmasın? Eğer senle, Bayan Lambent arasında kişisel bir sorun varsa..."

"Hiçbir kişisel sorun yok," diye bağırdı Harlan.

"Bir sorun olduğu muhakkak. Bunun gözlemleri etkileyebileceğini de öngörebiliriz. Fakat bu doğal ki öncelikle düşünülemez."

Harlan kıpırdamadan oturuyordu. Hızla düşünüyordu. Normal olarak görevler hakkında bilgi istemek profesyonelliğin gurur anlayışına uymazdı. Bir Gözlemci, bir Teknisyen görevini soru sormadan yapardı. Bir Bilgisayar da açıklama yapacağını aklının ucundan bile geçirmezdi.

Fakat bu durumda alışılagelmişin dışında bir şeyler vardı. Harlan, kızla, şu malûm sekreterle ilgili olarak itirazlarda bulunmuştu. Finge de tartışmanın uzamasından çekinmişti.

O halde, Finge'in taktiği çok açıktı. Harlan'ı bu görev için kadının evine yerleştirecek ve böylece bazı kozlar elde edecek, bu kadınla olan ilişkisi konusunda Harlan üzerine gelirse, o da karşı suçlamalarda bulunarak susturma yoluna gidecekti.

Harlan öfke ve nefretle dinledi.

"Bildiğin gibi, birçok yüzyıl Sonsuzluğun varlığından haberdar. Zamanlararası ticareti bizim yönettiğimizi bilirler. Bunu bizim temel görev ve işlerimiz zannederler; bu da yararımıza bir durumdur. Bizim aynı zamanda insanlığın büyük felaketlerden korunması için çalıştığımız konusunda çok az bir bilgiye sahiptirler. Bu durum onlar için daha çok bir efsane niteliği taşır ki bu da yararımızadır. Biz onlara bir güvenlik duygusu sağlar ve bir baba imajı taşırız. Bütün bunları biliyorsun, değil mi?"

Harlan düşündü: Bu adam beni hâlâ bir Çırak sanıyor galiba.

Yine de evet anlamında başını salladı.

Finge devam etti. "Fakat bazı şeyler vardır ki onların bilmemesi gerekir. Bunların başta geleni de bizim, gerektiğinde Gerçekliği değiştirdiğimizdir. Bu bilginin yaratacağı güvensizlik çok zararlı olabilir. Bu tür bilgilerin yayılmaya başladığı bir durum söz konusu olursa o Gerçekliği değiştirmek gerekir ki, başımız derde girmesin.

Bununla beraber, zaman zaman şu veya bu yüzyılda, Sonsuzlukla ilgili, bazı arzu edilmeyen inanç ve söylentiler çıkabilir. Genellikle tehlikeli inanışlar, çağın yöneten kesimi üzerinde yoğunlaşır. Bu kesimler bizimle en fazla temasta bulunan kişilerin oluşturduğu insanlardan meydana gelir ve kamu görüşünü yansıtmaları açısından önem taşır."

Finge konuşmasının burasında Harlan'ın bir şeyler sormasını beklercesine durakladı. Harlan sessizce dinliyordu.

Finge devam etti. "Bir yıl-bir fizyoyıl kadar önce yapılmış olan 433-486, seri numarası F-2, Gerçeklik Değiştirmesi'nden beri böyle bir istenmeyen inanışın ortaya çıktığına dair belirtiler görülmeye başladı. Bu inanışın yapısıyla ilgili bazı kararlara vardım ve durumu Bütünzamanlar Meclisi'ne sundum. Fakat hesaplama yöntemleriyle ilgili olarak, verilen bilgilerin durumu çok küçük olasılıklarla açıklaması onları pek tatmin etmedi ve kabullenmekte isteksiz görünüyorlar. Benim önerilerimi uygulamaya koymadan önce doğru olan gözlemler yapılmasını istiyorlar. Çok güzel bir görev bu. Seni çağırmanın ve Bilgisayar Twissell'in de çağırmama izin verişinin nedeni işte bu. Yaptığım bir başka şey de, halihazırdaki toplumun aristokratlarından, Sonsuzluk'ta çalışmayı ilginç bulacak birini buraya yerleştirmek oldu. O kızı bu büroya yerleştirdim ve amacımıza uygun olup olmadığını anlayabilmek için yakından gözledim..."

Harlan düşündü: Yakından gözlemek! Eveet!

Öfkesi tekrar kadından çok Finge üzerinde yoğunlaştı.

Finge hâlâ konuşuyordu. "Bütün özellikleri uygun. Şimdi onu kendi çevresine, Zaman'a göndereceğiz. Evini üs olarak kullanıp, sosyal yaşantısını inceleme olanağına sahip olacaksın. Şimdi neden kızı burada tuttuğumu ve senin de onun evine yerleşmeni istediğimi anladın mı?"

Harlan alay eder gibi bir ses tonuyla, "Çok iyi anladım, emin olabilirsiniz," diye cevap verdi.

Harlan göğsünde yanan savaş ateşiyle oradan ayrıldı. Finge onu kandıramayacaktı. Onun aptal yerine koyamayacaktı.

Muhakkak 482.'ye tekrar gitme fikrinin verdiği heves ve zevk, Finge'i alt etme düşüncesi ve göğsünde yanan savaş ateşinden kaynaklanıyordu.

Öyle olması gerekirdi, başka ne olabilirdi ki?

5

ÖLÜMLÜ

Noys Lambent'in evi, yüzyılın büyük şehirlerinden birine yakın bir yerde bulunuyordu. Yakın çevresinde pek fazla bina yoktu. Harlan bu şehri o Gerçeklik'te yaşayanlardan bile daha iyi tanıyordu. Araştırma gözlemleri sırasında şehrin her bölümüne ve her senesine geziler yapmıştı.

Şehri yerel ve zamansal olarak iyi tanıyordu. Burayı yaşayan ve büyüyen bir organizmaymış gibi, dertleri ve çözümleriyle, sevinçleri ve üzüntüleriyle bir bütün olarak inceleyebilirdi. Şu anda, çelik ve betonun yavaş çekimli bir filme benzeyen yaşamının dondurulmuş bir anından farksız, bir haftalık süre için burada bulunuyordu.

İlk incelemeleri daha çok "perioeci"ler üzerinde yoğunlaşmıştı. Bunlar şehrin ileri gelenleriydi ve şehir dışında daha çok yalnız bir hayat sürdürüyorlardı.

482. gelir dağılımının eşit olmadığı birçok yüzyıldan biriydi. Sosyologların bununla ilgili bir formülleri vardı (Harlan bunu görmüş ama pek bir şey anlamamıştı). Bu formül incelenen yüzyılın üç ilişkisi üzerine kuruluyordu ve 482.'de bu ilişkiler tanınan sınırların sonuna dayanmıştı. Bu durumu inceleyen sosyologlar başlarını sallamış ve Harlan bir tanesinin, yapılacak yeni Gerçeklik Değiştirmeleri'nden önce mutlaka "en sıkı gözlem"lerin yapılması gerektiğinden bahsettiğini duymuştu.

Gelir dağılımındaki olumsuz ilişkiler için şu söylenebilirdi: İşi gücü olmayan bir sınıfın varlığı söz konusuydu ve bunların tatlı hayatları kültürel gelişmeyi ve mutluluğu sağlayabilirdi.

Toplumsal sınıflandırmada diğer uçta kalan kesim çok kötü durumda olmadığı ve mutlu azınlık ayrıcalıklarının sarhoşluğu içinde sorumluluklarım tamamen unutma durumundan kendilerini kurtarabildiği sürece, ya da kültürel değerler açık bir biçimde yozlaşmadığı sürece,

Sonsuzlukta, mükemmelden bu ufak sapışa göz yumma eğilimi oluşur ve büyük değiştirmelere girişilmezdi.

Harlan bunu ister istemez anlamaya başlamıştı. Zamanda geçirdiği gecelerde fakir kesimdeki otellerde kalmıştı. Buralarda insanın ismini dahi vermesi gerekmiyordu. Yabancıları umursayan yoktu. Hatta bazen burada kişi kendini emniyette hissedemez ve kırda bir çitin altında gecelemeyi tercih ederdi.

Şimdi ise Harlan, bir çeşit enerji alanına benzer bir şeyle kaplı bir yatakta yatıyordu. Bu tür madde ile enerjinin kendine has kaynaşmasıyla oluşmuş araçlar, yalnızca toplumun üst tabakalarına ait olan kimselerde vardı. Bu sistem, yatarken vücudunun şeklini alıyor, hareket edince ya da yatakta dönerken uygun şekilde değişime uğruyordu.

İçinden gelmiyordu ama yine de bu tip şeylerin çekici olduğunu itiraf etti ve Sonsuzluk bölüm mensuplarının, etki alanları içinde bulunan yüzyıllardan en rahat olanı yerine orta halli olanların şartlarında yaşamayı tercih etmelerindeki mantığı doğru buldu. Böylece Zaman'ın duygularını, sorunlarını anlamaları mümkün oluyor ve sosyolojik ekstremlerde kabuklarına çekilmelerine engel oluyordu.

Bu ilk gecede Harlan, aristokratlarla yaşamanın kolay olduğunu düşündü.

Ve uykuya dalmadan önce, Noys'u düşündü.

Rüyasında kendini Bütünzamanlar Meclisi'nde gördü, sert bir tavır takınmış, elleri önde birleştirilmişti. Karşısındaki küçük, minnacık Finge'e bakıyor, onu çok üstzamanların bilinmeyen yüzyıllarına ebedi görevle gönderen kendi emrini vahşi bir ifadeyle dinliyordu. Bu zalim, sürgün emrini dile getiren kelimeler Harlan'ın kendi ağzından çıkıyor ve hemen sağında Noys Lambent oturuyordu.

Başlangıçta onu fark etmemişti fakat, gözleri sağa kayınca gördü ve kekelemeye başladı.

Başka kimse onu görmüş müydü acaba? Twissell'den başka diğer bütün üyeleri ileriye doğru bakıyorlardı. O ise Harlan'a döndü ve gülümsedi; kızın bulunduğu yere sanki kimse yokmuşçasına boş bakıyordu.

Harlan kıza gitmesini emretmek istedi fakat artık sesi çıkmıyordu. Dokunarak anlatmak istedi, kolu çok yavaş hareket ediyordu ve Noys

kıpırdamadı. Eti buz gibiydi.

Finge gülüyor, gürültülü kahkahalar atıyordu -gürültülü- daha gürültülü- ve gülen Noys Lambent'ti.

Harlan parlak güneş ışığıyla gözlerini açtı ve bir an için dehşetle karşısında duran kıza baktı, onun ve kendisinin nerede olduğunu kestirmeye çalışıyordu.

Kız, "İnliyor ve yastığınızla boğuşuyordunuz. Kötü bir rüya mı gördünüz?" dedi.

Harlan cevap vermedi.

"Banyonuz hazır. Elbiseleriniz de. Bir akşamki toplantıya katılmanızı da ayarladım. Sonsuzlukta geçen uzun süreden sonra, normal günlük hayata dönmek zor oluyor."

Harlan genç kızın rahat tavırlarından ve sözlerinden rahatsız oldu. "Sanırım onlara kim olduğumu anlatmadınız." "Elbette hayır."

Elbette hayır! Finge, eğer gerekli gördüyse, bu tip ufak ayrıntılarda bir hata yapılmaması için kıza narkoz altında psikolojik telkin yaptırmış olabilirdi. Gerçi bunu gerekli görmemiş de olabilirdi. Her şeyden önce kızı "yakından gözlemişti."

Bu düşünce Harlan'ı huzursuz etti. "Mümkün olduğu kadar yalnız kalmayı tercih ederim," dedi.

Kız ona bir an için tereddütle baktı ve odadan çıktı.

Harlan normal günlük temizliğini yapıp giyinirken, sıkıntılı ve kırgındı, üzülüyordu. Akşamın hiçbir eğlenceli yanı olmayacaktı. Mümkün olduğu kadar az konuşacak, mümkün olduğu kadar az şey yapacak ve mümkün olduğu kadar etraflarını çeviren duvarların bir parçasıymış gibi davranacaktı. O gece bir çift göz, bir çift kulak kesilecek demekti. Görüp duyduklarını kafasındakilerle birleştirip son raporuna aktarmaktan başka bir iş görmesi mümkün değildi.

Aslında, bir Gözlemci olarak, neyi aradığını bilmemesi onu pek rahatsız etmiyordu. Çıraklığı süresince kendisine öğretilenlere göre, bir Gözlemci, beklenen sonuçlar ya da arzu edilen veriler şeklinde kavramlar geliştirmeli

ve ön yargıyla davranmamalıydı. Yoksa ne kadar vicdanına danışıp tarafsız olmaya çalışsa da görüşü bulanırdı.

Fakat bu şartlar altında ilgisiz kalmak son derece huzursuz ediciydi. Harlan büyük bir olasılıkla saptanacak önemli bir şey bulunmadığını tahmin ediyor, Finge'in oyununu sürdürmekten öte bir şey yapmadığını düşünüyordu. Bununla Noys arasında...

Hırsla yarım metre ötesinde duran üç boyutlu yansıtıcıdaki görüntüsüne baktı. 482.'nin dikişsiz, parlak renkli, vücudu saran elbiselerinin kendisini komik gösterdiğini düşündü.

Bir Mekkano'nun getirdiği kahvaltısını yalnız başına tamamladıktan hemen sonra Noys Lambent koşarak içeri girdi.

Nefes nefese, "Hazirandayız, Teknisyen Harlan," dedi.

Harlan sertçe, "Hitap ederken ünvanımı kullanma. Ne olmuş hazirandaysak?"

"Ama ben şubatta katıldım tereddüt ederek durakladı 'o yere' ve yalnızca bir ay evveldi.'"

Harlan kaşlarını çattı. "Şimdi hangi yıldayız?"

"Şey, yıl aynı."

"Emin misin?"

"Evet, tabii. Bir yanlışlık mı oldu?" Bu kızın konuşurken çok yaklaşmak gibi rahatsız edici bir alışkanlığı vardı ve hafif peltek konuşması (bu yalnızca onun değil, yüzyılındaki herkesin belirgin bir özelliğiydi) ona küçük ve yardıma muhtaç bir çocuk havası veriyordu. Harlan kendini kaptırmadı ve geri çekilerek biraz uzaklaştı.

"Yanlışlık yok. Bu zamanda dünyaya indirildin, çünkü daha uygundu. Aslında, Zaman içinde, sen hep buradaydın."

"Ama nasıl burada olabilirim?" Şimdi daha da korkmuş görünüyordu. "Arada geçen zamanla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. İki tane mi ben var?"

Harlan huzursuzlandı. Ona, yüzyılın tümüyle büyük bir değişikliğe sebep olmadan, Zaman'a her giriş çıkışın bireylerin hayatlarında küçük

değişiklikler meydana getirdiğini nasıl izah edebilirdi. Bazen Sonsuzlar bile mikrodeğişikliklerle (küçük "d"), Değiştirmeler (büyük "D") arasındaki farkı unutabilirler.

"Sonsuzluk ne yaptığını biliyor. Soru sormaktan vazgeç. "Bunu öyle gururlu bir tavırla söylemişti ki, sanki kendisi bir Kıdemli Bilgisayar'dı ve haziranın Zaman'da en uygun an olup, kaybolan üç ayın önemli bir değişikliğe sebep olmayacağına kişisel olarak karar vermişti.

"İyi ama, bu durumda ben hayatımın üç ayını kaybettim."

Harlan derin bir nefes aldı. "Zaman'da hareket etmen senin fiziksel yaşını etkilemez."

"Peki, şimdi ben kaybettim mi, kaybetmedim mi?"

"Neyi kaybettin mi ya da kaybetmedin mi?"

"Yok olan üç ayı."

"Zaman aşkına, kadın, sana mümkün olduğu kadar açık ve basit izah etmeye çalışıyorum. Hayatından kaybettiğin herhangi bir zaman yok. Kaybedemezsin zaten."

Harlan'ın sesini yükseltmesi üzerine kız bir adım geriledi, yılışık bir tavırla sırıtarak, "Çok komik bir aksanınız var. Bilhassa kızınca daha hoş oluyor."

Kız dışarı çıkarken Harlan'ın kaşları çatıldı. Ne aksanı be? O, şimdi içinde bulundukları Zaman'ın dilini en az Bölüm'deki herhangi biri kadar konuşabilirdi. Belki daha da iyi.

Aptal kız!

Kendini tekrar üç boyutlu yansıtıcıya bakar buldu, görüntüsü de ona bakıyordu. Kaşlarının arasında dikey çizgiler belirmişti.

Çizgileri yumuşattı ve düşündü: Yakışıklı değilim. Gözlerim çok küçük, kulaklarım kafama yapıştırılmış gibi duruyor ve çenem de çok büyük.

Daha önceleri hiç bu tür şeyler düşünmemişti, ama şimdi olmuştu işte, hem de birden aklına gelmişti ve hatta yakışıklı olmayı çok istemişti.

Harlan, gecenin geç saatlerinde akşam yaptığı sohbetleri henüz aklında tazeliğini korurken notlarına ekledi.

Bu işler için her zaman 55. yüzyıl malı bir moleküler kayıt cihazı kullanırdı. Şekil olarak, 1,5 santim çapında, 10 santim uzunluğunda ince bir silindire benziyordu. Koyu kahverengi bir maddeden yapılmıştı. Giyilen elbiseye göre, cepte, kol yeninde, astar içinde kolayca taşınabilir ya da bir bilekliğe, düğmeye veya kemere takılabilir, ya da asılabilirdi.

Üç moleküler enerji tabakasının her biri yirmi milyon kelime kayıt kapasitesine sahipti. Silindirin bir ucuna kulağa bağlanan bir parça takılıyor, diğer ucu da mikrofon vazifesi görüyordu. Böylece Harlan hem konuşup, hem de dinleyebiliyordu.

Akşam toplantı sırasında konuşulmuş olan her şey şimdi aletten yankılanıyor ve bu arada dinlerken bir yandan konuşan Harlan'ın sesi ikinci kademeye kaydediliyordu. İkinci kademe, saatler boyu sesleri kaydetmiş bulunan birinci kademeyle koordineli çalışıyor ve fakat şimdi ayrı kayıt yapıyordu. Bu kademeye kendi fikir ve yorumlarını, önemli şeyleri aktarıyor ve korelasyonları belirtiyordu. Sonuç olarak bu moleküler kayıt cihazını rapor hazırlamakta kullanıyor ve notlar haline dökülen değerlendirmeleri için yararlanıyordu.

Noys Lambent içeri girdi. Girerken hiçbir uyarıda bulunmamıştı.

Harlan sinirli hareketlerle, kulağa ve ağza takılan parçaları yerlerinden alıp cihaza taktı, kutusuna koydu ve kapattı.

"Bana karşı neden böyle kızgın hareketler yapıyorsunuz?" dedi Noys. Kolları ve omuzları çıplaktı, uzun bacakları ölgün ışıklar altında parlıyordu.

"Kızgın değilim. Sana karşı hiçbir duygusal davranış içinde değilim."

"Hâlâ çalışıyor musunuz? Yorulmuşsunuzdur herhalde."

Harlan huysuzlanarak, "Burada olduğun sürece çalışamam," dedi.

"Siz bana kızgınsınız. Bütün gece benimle tek bir kelime bile konuşmadınız."

"Herkesle mümkün olduğunca az konuştum. Orada bulunmamın nedeni gevezelik etmek değildi." Kızın çıkması için bekledi.

Fakat kız, "Size bir içki daha getirdim. Toplantıda bundan bir tane içmiştiniz ve hoşunuza gitmişti. Bir tane yetmez. Hele çalışacaksanız," dedi.

O zaman, kızın arkasında, bir güç alanının üzerinde yüzen küçük Mekkano'yu fark etti.

Akşam sakınarak yemişti. Çok fazla yemek istememişti. Yi ne de yemekleri çok sevmişti. İsteksizliğine rağmen, bu Zaman'ın modası olan köpüklü, açık yeşil renkli, biberli bir tadı olan içkiyi de çok sevmişti. İki fizyo yıl önce, son Gerçeklik de ğiştirmesi yapılmadan önce bu yüzyılda böyle bir içecek yoktu.

Noys'a doğru başıyla ciddi bir teşekkür işareti yaparak, Mekkano'dan ikinci içkisini aldı.

Yüzyıl'da yeni bir içkinin ortaya çıkmasına neden olmaktan başka fiziksel bir etkinliği olmayan son Gerçeklik Değiştirmesi ne amaçla yapılmıştı acaba. Aslında, bir Bilgisayar olmadığına göre, kendisine böyle bir soru sormasında anlam yoktu. Zaten en ayrıntılı ihtimal hesapları bile bütün kontrol edilemeyen faktörleri, şans ve risk etkinliklerini yok edemiyordu. Zaten böyle olmasa, Gözlemcilere ne lüzum vardı.

Noys'la beraber evde yalnızdılar. Geçen yirmi yıldan beri Mekkanolar çok rağbetteydi ve halihazırdaki Gerçeklik'te önemlerini on yıl daha kaybetmeyeceklerdi; evde insan hizmetçiler de yoktu.

Aslında, ekonomik açıdan en az erkek kadar bağımsız olan bu çağın kadınının, çocuk doğurma sorunu bile olmadan bir erkekle birlikte olmasında hiçbir sakınca yoktu.

Yine de Harlan zor durumda kaldığını hissetti.

Kız karşısındaki divana dirseğine dayanarak uzanmıştı. Giysisi vücudunu kucaklar gibiydi. Şeffaf ayakkabılarını bir ayak darbesiyle fırlatıp atmış, pahalı bir kedinin yumuşak pençelerine benzeyen ayakları yumuk yumuk duruyordu.

Kız başım salladı ve saçlarını yukarıda topuz halinde tutan şey çözüldü. Şimdi çıplak omuzları, boynundan aşağıya doğru dökülen saçlarının siyahıyla tezat oluşturuyor ve daha da güzel görünüyordu.

"Kaç yaşındasın?" diye mırıldandı genç kız.

Bu soruya cevap vermemeliydi. Kişisel bir soruydu ve onun üstüne vazife değildi. Şu anda vermesi gereken cevabın, nezaketle tersleyerek:

'Beni işimle baş başa bırakır mısın?' olması gerekliğini düşünürken, dudaklarından, "Otuz üç yaşındayım" kelimelerinin döküldüğünü duydu.

"Ben senden daha gencim. Yirmi yedi yaşındayım. Fakat sanırım benim her zaman senden daha genç görünmem mümkün değil. Ben yaşlı bir kadın olduğumda da sen yine aynı kalacaksın. Seni otuz üç yaşında olma kararını vermeye iten nedir? İstersen değiştirebilmek elinde mi? Daha genç olmak istemez miydin?"

"Neler söylüyorsun sen?" Harlan eliyle alnını ovuşturdu.

"Sen sonsuza kadar yaşayacaksın. Sen bir Sonsuz'sun," dedi, yumuşak bir sesle konuşan Noys.

Ne diyordu bu kız?

"Sen delisin. Biz de yaşlanır ve herkes gibi ölürüz."

Kız, "Anlatsana bana," dedi. Sesi alçak perdeden çıkıyordu ve insanı tahrik etmek için birebirdi. O güne kadar nahoş ve kaba bulduğu bu 50. bin yıl dili şimdi son derece ahenkli ve yumuşak geliyordu. Yoksa dolu midesi ve etrafını saran nefis kokuların oyununa mı geliyordu?

"Siz bütün zamanları görebilir, her yeri gezebilirsiniz. Ben bu yüzden Sonsuzluk'ta çalışmayı arzu ettim. Beni bir Sonsuz yapacaklarını zannettim ve sonuçta yalnızca erkeklerin bulunduğu bir yerle karşılaştım. Kimisi sadece kadın olduğum için benimle konuşmuyordu bile. Sen de benimle konuşmayacaktın."

"Hepimiz çok meşgulüz," diye mırıldandı Harlan. Uyuşmak ta olduğunu hissediyor, uyanık kalabilmek için çaba sarf ediyordu. "Ben de çok meşguldüm."

"Fakat neden orada kadın Sonsuzlar yok?"

Harlan konuşacaktı ama kendine güvenemiyordu. Ne söyleyebilirdi ki?

Sonsuzluğun üyelerinin iki koşul aranarak dikkatle seçildiğini. Birincisinin, işin gereklerine cevap verebilecek yetenekte olmak olduğunu, ikincisinin, Zaman'dan koparılmış olmanın Gerçeklik'te kötü etkiler yapmaması olduğunu.

Gerçeklik! Bu hiçbir şekilde değinmemesi gereken kelimeydi. Başının döndüğünü hissetti ve kendine gelebilmek için bir an gözlerini kapadı.

Sonsuzluğa alınmaları, çocukların doğmaması, erkek ve kadınların ölmemesi, evlenmelerin olmaması ve birçok şeyin yerine gelmemesi demek olacağından, ne mükemmel kişilikler dokunulmadan Zaman'da bırakılmıştı.

Bunların herhangi birini anlatabilir miydi ona? Doğal ki hayır. Ona, kadınların hiçbir zaman Sonsuzluk için uygun bulunmadığını, çünkü anlayamadığı bir nedenden (belki Bilgisayarlar anlayabiliyordur, ama kendisi hiç anlayamamıştı) Zaman'dan çekilip alınmalarını, bir erkeğinkine kıyasla, on ila yüz kat daha fazla bir olasılıkla Gerçekliği olumsuz yönde etkilediğini anlatabilir miydi?

(Kafasında bütün düşünceler birbirine giriyor, dönerek kayboluyor, bir karmaşa içinde, tuhaf, hemen hemen komik denebilecek, fakat tamamıyla rahatsız edici olmayan sonuçlar doğuruyordu. Şimdi Noys daha yakına gelmişti, gülümsüyordu.)

Kızın sesi hortumlar meydana getiren bir rüzgârı andırıyordu. "Ah siz Sonsuzlar. Sır küpüsünüz. Hiçbir şey söylemezsiniz. Beni bir Sonsuz yapsana."

Kızın sesini kelimelerden oluşan bir bütün halinde algılayamıyordu. Sadece beynini okşayan tatlı bir sesti, o kadar.

Ona söylemek, anlatmak istiyordu: Hanımefendi, Sonsuzluk'ta bizler oyun oynamıyoruz. Çalışıyoruz! Sonsuzluğun başlangıcından, dünya üzerinde kimsenin kalmadığı zamanlara kadar geçen bütün Zaman'ın her ayrıntısını saptamak için çalışırız. Sonsuz sayıda olasılıklar arasından, yaşanan Gerçeklik'ten daha iyi olanları seçer, Zaman'da bir değişiklik yapılabilecek en uygun an için karar verir ve yeni yaşanan Gerçekliği ve sonrasındaki yeni sonsuz sayıdaki olasılıkları izleriz. Ta 24.'de Vikkor Mallansohn'un zaman alanını keşfinden beri böyle olagelmiştir ve böyle gider. 27.'de Sonsuzluğun kuruluşu mümkün olmuştur, kimse, kimin başlattığını bilmemektedir, yeni olasılıklar, sonsuza kadar ve sonsuza kadar ve sonsuza kadar ve sonsuza kadar ve...

Başını salladı, fakat aklını karıştıran düşünce girdabı tekrar hareketlendi ve birden bir noktaya yöneldi, bir an için aydınlanma oldu, yeniden her şey birbirine girdi.

Durdu, biraz önceki düşüncelerini tekrarlamaya çalıştı, yapamadı.

Biberli içki?

Noys daha da yakınındaydı, onu net olarak göremiyordu. Kızın saçlarını yanaklarında hissediyor, ılık nefesini duyuyordu. Kendini çekmesi gerekirdi ama hayret çekilmek istemediğini fark etti.

"Eğer bir Sonsuz olsaydım..." Kız neredeyse kulağının dibinde nefes alıyordu ve kendi kalp atışlarının gürültüsü arasında ne söylediğini bile anlayamıyordu. Dudakları ıslaktı ve aralanmıştı. İstemez miydin?"

Kızın ne demek istediğini pek anlayamadı, fakat artık hiçbir şeyi umursamıyordu. Alev alev yanıyordu. Beceriksiz bir hareketle sarıldı. Kız da direnmedi, gevşedi ve birden tek bir vücut oluverdiler.

Rüya gibiydi, sanki olayı yaşayanlar başkalarıydı da, Harlan dışardan seyrediyordu.

Her zaman düşündüğünün aksine, hiç de itici, iğrenç bir şey değildi. Şok geçiriyor gibiydi ama kesinlikle iğrenç değildi.

Kız yanına uzandığında, içinden gelerek nemli saçlarını ok şamaya başladı. Kendisi için anlamı tamamen değişmişti. Artık onu bir kadın, hatta farklı bir birey olarak göremiyordu. Kendin den bir parça haline gelmişti. Garipti, hiç ummazdı ama kendisinin bir parçasıydı işte.

Zamanmekân cetveline aykırı bir durumdu bu ama, Harlan hiç suçluluk duymuyordu. Harlan'ın göğsünde yüreğini kabartan, yalnızca Finge ile ilgili düşünceleriydi! Ve bu da suç değildi. Kesinlikle değildi.

Bu tatmindi, hatta zafer!

Yatakta uyuyamadı. Sarhoşluğu geçmişti ama hâlâ alışamadığı, yetişkin bir insan olarak ilk defa yatağını bir kadınla paylaştığı gerçeğiyle yüz yüzeydi.

Yanında hafif soluk alıp verişlerini duyuyor ve duvarlardan, tavandan gelen ölgün ışıklar altında vücudunu bir gölge halinde görebiliyordu.

Teninin sıcaklığını ve yumuşaklığını hissedebilmek için elini uzatması yeterdi, fakat yapmadı, belki de görmekte olduğu bir rüyayı bozabilirdi. Sanki kız her ikisi için de rüya görüyordu, kendisi için, Harlan için, olup bitenler için, uyanırsa her şey bir anda yok olabilirdi.

Bu da biraz önce ne olduğunu anlayamadığı, yakalayamadığı garip düşüncelerine benziyordu...

Yeniden kendini zorladı, olmuyordu, düşünemiyordu. Bir den mutlaka hatırlaması gerektiğini hissetti. Biraz önce, ayrıntılarını tam olarak sağlayamadıysa da, bir an için, bazı şeyleri anlamıştı.

Bazı şeylerin ne olduğunu pek anlayamıyordu, fakat olağanüstü bir şeyler düşünmüştü.

İyice meraklandı. Neden hatırlayamıyordu? Halbuki bir ara çok yaklaştığını iyi biliyordu.

Bir an için yanında yatan kız bile uzaklarda kalmıştı.

Düşündü: Bir noktadan yola çıkarsak... Gerçekliği ve Sonsuzluğu düşünüyordum... evet; Mallansohn ve o Çırak!

Durdu. Neden o Çırak? Neden Cooper? Onu hiç düşünmemişti ki.

Ama eğer hiç düşünmediyse, neden şimdi Brinsley Sheridan Cooper aklına gelmişti?

Kaşlarını çattı! Bütün bunları bağlayan şey neydi acaba? Neyi bulmaya çalışıyordu? Onu, bulunacak bir şeyler olduğuna inandıran neydi?

Bilincinin ufuklarından parlamaya başlayan şeyler yüzünden ürperdiğini hissetti.

Nefesini tuttu, bırakmadı. Anlıyordu.

Anlıyordu.

Ve gecenin; hayatının en önemli gecesinin sessizliğinde, olayların bütün açıklamalarını ve yorumlarını şekillendirdi.

Başka bir zaman olsa hiçbir şey ifade etmeyecek, yüzlerce noktanın birbirine bağlanarak açıklanmasını, düşüncesinin tomurcuklanıp, çiçek açışını seyretti.

Sonsuzluğa döndüğünde bunu araştırıp kontrol edecekti ama bilmemesi gereken bir sırrı çözdüğünden emindi.

Öyle bir sır ki bütün Sonsuzluğu kucaklıyordu.

6

YAŞAM ŞEMACISI

Birçok şeyi anladığı 482.'deki o geceden sonra, fizyozaman olarak bir ay geçmişti. Şu anda, zaman içinde yaklaşık 2000 yüz yıl kadar gelecekte, rüşvet ve dil dökme karışımı bir şeyler yaparak, yeni bir Gerçeklik içinde Noys Lambent'in durumunun ne olacağını öğrenmeye çalışıyordu.

Yaptığı ahlaksızlıktan da öte bir şeydi ama aldırmıyordu. Geçen bir aydan beri artık kendini bir suçlu olarak görüyordu zaten. Gerçekleri gizlemek mümkün değildi. Bundan böyle devam etmek, onu daha fazla suçlu yapamazdı, ama çok şey kazanabilirdi.

Şimdi, haince planlarının bir parçası olan (daha yumuşak bir deyim kullanmaya lüzum hissetmedi) 2456.'da Zaman'a geçeceği yerde duruyordu. Zaman'a geçiş, Sonsuzluk'tan seyahat araçlarına geçişten daha karmaşık bir olaydır. Zaman'a geçebilmek için, Dünya üzerinde istenen noktayı belirten koordinatların özenle saptanmış ve istenen anın tam ayarlanmış olması gerekir. Fakat Harlan heyecanlı olmasına rağmen, yetenekli ve deneyimli insanlara mahsus güven verici hareketlerle gerekli ayarlamaları yapıverdi.

Harlan kendini, daha önce Sonsuzluk'taki ekranda gördüğü makine dairesinde buldu. Şu anda Sosyolog Voy ekranın önünde oturmuş Teknisyen'in yapacağı müdahalenin etkisini bekliyor olmalıydı.

Harlan hiç acele etmedi. Daha 156 dakika boyunca bu odaya kimse girmeyecekti. Emin olabilmek için zamanmekân cetveli ona 110 dakika tanımış, kalan 46 dakikayı geleneksel yüzde kırk hata payı olarak kabul etmişti. Bu pay gerekli olur diye öngörülürdü fakat bir Teknisyen'den bu payı kullanma durumuna düşmesi beklenmezdi. Bu payı kullananlar pek uzun süre Uzman olarak çalışamazlardı.

Harlan zaten bu 110'un yalnızca 2 dakikasını kullanmayı düşünüyordu. Bileğine alan jeneratörünü taktı, böylece Gerçeklik Değiştirmesi'nin

etkilerinden korunmuş olacaktı. Duvara doğru bir adım attı. Üst raftaki bir kutuyu alıp alt raftaki dikkatle saptanmış noktaya yerleştirdi.

Bunu yaptıktan sonra, tekrar sanki normal bir kapıdan geçiyormuşçasına, Sonsuzluğa döndü. Eğer o anda bir ölümlü bunu görse, Harlan için rahatlıkla 'kayboldu' kelimesini kullanırdı.

Küçük kutu onun koyduğu yerde duruyordu. Dünya tarihinde ani bir rol oynamadı. Saatler sonra bir el kutuya uzandı ve eski yerinde bulamadı. Ancak yarım saatlik bir aramadan sonra bulunabildi, fakat bu arada bir güç alanı kayboldu, bir adam sakinleşti. Önceki Gerçeklik'te verilmeyen bir karar sinirlenilerek verildi. Bir görüşme gerçekleşemedi; ölmesi gereken biri bir yıl daha yaşadı; biraz daha ömrü olan bir diğeri ise daha kısa bir süre içinde öldü.

Müdahalenin etkisi 25. yüzyıl üstzamandaki 2481.'ye kadar artarak ilerledi ve azamiye ulaştı. Yapılan Gerçeklik Değiştirmesi'nin önemi daha sonra azaldı. Kuramcılara göre, Değiştirme'nin etkisi sınırsız gelecekte dahi sıfıra inmez, fakat müdahaleden 50 yüzyıl sonra, ancak mükemmel hesaplamalarla fark edilebilecek kadar azalır, zaten bu da pratik sınır olarak öngörülmüştür.

Elbette Zaman içinde yaşayanlar bir Değiştirme yapıldığını fark edemiyorlardı. Maddeler gibi zihinler de değişiyor ve ancak Sonsuzlar olayı dışarıdan takip edip gözleyebiliyordu.

Sosyolog Voy 2481.'deki, daha önce kalabalık bir uzay limanındaki tüm canlılığın sergilendiği mavi ekrana bakıyordu. Harlan yanına geldiğinde şöyle bir baktı ve selamlama anlamına gelen bir şeyler mırıldandı.

Bir değişiklik uzay limanını tam anlamıyla mahvetmişti. Parlaklığından eser kalmamış, binalar o eski görkemli görünümlerini kaybetmişlerdi. Ortada paslanmış bir uzay gemisi duruyordu Hiç kimse yoktu. Hiç hareket yoktu.

Harlan'ın yüzünde bir an için bir gülümseme belirdi ve kayboldu. Evet, İ.A.S. tamamdı. İstenen Azami Sonuç. Ve bir anda olmuştu. Değişikliğin Teknisyen'in müdahalesi anında olması gerekmiyordu. Hesaplamalara göre değişebilir, asıl değişiklik oluşuna kadar, saatler belki de günler geçebilirdi. Yalnızca bütün istatistiksel olasılıklar ortadan kalkınca değişikliğin etkisi

görülebilirdi. Eğer matematiksel olarak bir başka ihtimal oluşursa, değişiklik olmayabilirdi.

İşte bu da Harlan'ın gurur duyduğu bir noktaydı. Ne zaman kendisi bir G.A.D. hesaplasa, müdahaleyi ne zaman kendisi yapsa, bütün istatistiki olasılıklar anında yok olur ve değişiklik derhal gerçekleşirdi.

Voy kendi kendine konuşur gibi, "Çok güzeldi" dedi.

Bu sözler Harlan'ın kulaklarını tırmaladı, gösterdiği performans umursanmıyormuş gibi geldi. "Uzay seyahatlerini tümüyle Gerçeklik'ten silip yok etsem de pişmanlık duymam," dedi.

"Sahi mi?"

"Ne yararı var ki? Bir, ya da iki bin yıldan daha çok sürmüyor. İnsanlar yorgunluktan perişan oluyor. Evlerine döndüklerinde bütün sülalelerini ölmüş, yok olmuş buluyorlar. Sonra bir başka dört ya da beş bin yıl, ya da kırk veya elli bin yıl sonra tekrar deniyor ve yine başarıya ulaşamıyorlar. İnsan zekâsının ve çabalarının boşa harcanmasından başka bir şey değil."

Voy kupkuru bir sesle, "Siz bir filozofsunuz." dedi.

Harlan kıpkırmızı kesildi. Düşündü: Bunları ne diye anlatıyorum ki? Öfkelenmişti. Konuyu değiştirerek, "YaşamŞemacısı'ndan ne haber?" dedi.

"Ne olmuş ona?"

"Adamı aramayacak mısın? Herhalde artık biraz ilerleme kaydetmiştir."

Sosyologun yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. Aslında: 'Sabırsızlanıyorsun değil mi?' demek isterdi ama, yüksek sesle, "Buyrun birlikte gidip bakalım," dedi.

Ofisin kapısında Neron Feruque yazılıydı; Harlan'ın özellikle dikkatini çekmişti, çünkü İlkel zamanların Akdeniz bölgesi civarında yaşayan bir diktatörünün ismiyle garip bir benzerliği vardı. (Cooper'la yapmış olduğu haftalık çalışmaların kendi dağarcığına da büyük katkısı olmuştu.)

Fakat adam Harlan'ın hatırlayabildiği diktatörlere hiç benzemiyordu. Kadavra gibi zayıftı, üzerinde derisi gerilmiş gibi duran kemerli bir burnu, uzun parmakları, budaklı bilekleri vardı. Küçük hesaplama aletini kucakladığı zaman, bir ruhun değerini tartan Ölüm'ü andırıyordu.

Harlan Hesaplayıcı'ya yiyecekmiş gibi baktığını hissetti. Yaşam şeması işleminin kalbi ve kanıydı bu, derisi ve kemikleri, sinirleri, kasları ve bütün her şeyi. Bir insanın geçmişiyle ilgili gerekli verileri ve yapılan Gerçeklik Değiştirmesi'nin eşitliklerini girdi olarak alıyor, en çok bir gün içinde söz konusu kişinin yeni Gerçeklik'teki yaşam biçimlerini, her biri olasılık yüzdeleriyle saptanmış olarak çıkarıyordu.

Sosyolog Voy, Harlan'ı takdim etti. Feruque, nefretini gizlemeye gerek bile duymadan Teknisyen armasına baktı, başını salladı ve tekrar işine döndü.

Harlan, "O genç hanımın YaşamŞeması daha bitmedi mi?" dedi.

"Hayır. Hazır olduğunda size haber veririm." İşi kabalığa götürecek kadar Teknisyenlerden nefret edenlerden biriydi Feruque.

Voy, "Sakin ol, YaşamŞemacısı," dedi.

Feruque'un kaşları neredeyse görünmeyecek kadar açık renkti. Bundan dolayı, yüzü bir kurukafanınkine benziyordu. "Uzay gemileri öldürüldü mü?" dedi.

Voy başıyla onayladı. "Bir yüzyıl kısaltıldı."

Feruque'un dudakları kımıldadı ve bir kelime fısıldadı.

Harlan kollarını göğsünde kavuşturdu ve ezilmiş, yenik düşmüş YaşamŞemacısı'na baktı.

Düşündü: Aynı zamanda kendisinin de suçlu olduğunu biliyor.

Feruque, Voy'a hitaben, "Bakın, siz burada durdukça, Zaman aşkına, ben antikanser serumu taleplerine nasıl cevap verebilirim. Antikanser serumunun bulunduğu tek yüzyıl biz değiliz ki. Neden bütün başvurular bize yapılıyor?"

"Diğer yüzyıllara da aynı şekilde normalin üstünde başvuru yapılıyor, biliyorsun."

"Bari hiç değilse sırayla başvursunlar, hep birlikte hücum ediyorlar."

"Bunu nasıl sağlayabiliriz?"

"Kolay. Bütünzamanlar Meclisi'yle temasım yok ki."

"İhtiyarla temasınız var ama."

Harlan bu konuşmayı boş bakışlarla izliyor, hiç ilgisini çekmiyordu. Yalnızca Hesaplayıcı'nın tıkırtılarından ve aklını meşgul eden mantıksızlıklardan biraz kurtulmasını sağlıyordu, o kadar. "İhtiyar" diye bahsettiklerinin bölümün sorumlusu Bilgisayar olduğunu biliyordu.

"İhtiyarla konuştum," dedi Sosyolog, "ve o da Meclis'e iletti."

"Boşversenize. Malûm raporlarından birini göndermiştir. Uğraşması gerekir. Bu bir temel politika meselesi."

Bugünlerde Bütünzamanlar Meclisi temel politikalarda değişiklik yapmayı düşünemeyecek kadar meşgul. Dedikoduları biliyorsun."

"Tabii, tabii. Çok önemli bir şeyle uğraşıyorlar. Zaten ne zaman sıvışmak gerekse, Meclis'in çok önemli bir şeyle uğraştığı ' söylentileri yayılır."

(Eğer Harlan'ın kendi dertleri olmasa, şu anda en azından gülümserdi.).

Feruque birkaç dakika kımıldamadan durdu ve sonra birden patladı. "İnsanlar antikanser serumunun ağaç tohumu ya da bir alan motoru olmadığını anlamıyorlar. Bir ağacın her dalının, Gerçekliğe aykırı düşebilecek etkiler yüzünden iyice incelenmesi gerektiğini biliyorum, ama antikanser insan hayatını ilgilendirir ve yüzlerce defa daha karışıktır."

"Düşünün! Şu veya bu cins bir antikanser serumu bulamadıklarından her yüzyılın her senesinde kaç insan kanserden ölüyor. Hastaların kaçı ölmek ister. Bu yüzden, her yüzyıldaki Ölümlü Hükümetlerinden, Sonsuzluğa durmadan 'lütfen, ne olur çok ciddi bir biçimde hasta olan ve toplumları için hayati önem taşıyan insanlar adına yetmiş beş bin serum ampulü gönderin, biyografik veriler ektedir,' şeklinde başvurular geliyor."

Voy sıkıldığını gösteren bir hareketle başını salladı. "Biliyorum, biliyorum."

Fakat Feruque umursamadı. "Ve biyografik verileri okursanız, her nasılsa listedeki herkes birer kahramandır. Her şahıs dünyası için yerine konması mümkün olmayan bir kayıptır. Mecburen incelersiniz. Oturur, eğer bu insanların hepsi yaşarsa Gerçeklik'te neler olur diye bakar ve zaman aşkına, adamların değişik kombinasyonları yaşarsa ne olur, diye araştırırsınız."

"Geçen ay, bana 572 kanser olayı geldi. Bunlardan on yedisi, yalnızca on yedisi YaşamŞeması sonunda gerekli olmayan Gerçeklik Değiştirmesi'ne ihtiyaç gösterdi. Bir tek gerekli Gerçeklik Değiştirmesi sonucu çıkmadı.

Fakat Meclis'e bakarsanız, gerekli olmasa da, bir Gerçeklik Değiştirmesi'ne ihtiyaç gösterenler serumu alıyor. Malûm ya, insanlık. Ve bu ay, tam on yedi kişi, ülkelerine göre tasnif edilerek tedavi edildi."

"Ve bu durumda ne oluyor? Yüzyıllar mutlu mu sanki? Aynı ülkede ve aynı zamanda bir kişi tedavi edilirken, bir düzinesi kaderine terk ediliyor. Herkes, 'Neden o?' diye soruyor. Belki de bizim üzerine eğilmediğimiz daha iyi insanlar. Belki de bizim tedavi ettiğimiz adam, çocuklarını dövmekten yorulunca, yaşlı anasını tekmeleyen biriyken, kaderine terk ettiklerimiz, herkesin hayranlığını kazanmış, sevilen, pembe yanaklı, hayırsever kişilerdir. Gerçeklik Değiştirmeleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlar ve biz de anlatamıyoruz."

"Bütünzamanlar Meclisi, bütün uygulamaları inceleyip yalnızca gerekli Gerçeklik Değiştirmesi sonucu çıkan YaşamŞemalarıyla ilgili olayları kabul edip, gerisini kaderlerine terk etmedikçe, biz başımızı derde sokmaktan başka bir şey yapmış olamayız. Hepsi bu. Tedavi yalnızca insanlığın yararına olacak olaylarda düşünülmeli, yoksa kimseye uygulanmamalı. Sen o, 'Canım, kime ne zararı var?' diyenlere de boş ver."

Sosyologun yüzünde tatsız bir ifade belirmişti, "Eğer sen kansere yakalansaydın..."

"Bu çok saçma bir söz, Voy. Kararlarımızı bu tür şeylere dayanarak mı veriyoruz? Benimle ilgili bir olay olsaydı Gerçeklik Değiştirmesi yapılmazdı. Kabak her zaman birinin başına patlayacaktır, bundan kaçamayız. Ya sen olsaydın?"

"Bir şey daha var. Her Gerçeklik Değiştirmesi'nden sonra, çıkacak aksaklığı düzeltecek yeni Gerçeklik Değiştirmesi'ni yapmak daha da güçleşiyor. Her defasında işler biraz daha karışıyor."

Artık konuşulanlar Harlan'ı hiç ilgilendirmiyordu. Bu görevle ilgili olarak ortaya çıkan bir çeşit tutuculuk duygusuydu. Sonsuzluktaki bazı çalışmalarında, psikolog ve sosyologlar bunu özdeşleşme olarak tanımlıyordu. İnsanlar kendi çalışma alanlarına giren yüzyıllarla kendilerini özdeşleştiriyor, orada verilen savaşımları, kendilerininmiş gibi savunuyorlardı.

Sonsuzluk bu duygularla elinden geldiğince uğraşıyordu. Hiç kimse kendi doğum zamanının iki yüzyıl'dan daha yakınındaki bir bölüme

atanmazdı. Atamalar, daha çok kişinin kendi yüzyılındaki toplum ve kültür değer yargılarının tamamen tersi yapıdaki yüzyıllarla ilgilenen bölümlere yapılırdı. (Harlan Finge'i ve 482.'yi düşündü.) Daha da öteye giderek, en ufak bir kuşku duyulduğunda, derhal görev yerleri değiştirildi.

Ve bütün bunlara karşın insanlar yine de Zaman'da bir yer, bir ev özlemiyle yanıp tutuşuyordu. (Zaman hasreti; herkes de bunu biliyordu). Her nedense bu, özellikle uzay seyahatleri yapılan yüzyıllar için daha da çok geçerliydi. Bu, incelenmesi gereken bir konuydu ve mutlaka bir gün yapılacaktı, fakat Sonsuzluk henüz bu konuda isteksiz ve tembel görünüyordu.

Bir ay önce olsa, Harlan Feruque'u yaygaracı, duygusal biri olarak görüp nefret eder ve yeni bir Gerçeklik'te elektroçekimin kayboluşunu seyretmenin verdiği ıstırabı, antikanser serumu için yalvaran diğer yüzyıllarla alay ederek hafifletmeye çalışmakla suçlardı.

Onu rapor ederdi. Zaten böyle yapmak onun göreviydi. Artık bu adama güvenilemezdi.

Şimdi ise böyle bir şey yapamazdı. Hatta adama biraz yakınlık bile duyduğu söylenebilirdi. Kendi suçu çok daha büyüktü.

Noys'la ilgili düşüncelere dönmek ne kadar kolay oluyordu artık.

O gece nihayet uyuyabilmiş ve gün ışığıyla uyanmıştı. Yarı şeffaf duvarların aydınlattığı odada, bir bulutun üzerinde gözlerini açmış gibiydi.

Noys başucunda gülüyordu. "Zaman iyiliğini versin, seni uyandırmak ne zormuş."

Harlan aklı başına gelir gelmez, hemen üzerinde olması gereken yatak kıyafetini yokladı. Hiçbir şey bulamadı, çıplaktı. Sonra hatırladı, kıza bön bön baktı. Kulaklarına kadar kızardı. Ne düşüneceğini bilemedi.

Sonra birden kendine geldi ve doğrulup yatakta oturdu. "Saat biri geçmedi, değil mi? Büyük zaman!"

"Henüz saat on bir. Kahvaltın seni bekliyor ve daha vaktin var."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Harlan.

"Duşunu ayarladım, giysilerin de hazır."

Ne diyebilirdi ki? "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Kahvaltı boyunca kızın gözlerinden kaçmaya çalıştı. Karşısına oturmuş, yemiyor, çenesini bir avucuna gömmüş, seyrediyordu. Saçı bir yana doğru sıkıca taranmıştı, kirpikleri de normalden çok uzundu.

O gözlerini masaya dikmiş, duyduğu tatlı utangaçlığın zevkine varırken, kız da her hareketini dikkatle izliyordu.

"Bir de nereye gideceksin?"

"Havatopu maçına," diye mırıldandı, "Bilet almıştım da."

"İyi bir spordur. Bütün sezonu da kaçırdım. Malûm üç ayımı , kaybettim ya. Kim kazanacak dersin, Andrew?"

İlk ismiyle çağrıldığını duyunca iyice büzüldü. Bilmiyorum, anlamında başını salladı.

"Nasıl olur, bilmen lazım. Bütün bu dönemi incelemiştin, değil mi?"

Olağan koşullarda soğuk ve sert bir tavırla, bu soruya olumsuz bir cevap vermesi gerekirdi ama zayıf bir ses tonuyla izah etti: "Kapsanan yer ve zaman çok genişti, maç skorları gibi ufak ayrıntıları bilmem."

"Haydi, haydi, bana söylemek istemiyorsun."

Harlan cevap vermedi. Çatal olarak kullanılan aleti sulu bir meyveye sapladı, ağzına götürdü.

Biraz sonra Noys tekrar konuştu, "Sen gelmeden önce bu bölgede neler olduğunu gördün mü?"

"Ayrıntısına kadar değil, Noys." (İsmini söyleyebilmek için kendini zorlamıştı.)

Kız yumuşak bir sesle sordu, "Bizi görmedin mi? Burada olanları bilemi..."

Harlan kekelemeye başladı. "Hayır, hayır, ben kendimi göremezdim. Ben şeyde yokum ki, Ger... yani buraya gelene kadar burada değildim. İzah edemem." İyice şaşırmış, altüst olmuştu. Kız çok üsteliyordu. Ve az daha, ölümlülerle konuşurken kullanılması yasaklanmış olanların en başta geleni, "Gerçeklik" kelimesini, ağzından kaçırıyordu.

Kız kaşlarını kaldırdı, gözlerini kocaman kocaman açarak, "Utanıyor musun sen?" dedi.

"Yaptığımız doğru değildi."

"Neden?" 482.'ye ait bir insanın anlaması mümkün değildi. "Sonsuzlara izin verilmiyor mu?" Öyle alaycı bir ifade kullanmıştı ki, Sonsuzların yemek yemelerine izin verilip verilmediğini sorar gibiydi.

"O kelimeyi kullanma," dedi Harlan, "Aslına bakarsan, biz, bir bakıma yapamayız."

"O zaman onlara söyleme. Ben de söylemeyeceğim."

Yerinden kalktı, masanın etrafından dolaşıp, geldi Harlan'ın kucağına oturdu. Masayı bir kalça darbesiyle itti.

Harlan kaskatı kesildi. Kızı uzaklaştırmak için kollarını kaldırdı. Yapamadı.

Kız eğildi ve dudaklarından öptü; artık bu utanılacak bir şey değildi. Noys'u ve kendisini ilgilendiren hiçbir şeyden utanmıyordu.

Bir gözlemcinin ahlaki açıdan hakkı olmayan şeyler yapmaya başladığında, pek emin değildi. Yaşanan Gerçeklik ve planlanan Gerçeklik Değiştirmesi'ni kapsayan sorunun yapısı üzerinde düşünmeye başladı. Sonsuzluğu rahatsız eden, bu yüzyılın düşük ahlak değerleri, sakat çocuk doğumları ya da anaerkil toplum yapısı değildi. Çünkü bütün bunlar aynı eski Gerçeklik'te olduğu gibi devam ediyordu, öyleyse Bütünzamanlar Meclisi'nin üzerinde önemle durduğu noktalar değildi. Finge bunun çok ayrıntıda kalan bir şey olduğunu söylemişti.

O halde değişiklik ufak bir ayrıntıda yapılacak ve şu anda gözlediği sosyal sınıfla ilgili olacaktı. Buraya kadarını açıkça görebiliyordu.

Aristokrasiyi, mutlu azınlığı, üst sınıfları ilgilendiren bir Değiştirme yapılacaktı.

Hatta büyük bir olasılıkla, değiştirmenin Noys'la ilgili olabileceği onu çok rahatsız ediyordu.

Kalan üç gün boyunca, Noys'un neşeli arkadaşlığı bile bulutların toplanmasını engelleyememişti.

Kız, "Ne oldu? Bir süre, Sons... her ne ise o yerdekinden çok farklıydın. Katı kişiliğinden sıyrılmıştın. Şimdi yine eski Harlan oldun. Dönmek zorunda olduğun için mi?"

"Biraz."

"Dönmek zorunda mısın?"

"Mecburum."

"Peki biraz geciksen ne olur?"

Harlan bu soruya gülümsemedi. "Geç kalmamı pek hoş karşılamayacaklardır," dedi. Yine de epeydir, cetvelin kendisine tanıdığı iki günlük marjı kullanmak fikri aklını kurcalıyordu.

Noys, kendine has yaratıcı tellerinden rastgele nota ve akortlarla, yumuşak ve karmaşık müzik parçaları çıkaran bir çalgının kontrollerini ayarladı. Bu rastgele seçilen notaların uyumlu bir bütünlük içinde müziği oluşturabilmesi için, karışık matematik formülleri kullanılıyordu. Böylece müziğin kar taneleri gibi tekrar edip durmaması sağlanıyor, güzellik kazandırılıyordu.

Seslerin büyüleyici etkisi altında Noys'u seyreden Harlan, çok üzgündü. Yeni durum oluştuğunda bu kıza ne olacaktı? Bir balıkçının karısı, bir fabrika işçisi, altı çocuk anası, şişman, çirkin, hastalıklı, ne olacaktı acaba? Her ne olursa olsun, Harlan'ı hatırlamayacaktı. Yeni bir Gerçeklik'te, kızın hayatında yeri olmayacaktı. Zaten kim olursa olsun, artık o Noys olmayacaktı.

Onunkisi yalnızca bir kızı sevmekten öte bir şeydi. (Gariptir, ilk kez düşüncelerinin arasına "sevmek" kelimesi karışıyordu ve hiç yadırgamıyordu.) Kızın elbise seçimindeki zevkine, yürüyüşüne, konuşma tarzına, ifade güzelliğine, kısacası bir etkenler bütününe aşık olmuştu. Yaşanan Gerçeklik'teki çeyrek yüzyıllık hayat ve deneyimin ürünüydü bu. Bir yıl önceki Gerçeklik Değiştirmesi'nden önceki Gerçeklik'le, bu kız onun Noys'u değildi. Yapılacak değişiklikten sonra da artık onun Noys'u olmayacaktı.

Yeni Noys belki birçok yönden daha mükemmel bir insan olacaktı ama, Harlan ne istediğini iyi biliyordu. O, buradaki, şu anda gözleriyle gördüğü,

bu Gerçeklik'te yaşayan Noys'u istiyordu. Kusurları varsa, onları da istiyordu.

Ne yapabilirdi?

Birçok şey aklına geliyordu ama hepsi de kurallara aykırıydı. Örneğin bunlardan biri, değiştirmenin yapısını öğrenip, Noys'u nasıl etkileyeceğini tam olarak saptamaktı. Her şeyden önce, insan emin olamazdı ki...

Birden çöken sessizlik, Harlan'ı daldığı hayal aleminden ayırdı. Tekrar YaşamŞemacısı'nın bürosundaydı. Sosyolog Voy, göz ucuyla onu izliyordu. Fereque'un bir ölününkine benzeyen yüzü de onu süzüyordu.

Ve sessizlik insanın içine işliyordu.

Birden bunun anlamı şimşek gibi çakıverdi. Hesaplayıcının tıkırtıları kesilmişti.

Harlan atıldı. "Cevap geldi, YaşamŞemacısı."

Feruque elindeki filme benzeyen şeylere baktı. "Eveeet. Tabii. Acayip."

"Bakabilir miyim?" Harlan elini uzattı. Gözle görülür bir biçimde titriyordu.

"Görünen bir şey yok. Zaten acayip olan da bu ya."

"Bir şey yok da ne demek?" Harlan, Feruque'a dehşet dolu bir bakış fırlattı.

YaşamŞemacısı acımasızca tane tane konuştu. "Bu hanım yeni Gerçeklik'te yok. Hiçbir kişilik hareketine rastlanmıyor. Yok, hepsi bu. Kaybolmuş. Olasılıkları 0.0001 basamağına kadar indirgedim. Hiçbir yerde ortaya çıkmıyor. Aslına bakarsanız, alnında biriken teri uzun parmaklarıyla sildi, "verdiğiniz etkenlerin oluşturduğu birleşimle, bu hanımın eski Gerçeklik'te bile nasıl yer aldığını anlayamadım."

Harlan'ın kulakları uğulduyordu. "Fakat, fakat Değişiklik o kadar küçük ki."

"Biliyorum. Etkenlerin birleşimi bir acayip. Buyrun, görmek ister misiniz?"

Harlan sonuçları aldı. Noys yok? Noys yaşamıyor? Nasıl olurdu bu?

Omuzuna bir elin dokunduğunu hissetti ve kulaklarında Voy'un sesi çınladı. "Rahatsız mısınız, Teknisyen?" Tesadüf de olsa, bir Teknisyen'in vücuduna dokunmuş olmaktan pişman olmuşçasına elini çekti.

Harlan bütün yüz hatlarını oynatan bir gayretle yutkundu. "Oldukça iyiyim. Beni seyahat aracına götürür müsün?"

Duygularını açığa vurmamalıydı. Her zaman yaptığı akademik araştırmalardan birini daha tamamlamış gibi davranmalıydı. Noys'un yeni Gerçeklik'te bulunmayışının, onun bir duygu seline boğduğu gerçeğini saklamalıydı.

7

SUÇA HAZIRLIK

2456.'da Harlan seyahat aracına girdi ve aracı Sonsuzluk'tan ayıran perdenin gerektiğince kapanıp kapanmadığına bakmak için başını çevirdi; aslında Voy'un onu gözetlemediğinden emin olmak istiyordu. Son haftalarda seyahat araçlarına bindiğine kimsenin izlemediğinden emin olmak için dönüp arkasına bir göz atmayı alışkanlık haline getirmişti.

Ve sonra, zaten ta 2456.'da olmasına rağmen kumandaları daha da üstzamanlara doğru ayarladı. Zamanmetredeki rakamların artışını seyre koyuldu. Rakamlar süratle artıyordu ama düşünebilmek için zamanı vardı.

YaşamŞemacısı'nın bulguları durumu nasıl da değiştirmişti! Suçunun genel yapısı nasıl da değişivermişti!

Ve bütün bunlar Finge'de düğümleniyordu. Evet, onda düğümleniyordu.

482.'de Noys'la birlikte geçen günlerden sonra Sonsuzluğa döndüğünde Finge'le kişisel temaslarda bulunmaktan kaçınmıştı. 482.'deyken hiçbir anlamı yoktu ama, yeminine bağlı kalmamış olması Sonsuzluk'ta korkunç bir şeydi.

Raporunu kendisi götürmemiş, gerekli kanalları kullanarak yollamış ve dairesine kapanmıştı. Düşünmek ve kendisine çizdiği yeni yolu iyice benimseyip alışmak için zamana ihtiyacı vardı.

Finge buna izin vermemişti. Raporu aldıktan sonra bir saat bile geçmeden Harlan'la temasa geçti.

Telefon ekranında Bilgisayar'ın silueti belirdi. "Büronda olursun sanmıştım."

"Raporumu gönderdim, efendim. Yeni bir görev için nerede beklediğimin bir önemi yok."

"Öyle mi?" Finge elinde tuttuğu raporu şaşı gözleriyle inceliyordu. "Bana tamam değilmiş gibi geldi," diye devam etti. "Odana gelebilir miyim?"

Harlan bir an için tereddüt etti. Adam onun amiriydi ve kendisinin davetini geri çevirmek serkeşçe bir itaatsizlik olacakti. Suçunun ortaya çıkmasına neden olabilirdi ve vicdanı buna izin vermezdi.

"Memnuniyetle, buyrun Bilgisayar." diyerek katı bir ifadeyle kabul etti.

Finge'in yumuşak davranışları Harlan'ın odasına bunaltıcı bir sahte neşe havası getirmişti. Harlan'ın doğum zamanı olan 95.'de Sparta modası hakimdi ve kendisi de hep bu tarzda döşemeler kullanıyordu. Metal borulu sandalyelerin kaplamaları ağaç havası verilmek üzere cilalanmıştı (pek de başarılı olamamıştı ya). Odanın bir köşesinde kendi zamanının en önemli temsilcisi olan bir eşya yerleştirilmişti.

Finge'in hemen dikkatini çekti.

Yapısını anlamaya çalışırcasına bodur parmaklarıyla yoklayarak, "Bu maddenin cinsi nedir?"

"Ağaç, efendim," dedi Harlan.

"Orijinal mi? Gerçek ağaç mı yani? Çok şaşırtıcı! Senin doğum yüzyılında hep ağaç kullanılıyordu, değil mi?"

"Evet."

"Anlıyorum. Neyse canım, bu kurallara aykırı bir şey değil, Teknisyen..." dokunduğu şeyden tozlanan parmağını pantolonunun yan tarafına sildi, "fakat doğum zamanının bir insanı etkilemesine izin vermek onaylanır mı bilmem. Gerçek bir Sonsuz, bulunduğu toplum ve kültür değerlerine uyum sağlar. Mesela ben beş yılda toplam iki defadan fazla enerji tencerelerinde pişmiş yemeklerden yemem." Derinden bir iç çekti. "Ve yemeğin maddeye teması hiç temiz bir şey değildir. Fakat ne yapalım. Ne yapalım."

Gözlerini tekrar ağaçtan yapılmış eşyaya çevirdi fakat bu defa ellerini arkasında birleştirmişti. "Nedir bu? Neye yarar?"

"Bir kitaplık," dedi Harlan. Aslında şu anda, Finge'e, elleri arkasındayken kendini daha iyi hissedip hissetmediğini sormak istiyordu. Hatta giysileri saf enerjiden yapılmış olsa kendini daha da temiz hissederdi herhalde.

Finge kaşlarını kaldırdı. "Bir kitaplık. O halde raflarda duran şeyler de kitap olmalı. Doğru mu?"

"Evet, efendim."

"Sahici örnekler mi?"

"Tümüyle, Bilgisayar. 24.'den topladım. Birkaçı ise 20.'den. Eğer bir göz atmayı düşünüyorsanız, dikkatli olmanızı rica edeceğim. Her ne kadar, sayfalan restore edilmiş ve aşılanmışsa da kaplanmadıkları için çok dikkatli muamele etmek gerekiyor."

"Dokunmayacağım. Dokunmayı düşünmüyorum. Üzerlerinde 20. yüzyıldan gelme tozlar vardır, sanırım. Gerçek kitaplar!" Güldü. "Sayfaları da selülozdan tabii. Böyle söylemiştin, değil mi?"

Harlan başıyla onayladı. "Daha uzun süre dayanmaları için aşılanma ameliyatları geçirdiler, ama, evet, selülozdan yapılmıştır." Ağzını açtı, sükûnetini koruyabilmek için derin bir nefes aldı. Bu kitaplarla kendisini özdeşleştirmek çok komikti.

"Söylemeden yapamayacağım," dedi Finge, hâlâ aynı konu üzerinde duruyordu. "Bu kitaplardaki her şey iki metrelik bir filme kaydedilip, bir parmağın ucu kadar yerde saklanabilir. Nelerden bahsediyor bunlar?"

"20.'ye ait bir derginin ciltlenmiş sayıları."

"Sen okudun mu bunları?"

Harlan gururla konuştu. "Bunlar benim koleksiyonumun birkaç cildi. Sonsuzluk'taki başka hiçbir kütüphanede benzeri yoktur."

"Evet, şu senin hobin. Bir zamanlar İlkel'e olan merakından bahsettiğini hatırlıyorum. Nasıl oldu da Eğitmen'in böyle şeyler le ilgilenmene izin verdi. Enerji israfından başka bir şey değil."

Harlan'ın dudakları gerildi. Bu adamın onu sinirlendirerek mantık dışı davranışlarda bulunmaya zorladığına karar verdi. Eğer öyleyse, bunu başaramayacaktı.

"Sanırım raporum hakkında görmek istemiştiniz."

"Evet, öyle." Bilgisayar şöyle bir etrafına bakındı, bir sandalyeye geçti, ihtiyatlı hareketlerle oturdu. "Haberleşme cihazıyla görüştüğümüzde de söylediğim gibi tamam değil."

"Ne yönden, efendim?" (Sakin ol! Sakin ol!)

Finge sinirli sinirli gülümsedi. "Hiç değinmediğin bir şey oldu mu, Harlan?"

"Hiçbir şey, efendim." Her ne kadar ayakta dimdik duruyorsa da, başından aşağı kaynar sular dökülmüştü sanki.

"Haydi, Teknisyen. O genç bayanın toplumunda bir sürü zaman harcadın. Eğer zamanmekân cetvelini incelersen görürsün. Cetvele uygun hareket ettin değil mi?"

Harlan yalnızca, "Uygun hareket ettim," diyebildi.

"Ve, ne oldu? Kadınla olan kişisel ilişkilerinden hiç söz etmemişsin."

"Önemli sayılacak bir şey yoktu. "Harlan'ın dudakları kurumuştu."

"İşte bu çok komik. Senin yaşında ve senin deneyimine sahip birine, neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu bir Gözlemci'nin yargılayamayacağını anlatmama gerek yok sanırım."

Finge'in gözleri iştahla Harlan'a dikilmişti. Yumuşak sorgulama tarzına karşın, çok daha katı ve hırs doluydu.

Harlan bunu fark etti, Finge'in nazik sözlerine aldanmayacaktı, fakat iş ahlakı da bir yandan baskı yapıyordu. Bir Gözlemci her şeyi rapor etmekle görevlidir. Gözlemci, Sonsuzluk tarafından Zaman'a uzatılmış, tepkileri algılayan bir duyargadan ibarettir. Çevresini gözler ve geri çekilir. İşlevini yerine getirirken de kişiliği olan biri, hatta bir insan olarak düşünülmez

Harlan raporuna geçirmediği şeyleri bir kayıt cihazı gibi anlatmaya başladı. Bunu, bir Gözlemci'nin eğitilmiş belleğinden çıkarak dile getiriyor, kelime kelime konuşulanları anlatıyor, ses tonuna ve hareketlere varıncaya kadar yaşanan olayları aktarıyordu. Anlatırken tekrar yaşadığı için bu işi severek yapıyordu ama, Finge'in süzüşü ve kendisinin rahatlamasından oluşan bileşimin onu neredeyse suçunu itiraf edeceği bir noktaya doğru sürüklediğinin farkında değildi.

Ancak bu uzun konuşmanın sonuna yaklaştığında kekelemeye ve bir Gözlemci'nin o su katılmadık tarafsızlığından sapmalar göstermeye başladı.

Daha ayrıntıya girmekten Finge'in bir el hareketi ve sert ses tonuyla kurtuldu. "Teşekkür ederim. Bu kadarı yeter. Neredeyse kadınla nasıl seviştiğini anlatmaya başlayacaktın."

Harlan sinirlendi. Finge gerçeği yalın bir biçimde dile getirmişti ama ses tonu olayı, şehevî, kaba ve daha kötüsü, basit, alelade bir hale sokuyordu. Halbuki bu iş için her şey söylenebilirdi de, alelade olarak değerlendirilemezdi.

Harlan, Finge'in aceleyle sözünü kesişinin sebebini buldu. Finge kıskanıyordu! Harlan yemin bile edebilirdi. Ona ait bir kadını elinden almıştı.

Harlan bir zafer kazandığını hissediyordu ve bu duygu hoşuna gitti. Hayatında ilk kez Sonsuzluk'taki soğuk duygulardan başka bir şeyleri tadıyordu. Finge artık hep kıskanmak zorundaydı, çünkü Noys bundan böyle kendisinin olarak kalacaktı.

Kazanmış olmanın heyecanıyla, daha önceden, dört beş sıkıcı günden sonra yapmayı planladığı başvuruyu hemen yapmaya karar verdi.

"Zaman'dan bir insanla ilişki kurma izni almak için başvuracağım."

Finge, daldığı hayal aleminden uyanmış gibi başını kaldırdı. "Sanırım Noys Lambent'le," dedi.

"Evet efendim. Bölüm'ün sorumlusu Bilgisayar olarak size başvurulması gerekiyor..."

Harlan bu başvurunun Finge'e yapılması gerektiğine çok seviniyordu. Ona acı çektirmek istiyordu. Eğer kızı kendisi istiyorsa, Harlan'a söylemek zorundaydı ve o da Noys'a tercihinin olduğunun sorulmasını talep edecekti.

Normal olarak bir Teknisyen, bir Bilgisayar'ın isteklerinin gerçekleşmesini bu tür şeylerle engelleyemezdi, ama Harlan Twissell'e güveniyordu. Finge'den çok önce görüşüp onu kandırabileceğini düşünüyordu.

Finge aşırı bir tepki göstermedi. "Öyle görünüyor ki," diye söze başladı, "sen zaten bu kızla gayri meşru olarak temasta bulunmuşsun."

Harlan kıpkırmızı kesildi ve cansız bir halde kendini savunmaya yeltendi. "Zamanmekân cetveli bizim sürekli birlikte olmamız için çok ısrarlıydı. Olanların hiçbiri yasaklanmış şeyler değil. Suçluluk duymuyorum."

Yalandı ve Finge'in gülümseyen yüzünden bunun yalan olduğunu bildiği açıkça okunuyordu.

"Bir Gerçeklik Değiştirmesi yapılacak" dedi.

"Öyleyse ben de Bayan Lambent'le ilgili başvurumu yer Gerçeklik'te yaparım."

"Bana kalırsa pek akıllıca olmaz. Önceden nasıl bu kadar emin olabilirsin? Yeni Gerçeklik'te belki de o evli bir kadın olacak, belki de biçimsiz biri. Aslında şunu rahatça söyleyebilirim ki, o kız yeni Gerçeklik'te seni istemeyecektir. Seni istemeyecektir."

Harlan tir tir titriyordu. "Bunu bilemezsiniz."

"Sahi mi? Bu büyük aşkınız ruhlarınızın temasından mı oluşuyor sanıyorsun? Dıştan gelen etkilerin tümü değişse de aynı kalacak, öyle mi? Zamanla ilgili romanlar mı okuyorsun sen?"

Harlan fena halde tahrik edilmişti, saygıyı falan unuttu. "Bir kere, ben sana inanmıyorum."

Finge buz gibi sesle, "Ne dedin?" diye sordu.

"Yalan söylüyorsun." Artık ağzından çıkanı kulağı duymuyordu. "Kıskanıyorsun. Noys'la ilgili başka planların vardı ama kız beni seçti."

"Farkında mısın?.."

"Her şeyin farkındayım. Aptal değilim. Bir Bilgisayar olmayabilirim fakat cahil de değilim. Noys'un yeni Gerçeklik'te beni istemeyeceğini söylüyorsun. Nereden biliyorsun? Senin henüz yeni Gerçekliğin nasıl bir şey olacağından bile haberin yok. Aslında yeni bir Gerçekliğe ihtiyaç olup olmadığından bile haberin yok. Sen sadece benden bir rapor aldın, o kadar. Bir Gerçeklik Değiştirmesi için ayrıntılı incelemeler, hesaplar yapılması gerekir. Hadi onu da bırak, onay için sunulmalıdır. Sen ne zaman değişikliğin yapısını öğrenme fırsatı buldun söyler misin? Yalan söylüyorsun sen."

Finge birçok şekilde tepki gösterebilirdi. Harlan da bunların çoğunu düşünebiliyordu. Ne şekilde davranacağı umurunda bile değildi. Öfkeyle çıkıp gidebilir; bir güvenlik görevlisini çağırıp emre itaatsizlikten hapse attırabilir; aynı Harlan gibi avazı çıktığı kadar bağırıp tartışmayı sürdürebilir; ivedilikle Twissell'le bir görüşme talebinde bulunup resmen, şikâyet edebilir; ya da herhangi başka bir şey yapabilirdi.

Finge bunların hiçbirini yapmadı.

Sükûnetle ve yumuşak bir ses tonuyla, "Otur, Harlan. Bu konuda biraz konuşalım," dedi.

Ve böyle bir davranışı hiç ummayan Harlan, şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmış olarak oturdu. Bulduğu çözüm suya düşmüştü. Ne demek oluyordu bu?

"Hatırlarsın," dedi Finge, "sana 482. ile olan sorunumuzun, halihazırdaki Gerçeklik'te yaşayan Ölümlülerin bazılarının Sonsuzluğa karşı istenmeyen davranışlarıyla ilgili olduğunu anlatmıştım. Hatırlıyorsun, değil mi?" Geri kalmış bir öğrencisiyle konuşan bir öğretmenin yumuşak ifadesiyle hitap ediyordu ama, Harlan gözlerindeki birtakım pırıltıları da kaçırmamıştı.

"Tabii" dedi Harlan.

"Kesin destek sağlayacak gözlemler olmadan Bütünzamanlar Meclisi'nin incelemelerimi kabullenmek istemediğini de söylemiştim. Bütün bunlar seni, gerekli Gerçeklik Değiştirmesi'ni hesapladığıma ikna edemiyor mu?"

"Fakat gerekli desteği, benim yaptığım gözlemler sağlıyor, değil mi?"

"Evet, onlar sağlıyor."

"Ve bunları en doğru biçimde değerlendirmek için incelemek zaman alır."

"Saçma. Raporun hiçbir şey ifade etmiyor. Destekleyici noktalar, biraz önce sözlü olarak anlattıklarında saklı."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Bak, Harlan. Sana 482.'yle ilgili sorunu anlatayım. Bu yüzyılın yüksek sınıfları, bilhassa kadınları arasında, sonsuzların gerçekten sonları olmayan kişiler oldukları inancı yayılmış durumda. Yani gerçek anlamda, sonsuza dek yaşadıkları, ölmedikleri... Büyük Zaman, oğlum, Noys Lambent de sana bunu söylemişti ya, daha yirmi dakika önce sen bana onun sözlerini tekrarlamadın mı?"

Harlan, Finge'e boş boş baktı. Noys'un yanına uzandığında, kara gözleriyle bakışını ve yumuşak, okşayan sesini hatırlıyordu Sen sonsuza dek yaşayacaksın. Sen bir Sonsuz'sun.

Finge devam etti. "Şimdi, böyle bir inanış iyi bir şey değil fakat aslında çok kötü de denemez. Uyumsuzluklara yol açabilir. Bölüm için bazı sorunlar çıkarabilir falan ama, hesaplara göre bu olayların çok azı Gerçeklik Değiştirmesi'ne ihtiyaç gösteriyor.; Yine de, bir Değiştirme gerekliyse, yüzyılın konuyla ilgili şahıslarının, yani bu inanışa sahip olanların, Değişiklik'ten en çok etkilenecek kimseler olması doğal. Başka bir deyişle aristokrat kadınların. Noys'un."

"Olabilir, ama ben şansımı denemek istiyorum," dedi Harlan.

"Hiç şansın yok. Senin yakışıklılığın ve çekiciliğin mi tatlı aristokratı basit bir Teknisyen'in kollarına attı sanıyorsun? Hadi Harlan, biraz gerçekçi ol."

Harlan sabırla dinliyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Finge, "Bu insanların, Sonsuzların ölümsüz sandıkları yaşamlarıyla ilgili inançlarına ekledikleri batıl itikadı tahmin edemiyor musun? Kadınların çoğu, bir Sonsuz'la ilişki kurdukları takdirde sonsuza dek yaşayacaklarına inanıyorlar."

Harlan tereddüt içindeydi. Noys'un kulaklarına dolan sesi o kadar berraktı ki: Eğer bir Sonsuz olsaydım...

Ve sonra öpücükleri.

Finge devam etti. "Böyle bir batıl itikadın varlığına inanmak çok güçtü Harlan. Hiç böylesiyle karşılaşmamıştık. Hata payı sınırlarında kaldığı için bir önceki Değiştirme'nin hesaplamaları esnasında da ortaya çıkmadı. Bütünzamanlar Meclisi kesin kanıtlar, hakiki örnekler istiyordu. Ben de sınıfının en iyi örneklerinden biri olan Bayan Lambent'i seçtim. Deneyin öbür elemanı olarak da seni..."

Harlan ayağa fırladı. "Beni seçtin ha? Bir deney elemanı olarak?"

"Özür dilerim," dedi Finge, "ama gerekliydi. Sen iyi bir örnektin."

Harlan dosdoğru adamın gözlerinin içine bakıyordu.

Finge bu sessiz bakış karşısında kurnazca geri çekilmeye geçti. "Anlamıyor musun? Hayır, hâlâ anlamıyorsun. Bak, Harlan, sen Sonsuzluğun dondurulmuş balıktan farksız bir ürünüsün. Bir kadına bakamazsm. Kadınları ahlâk dışı şeyler olarak görürsün. Hayır, daha iyi bir

kelime var. Onları günahkârlık olarak kabul edersin. Bu her halinden belli oluyor ve hiçbir kadın sana, bir ay önce gebermiş bir uskumrudan daha seksi gelemez. Öte yandan elimizde bir kadın var, sefahate düşmüş bir toplumun şahane bir ürünü, seni ilk gecenizde baştan çıkarıp kendisine sahip olmanı sağlamaya çalışan bir yaratık. Anlamıyor musun ki bu çok komik, imkânsız, ta ki... neyse, işte bizim aradığımız destekleyici unsur buydu."

Harlan konuşmakta güçlük çekiyordu. "Diyorsun ki bu kendini sattı..."

"Neden bu ifadeyi kullanıyorsun? Bu yüzyılda seksin utanılacak bir tarafı yok. Değişik olan yalnızca, karşı taraf olarak seni ölümsüz olabilmek için seçmiş olması. Son derece normal."

Ve Harlan, kolları havada, elleri pençe şeklinde kasılmış, beyni durmuş ya da aklı Finge'nin gırtlağını sıkıp boğmakta başka hiçbir şeyi alamayacak durumda olarak, saldırdı.

Finge çabucak geri çekildi. Birden elinde beliren bir silahı Harlan'a doğrulttu. "Dokunma bana! Çekil!"

Harlan henüz durmayı akıl edebilecek durumdaydı. Saçları dimdik olmuştu. Gömleği terden sırılsıklamdı. Daralmış burun deliklerinden nefesi ıslık çalarak çıkıyordu.

Finge'in sesi titriyordu, "Gördüğün gibi seni çok iyi tanıyorum ve tepkinin vahşice olabileceğini tahmin etmiştim. Mecbur kalırsam çekinmeden ateş ederim."

Harlan, "Defol," dedi.

"Tamam, gideceğim. Ama önce beni dinleyeceksin. Bir Bilgisayar'a saldırmak suçundan rütbelerini söktürebilirim, fakat ben olayı büyütmeyeceğim. Nasıl olsa bir gün yalan söylemediğimi anlayacaksın. Yeni Gerçekliğin Noys Lambent'inin bu batıl inanç hakkında hiçbir bilgisi olmayacak. Değişiklik yalnızca bu inanışı silmek amacına yönelik olacak. Ve bu inanış olmadan Harlan..." konuşmaktan çok, hırlar gibiydi; "hiç Noys gibi bir kadın, senin gibi birini ister mi?"

Bodur Bilgisayar, hâlâ silah Harlan'a dönük olarak, geri geri kapıya doğru yürüdü.

Çıkmadan önce, yüzünde acımasız bir mutlulukla durakladı, "Tabii onu şimdi bulabilirsen, tadını çıkarabilirsin Harlan. İlişkini resmi hale de getirebilirsin. Ama şimdi bulabilirsen. Fakat Değişikliğe çok az kaldı Harlan ve sonra onu elde edemeyeceksin. Ne yazık ki, Sonsuzluk'ta bile, şimdiki zaman, geçip gidiyor, değil mi, Harlan?"

Harlan artık ona bakmıyordu. Her şeye rağmen Finge kazanmış, sahayı galip terk ediyordu. Başını eğdi, ayaklarına doğru bakıyor fakat gözleri hiçbir şey görmüyordu. Başını kaldırdığında, beş dakika mı, on beş dakika mı geçmişti, farkında değildi; Finge gitmişti.

Geçen saatler ıstırapla doluydu ve Harlan kapana kısıldığını hissediyordu. Finge'in bütün söyledikleri tartışma götürmeyecek kadar doğruydu. Harlan geriye dönüp baktığında, artık kısa, olağan dışı ilişkilerini daha başka bir gözle görüyordu.

Bu, bir anlık çılgınlık değildi. Nasıl da böyle bir şeye inanabilmişti. Onun gibi biri için böylesine bir zaaf göstermek mümkün müydü?

Elbette hayır. Gözyaşları gözlerini acıtıyordu ve utanıyordu. Demek bu duygusal ilişki böylesine sinsi bir hesaba dayanıyordu. Kızın inkâr edilemeyecek fiziksel özellikleri vardı ve bunları ahlaksızca kullanmasına engel olabilecek hiçbir değer yargısı bulunmuyordu. Ve bunları kullanmış, kullanırken de Andrew Harlan'ı karşısında bir insan olarak görmemişti. Kızın kafasındaki tahrif edilmiş Sonsuzluk imajım temsil etmekten öte hiçbir değeri yoktu.

Harlan'ın uzun parmakları küçük kitaplığım bir robot gibi taradı. Bir kitabı çekip aldı, açtı, bakıyordu ama görmüyordu.

Yazılar bulanık görünüyordu. Resimlerin soluk renkleri çirkin, anlamsız kabarcıklarla benziyordu.

Neden Finge bütün bunları anlatmak zahmetine katlanmıştı acaba. Böyle davranması için bir neden yoktu. Bir Gözlemci'nin ya da Gözlemci görevi yapan birinin, gözlemlerinin sonuçta nerelere varacağını bilmemesi gerekirdi. Çünkü bu, insanı ideal tarafsızlıktan uzaklaştırabilirdi.

Onu yıkmak içindi, doğal ki; kıskançlığı yüzünden intikam almak için!

Elindeki derginin açık duran sayfasının üzerinde parmağını gezdirdi. Kendini, İlkel'de olduğu kadar, 45., 182., 590. ve 984.'de de revaçta olan bir

kara taşıma aracının, parlak kırmızı renkli resmine bakar buldu. İçten patlamalı motorla çalışan bir araçtı bu. İlkel çağda güç kaynağı olarak bu araçta petrol türevleri kullanılıyor ve doğal kauçuktan tekerlekler üzerinde hareket ediyordu. Diğer yüzyıllarda bu tür şeyler kullanılmıyordu doğal olarak.

Harlan bunu Cooper'a da göstermişti. Çok ilgisini çekmişti. Biraz da şu mutsuz dakikaların sıkıntısından uzaklaşmak için o günleri düşündü.

"Bu reklamlar," demişti, "bize İlkel Zaman'la ilgili bilgi vermek açısından, aynı dergideki haber sütunlarından daha faydalıdırlar. Çünkü haber sütunlarında kullanılan birçok deyim ve kelimeleri anlamak başlı başına bir problemdir. 'Golf topu' der mesela, fakat nedir bu anlayamazsın."

Harlan böyle fırsatlar çıktığında zevkle kullandığı öğretme tavrıyla, "Aslında yazıyı inceleyerek bunun bir tür küçük top olduğunu çıkarabiliriz. Bir spor olayında kullanıldığını biliriz, çünkü spor sayfasındaki bir konuda geçmektedir. Hatta buna uzun bir sopayla vurulduğunu ve amacın yerdeki bir deliğe sokmak olduğunu da bulabiliriz. Fakat böyle uğraşmakta anlam yok. Bak şu reklama! Tek amacı okuyucuların bu topu almasını sağlamak, ama bu arada bütünüyle birlikte yapısını da gösteren bir kesiti vermekle bize tüm özellikleri sergiliyor."

Cooper reklam olayının İlkel zamanlardaki kadar yoğun olmadığı bir yüzyıldan geldiği için anlamakta güçlük çekiyordu. "Bu biraz saçma değil mi?" demişti. "Kim kendi malının daha iyi olduğunu söyleyen birine inanacak kadar enayi olabilir? Adam malını kötüleyecek değil ya. Bir sürü abartma yapmasına engel olunabilir mi?"

Kendi zamanda, görece daha çok reklam kullanılan Harlan, kaşlarını kaldırdı ve, "Bunu olduğu gibi kabul etmek zorundasın. Bu onların sorunu ve biz insanlığın tümüne ciddi bir şekilde zarar vermedikçe, hiçbir yüzyılın ve toplumun işine karışmayız."

Birden tekrar hayallerinden sıyrıldı, şimdi yine dergideki reklama bakıyordu. Birden heyecanlandı ve kendi kendine sordu: Biraz önce düşündükleri tamamen ilgisiz şeyler miydi? Yoksa bu karanlıktan kurtulup Noys'a kavuşabilmek için bir yol mu arıyordu?

Reklam! İsteksizi harekete geçirme aracı. Bir kara aracı üreticisi için, bir müşterinin malına karşı eskiden beri ilgi duyuyor olması ya da o anda

birden heveslenmesi fark eder miydi? Eğer müşteri bazı yöntemlerle malı almaya itilse, aslında isteksiz oluşu ne anlam ifade ederdi?

Öyleyse Noys'un sevgisinin, duyduğu aşktan ileri gelmesiyle, birtakım hesaplara dayanması arasında da bir fark yoktu. Yeterince uzun bir süre birlikte olabilirlerse, kız onu gerçek anlamda sevebilirdi. Kızın kendisini sevmesini sağlayabilirdi. Keşke biraz önceki tartışma esnasında Finge'in alay ederek bahsettiği Zaman'la ilgili romanlardan birkaçını okumuş olsaydım, diye düşündü.

Birden aklına geliveren bir düşünceyle yumruklarını sıktı. Eğer Noys ona, ölümsüzlük için yaklaştıysa, henüz böyle bir mertebeye ulaşacak bir şey yapmamış demektir. Daha önce hiçbir Sonsuz'la aşk yapmamış demektir. Finge'le olan ilişkisi de yalnızca astüst ilişkisi şeklinde kalmış demektir. Yoksa böyle bir amaç için Harlan'a yaklaşır mıydı?

Tabii Finge denemiş olmalı; yeltenmiş olmalı... (Bu düşüncenin sonunu kendi bile bulamadı.) Finge bu batıl inancı biliyordu. Noys'un da buna inandığını bulmuştur. Öyleyse kız onu reddetmiş olmalıydı.

Harlan'ı kullanmak zorunda kalmış ve Harlan başarmıştı. Finge bu yüzden kıskançlıktan kudurmuş ve durumu anlatıp, kıza hiçbir zaman sahip olamayacağını söyleyerek Harlan'a işkence etmeye çalışmıştı.

Fakat ne olursa olsun, Noys Finge'i reddetmiş ve Harlan'ı tercih etmişti. Tercihini Harlan lehine kullanmıştı. Demek ki mesele yalnızca basit hesaplardan ibaret değildi, duygular da rol oynamıştı.

Harlan'ın kafasındakiler vahşice düşüncelerdi, karmakarışıktı ve her an daha da kızışıyordu.

Kızı almalıydı, hem de şimdi. Bir Gerçeklik Değiştirmesi yapılmadan. Finge dalga geçerek ne demişti: Sonsuzlukta bile, şimdiki zaman, geçip gidiyor.

Doğruydu ya. Değil mi?

Harlan ne yapması gerektiğini biliyordu artık. Finge'in alaycı davranışları onu tahrik edip suç işlemeye hazır hale getirmiş ve son sözleri de, bardağı taşırarak, çoktandır düşündüklerini nasıl gerçekleştireceğine ışık tutmuş, esin kaynağı olmuştu.

Bir dakikayı bile harcayamazdı. Odasından hevesle, neşeyle çıktı. Neredeyse koşacaktı. Sonsuzluğa karşı büyük bir suç işlemeye gidiyordu.

8

SUÇ

Kimse bir şey sormamıştı. Kimse durdurmamıştı. Bir Teknisyen'in toplumdan soyutlanmış yaşamının da bu üstünlüğü vardı işte. Aracı kullanıp Zaman'a geçiş için kullanılan bir kapıya vardı. Aslında birisinin resmi bir iş için tesadüfen bu kapıya gelmesi ve neden kullanılmakta olduğunu merak etmesi olasılığı yok değildi tabii. Bir an için duraksadı ve sonra armasını kapıya takmaya karar verdi. Üzerinde bir Teknisyen'in arması bulununca, kapı pek dikkati çekmezdi. Armasını koymazsa, kullanılmakta olan kapı bütün herkesi başına toplayabilirdi.

Kapı Finge'in de dikkatini çekebilirdi. Bu olasılık vardı.

Noys aynı ayrıldığı zamanki yerinde ayakta duruyordu. Aslında 482.'den ayrıldığından beri saatler geçmişti ama, o birkaç saniye farkla tekrar aynı zamana dönmüştü. Noys'un saçının teli bile kıpırdamadı.

Biraz şaşırmıştı. "Bir şey mi unuttun, Andrew?"

Harlan kıza istekle baktı, fakat dokunmak için teşebbüs etmedi. Finge'in sözlerini hatırladı ve reddedilmek riskini göze alamadı. Serbestçe, "Ne diyorsam onu yapmalısın," dedi.

"Bir yanlışlık mı oldu? Yeni gitmiştin. Henüz ayrılmıştın."

"Merak edilecek bir şey yok," dedi. Kızın ellerini tutup her şeyi anlatmadan bütün yapabileceği buydu. Bunun yerine kabaca tavırlar takındı. Her şeyi berbat etmek için şeytanın oyununa geliyordu sanki. Ne diye hemen ayrıldığı ana geri dönmüştü ki? Bu ani dönüşü kızı rahatsız etmekten başka bir işe yaramamıştı.

(Aslında bu sorunun cevabını biliyordu. Zamanmekân cetvelince tanınmış iki günlük bir marj vardı. Bu marjın ilk kısımlarında yakalanma olasılığı daha azdı. Onun için işleri bu ilk saatlere sıkıştırma eğilimi normaldi. Gerçi bu aynı zamanda aptalca riske atılmaktı. Ufak bir hesap hatası, onu ayrıldığı zamandan saatler öncesinde Zaman'a sokabilirdi. O

zaman ne yapardı? Gözlemcilik yıllarında öğrendiği ilk kurallardan biri şuydu: Aynı Zaman'ın aynı Gerçeğinde, Zaman'da iki noktayı birden işgal eden bir insan, kendisiyle karşılaşmak riskine maruz kalır.

Her nedense bu kaçınılması gereken bir şeydi. Neden? Harlan yalnızca kendisiyle karşılaşmak istemediğini biliyordu,Bir başka, önceki (ya da sonraki) Harlan'ın gözlerinin içine bakmak istemiyordu. Zaten bu, bir çelişki oluştururdu ve Twissell'in her fırsatta söylemeye bayıldığı gibi, "Zaman'da çelişkiler yoktur, çünkü Zaman özenle çelişkilerden kaçınır"dı.

Noys, zekâ fışkıran gözlerini kocaman açmış kendisine bakarken, Harlan da sersem gibi bunları düşünüyordu.

Sonra kız yaklaştı ve yumuşak bir hareketle ellerini Harlan'ın ateş gibi yanan yüzüne değdirdi. "Senin bir şeye canın sıkılıyor."

Bakışları Harlan'a sevgi doluymuş gibi geldi. Ama bu nasıl olurdu? İstediğini elde etmişti. Başka ne kalmıştı? Kızın bileklerini yakaladı ve boğuk bir sesle, "Benimle gelir misin? Şimdi? Hiç soru sormadan? Ne dersem onu yaparak?"

"Gerekli mi?"

"Yapmalısın, Noys. Çok önemli."

"Öyleyse gelirim." O kadar doğal bir ifadeyle söylemişti ki sanki böyle tekliflerle her gün karşılaşıyordu ve kabul etmesinde de bir sakınca yoktu.

Noys, seyahat aracına binerken bir an için durakladı ve sonra içeri girdi.

"Üstzaman'a gidiyoruz, Noys."

"Yani geleceğe, değil mi?"

Kız içeri girdiğinde araç zaten kalkmaya hazırdı ve oturur oturmaz Harlan kumandanları ayarladı, hareket ettiler.

Zaman boyunca harekete geçmiş olmanın tarifsiz duygularıyla kızın mide bulantıları falan geçireceğinden korkan Harlan yanılmıştı. Noys son derece doğal davranıyordu.

Sessiz sedasız oturuyordu. İnsanın içini burkacak kadar güzeldi ve Harlan Sonsuzluğa, izinsiz olarak, bir Ölümlü getirmenin ne kadar alçakça bir suç olduğunu artık hiç umursamıyordu.

"Göstergedekiler, geçen yıllar mı, Andrew?"

"Yüzyıllar."

"Bin yıl gelecekte miyiz yani? Henüz?"

"Öyle."

"Bir şey hissedilmiyor."

"Biliyorum."

Kız şaşkın şaşkın baktı. "İyi de biz nasıl hareket ediyoruz?"

"Bilmiyorum, Noys."

"Bilmiyor musun?"

"Sonsuzluk'ta anlaşılması güç olan çok şey vardır."

Zamanmetredeki rakamlar hızla ilerliyordu. Gitgide hızlandı ve sonunda okunamayacak kadar hızlı geçmeye başladı. Harlan hız kolunu sonuna dayamıştı. Bu aracın çektiği enerji, güç santrallerindekileri hayrete düşürmüş olmalıydı ama fark etmezdi. Noys'la birlikte Sonsuzluğa döndüğünde onu kimse beklememişti ve bu da zaten savaşının onda dokuzuydu. Şimdi sadece kızı emniyetli bir yere götürmek kalmıştı.

Harlan tekrar kıza döndü. "Sonsuzlar her şeyi bilmez."

"Ben bir Sonsuz bile değilim," diye mırıldandı Noys, "o halde hiçbir şey bilemem."

Harlan'ın kalp atışları birden hızlandı. Hâlâ bir Sonsuz değil mi? Ama Finge demişti ki...

Boşver, diye düşündü. Boşver. Seninle geliyor. Sana gülümsüyor. Daha ne istiyorsun?

Fakat yine de konuşmaktan kendini alamadı. "Bir Sonsuz, sonsuza kadar yaşar sanıyorsun, değil mi?"

"Şey, adına Sonsuz demişler, biliyorsun ve herkes de öyle olduğunu söylüyor." Gülümsedi. "Fakat yaşamıyorlar, değil mi?"

"Sen öyle olduğunu düşünmüyorsun, o halde?"

"Sonsuzlukta geçirdiğim günlerden sonra öyle düşünmemem mümkün değil. Orada insanlar hiç de ölümsüz gibi davranmıyorlar ayrıca bayağı yaşlı kişiler de var."

"Yine de bana sonsuza dek yaşadığımı söyledin... o gece."

Kız yanına sokuldu, gülümsüyordu, "Öyle düşündüm: kim bilir?"

Harlan, içinde bulunduğu gerginliğin sesini etkilemesine engel olamıyordu. "Bir ölümlü nasıl Sonsuz olur?" diye sordu.

Birden kızın yüzündeki gülümseme kayboldu   ve belki de ona

öyle gelmişti ama yanakları da kızarır gibi olmuştu. "Neden sordun?"

"Bilmek istiyorum."

"Aptalca bir şey bu," dedi. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim." Aracın loş ışıkları altında başını öne eğmiş ellerine bakıyor, parmaklarıyla oynuyordu.

"Benimle neden seviştin?"

Kız saçlannı arkaya atarak başını kaldırdı, yüzü bembeyazdı.

"Eğer mutlaka bilmen gerekiyorsa, kısmen, bu yolla bir Sonsuz olabileceğine inandığım içindi."

"Sanırım buna inanmadığını söylemiştin."

"İnanmıyordum ama, şansımı denesem ne kaybederdim? Özellikle..."

Harlan donup kalmıştı. Kendi doğum zamanının ahlak değerlerine taban tabana zıt bu durumdan ve kırılan kalbinin acısından kurtulmak için bir çıkış yolu arıyordu. "Evet?"

"Özellikle yapmak istediğim bir anda."

"Benimle sevişmek mi istedin?"

"Evet."

"Neden ben?"

"Çünkü senden hoşlandım. Çünkü seni çok hoş buluyordum.

"Hoş mu?"

"Ya da, değişik diyelim istersen. Bana bakmamak için büyük bir gayret sarf ettin, ama yine de hep beni gözledin. Benden nefret etmek; için uğraşıyordun ama, beni istediğin açıkça görülüyordu. Senin hesabına biraz üzülüyordum, galiba."

"Benim neyime üzüleceksin?" Yüzünün yandığını hissetti.

"Beni arzuluyor ve bunu mesele yapıyordun. Sen yalnızca bir kızla, birlikte olmak istiyordun. Bu, çok basit bir şey. Dert etmeye değer mi?"

Harlan başıyla onayladı. 482.'de bu, son derece doğaldı.

Buruk bir sesle sordu, "Peki şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"Senin çok tatlı olduğunu," dedi yumuşak bir sesle "ve eğer biraz kendini rahat bırakırsan... gülümse bakayım."

"Gülecek bir şey yok, Noys."

"Lütfen. Bakalım yüz hatlarının öyle bir şeyden haberi var mı? dur bakayım." Parmaklarını Harlan'ın ağzının kenarlarına bastırıp geriye doğru itti. Biraz geri çekilip şaşırmış gibi baktı, gülmekten kendini alamadı.

"Gördün mü, yanaklarına bir zarar vermedi. Yakıştı da. Biraz egzersiz yapsan bu iş olacak."

Fakat ellerini çekince, gülümseme de kayboldu.

"Başımız dertte, değil mi?"

"Evet öyle, Noys. Hem de çok büyük dertte."

"Yaptığımızdan dolayı mı? Sen ve benim? O gece?"

"Pek sayılmaz."

"Benim hatamdı, biliyorsun. İstersen onlara anlatırım."

"Hayır," dedi Harlan, birden canlandı. Bu konuda hiçbir suçu üstüne alma. Sen hiçbir şey, suçlu sayılacağın hiçbir şey yapmadın.. Mesele tamamen başka."

Noys huzursuzlanarak zamanmetreye baktı. "Neredeyiz? Rakamlar okunmuyor."

"Hangi zamandayız?" diye düzeltti Harlan. Hızı azalttı ve rakamlar tekrar okunabilecek bir hızla artmaya devam etti.

Kızın güzel gözleri dehşetle açıldı. "Doğru mu bu?"

Harlan göstergeye şöyle bir baktı. 72.000.'lerdeydi. "Evet doğru."

"İyi de nereye gidiyoruz?"

"Uzak üstzamana," dedi, "Yeterince uzağa. Seni bulamayacakları bir zamana."

Ve sessizce rakamların artışını seyrettiler. Bu sessizlik esnasında Harlan defalarca kendine, Finge'in söyledikleri yüzünden kızın suçlanamayacağını tekrar etti. Her şeyi büyük içtenlikle itiraf etmiş ve gösterdiği yakınlığın, o bilinen kuramın yanı sıra duygusal birtakım temellere de dayandığını açıkça belirtmiş, hiç bir şeyi gizlememişti.

Noys'un kıpırdandığını hissetti ve ona doğru döndü. Kendi oturduğu tarafa çekilen kız, gayet sakin bir biçimde, kumanda koluna uzandı ve hızla hareket eden aracı birden durdurdu.

Harlan bu ani duruşun etkisiyle midesine giren ağrının geçmesi için gözlerini kapadı, bir an bekledi. "Bir şey mi var?" dedi.

Noys'un yüzü kül gibiydi ve bir an için cevap veremedi. Sonra, "Daha öteye gitmek istemiyorum. Rakamlar çok arttı." dedi.

Zamanmetrede 111.394 rakamı okunuyordu.

Harlan, "Bu kadarı yeter zaten," dedi.

Elini uzattı; "Gel, Noys. Burası bir süre için senin evin olacak."

Koridorlardan çocuklar gibi koşarak geçtiler, el eleydiler. Ana geçitler aydınlıktı ve çevredeki karanlık duran odaları ışıklandırmak için bir düğmeye dokunmak yeterliydi. Hava temizdi ve bu, canlılık işaretiydi, fakat yine de havalandırmanın yapay olduğu seziliyordu.

Noys fısıldayarak, "Kimse var mı burada?" diye sordu.

"Hiç kimse yok," dedi Harlan. Kendinden emin bir biçimde ve yüksek sesle söylemeye çalışmıştı. Bir "Gizli Yüzyıl"da bulunmanın verdiği korkudan kurtulmak için böyle yapmak istemişti fakat, sözler ağzından fısıltı halinde çıktı.

Bu kadar uzak üstzamanda neyin nasıl yapılacağını bile bilmiyordu. Bulunduğu zamanı söylemek için; Yüz on bir bin üç yüz doksan dört demek

bile acayip geliyordu. Bu zamanları "Yüzbininciler" diye adlandırmıştı hep.

Aslında düşünmek bile aptalcaydı ama, şimdi bu kadar uzağa gelmiş olmanın gururu yerine, Sonsuzluk'ta kimsenin ayak basmadığı bir bölümde dolaşmanın yalnızlığını duyuyor, hiç de hoşuna gitmiyordu. Utanıyordu, Noys'un şahit olması da utancını bir kat daha arttırıyordu. Utanıyordu, çünkü soğuktan titriyormuş gibi görünmesine rağmen, korkudan titrediğini biliyordu.

Noys, "Her yer tertemiz. Hiç toz yok."

"Kendi kendine temizleniyor," dedi Harlan. Büyük gayret sarf ederek normale yakın bir ses tonuyla konuştu. "Fakat hiç kimse yok. Üst ve altzamana doğru binlerce yüzyıl boyunca kimse bulunmuyor."

Noys bunu rahatça kabullenmiş görünüyordu. "Ve her şey yerli yerinde, öyle mi? Farkındaysan, biraz önce erzak bölümlerini ve bir film kütüphanesini geçtik."

"Gördüm. Her yer tamamen döşenmiştir. Hepsinde, her bölümde bu böyledir."

"Peki neden, buraya hiç kimse gelmeyecekse?"

"Bunun bir mantıksal açıklaması var elbette," dedi Harlan. Konuşmak, korkulu havayı dağıtmakta yararlı oluyordu. "Sonsuzluğun ilk zamanlarında, 300.'lerde bir yüzyılda bir büyük çoğaltıcı ortaya çıkarıldı. Nedir bu biliyor musun? Yansıtıcı bir alan oluşturularak, atomdan daha küçük parçalarına ayrılan madde, önce enerji haline getirilir ve sonra tekrar maddeye dönüştürülür. Sonuçta mükemmel bir kopya ortaya çıkar."

"Biz bu araçtan Sonsuzluk'la ilgili kendi amaçlarımız doğrultusunda yararlandık. O zamanlar henüz yalnızca altı yüz, yedi yüz kadar Bölüm inşa edilmişti. Genişleme çalışmaları da plan hedefleri doğrultusunda durmaksızın ilerliyordu. Bu kütle çoğaltıcı bütün çalışmaları birden gereksiz hale getirdi. Yiyecek depoları, güç santralleri, suyu ve en mükemmel otomatik öğeleriyle, örnek bir Bölüm inşa ettik, makineyi kurduk ve Sonsuzluk boyunca her yüzyıla aynı Bölümü bu yolla inşa ederek çoğalttık. Ne kadar uzağa gittiğini ben de bilmiyorum. Belki milyonlarca yüz yıl ötelere kadar gidiyor."

"Hepsi buranın aynı mı, Andrew?"

"Hepsi, her şeyiyle buranın bir eşidir. Ve sonsuzluk genişledikçe, biz de bazı ekler yapıyoruz. Ait olduğu yüzyılla ilgili bazı özel eklentiler. Yalnız bir enerji kökenli yüzyılla karşılaşırsak., bazı sorunlar çıkabilir. Henüz böyle bir durumla da karşılaşmadık." (Sonsuzların burası gibi gizli yüzyıllardan zamana geçemediklerini anlatmanın bir anlamı yoktu. Ne fark ederdi ki?)

Kıza baktı, Noys rahatsız olmuşa benziyordu.

Çabuk çabuk konuştu, "Bölümler inşa edilirken hiçbir artık madde söz konusu değildir. Sadece enerji harcanır, hepsi bu ve novanın çekim gücü devam ettiği sürece..."

Kız sözünü kesti. "Hayır. Ben böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Neyi hatırlamıyorsun?"

"Çoğaltıcı 300.'lerde bir zamanda ortaya çıktı dedin. Ben 482'denim ve bizde böyle bir şey yoktu. Hatta tarihimizde rastladığımı da sanmıyorum..."

Harlan düşünceye daldı. Her ne kadar kız boyca ondan topu topu beş santim kısaysa da, şu durumda kendisini bir deve benzetti O bir çocuktu, bir bebekti ve kendisi Sonsuzluk'tan gelen bir tanrıydı. Ona öğretmeli, doğruyu göstermeliydi.

"Noys, canım gel bir yere oturalım ve... çünkü sana bir şey izah etmem gerekecek."

Değişebilen Gerçeklik kavramı, gerçekliğin sabit ve sonsuz ve değişmez olmadığı, herhangi birinin kolaylıkla anlayıp, gayet normal karşılayabileceği bir şey değildi.

Harlan bazen uykusu arasında, çıraklığının ilk günlerini, yüzyılından ve zamandan koparılışını hatırlardı.

Normal olarak çırakların hakikati öğrenmesi ve hiçbir zaman tekrar evlerine dönemeyeceklerini anlamaları yaklaşık altı ay sürerdi. Onları durduran yalnızca Sonsuzluğun yasaları değil, aynı zamanda bildikleri evlerinin artık ortada bulunmaması olasılığının çıplak bir hakikat olarak kafalarına sokulmuş olmasıydı. Bir anlamda hiç evleri olmamıştı.

Bu,, çırakların her birini değişik biçimde etkilemişti. Harlan, Bonky Latourette'in, Eğitmen Yarrow'un Gerçeklik hakkındaki kaçınılmaz son

sözlerinden sonra bembeyaz olan yüzünü hatırladı.

Çırakların hiçbiri o gece yemek yiyemedi. Bir araya gelip birbirlerinden manevi destek almaya çalıştılar. Bir tek Latourette yoktu, ortadan kaybolmuştu. Sahte kahkahalar ve cılız, basit esprilerle oyalanmaya çalışıyorlardı.

İçlerinden biri, titrek ve kararsız bir sesle, "Sanırım benim hiçbir zaman bir annem olmadı. Eğer 95.'ye dönsem, herhalde bana: "Kimsin sen? Biz seni tanımıyoruz. Seninle ilgili bir kayıt yok. Sen yaşamıyorsun.' diyecekler," demişti.

Hepsi ürkek ürkek gülümsemiş, başlarını sallayarak onaylamıştı. Sonsuzluk'tan başka hiçbir yere ait olmayan yalnız çocuklardı hepsi de.

Yatma vakti geldiğinde Latourette'i buldular. Çocuk derin bir uykuya dalmıştı. Sol kolundaki kıpkırmızı izden, sıktığı spreyin yaptığı tahribat açıkça anlaşılıyordu, neyse ki tam zamanında bulunmuştu.

Yarrow çağrıldı ve bu Çırağın eğitimden çıkarılacağı sanıldı. Fakat bir hafta sonra Latourette tekrar aralarındaydı. O uğursuz gecenin hatırasını, bir kişilik nişanı gibi hep taşıdı.

"Ve şimdi Harlan, Gerçeklik'le ilgili her şeyi Noys Lambent'e anlatmak zorundaydı; bu kız da o çıraklardan pek büyük değildi ve anlamasını sağlamak için fazla zaman yoktu. Yapmalıydı. Başka seçeneği yoktu. Onları neyin beklediğini ve ne yapması gerektiğini tam olarak bilmeliydi.

Anlattı. On iki kişilik bir konferans masasında, konserve et, soğuk meyve yiyip, süt içtiler ve orada her şeyi anlattı.

Mümkün olduğunca nazik bir biçimde anlattı ama pek de böyle davranmasına gerek yoktu. Kız anlattıklarını hemen kavrıyor ve henüz konuyu tamamlamadan açık kalan noktaları kendi mantığıyla birleştiriveriyordu. Çok şaşırdı ama Noys kötü görünmüyordu. Korkmamıştı. Şaşırmamıştı. Yalnızca öfkelenmiş gibiydi.

Yüzü kızardı ve koyu renk gözleri şimdi daha da koyulaşmıştı.

"Fakat bu düpedüz suç," dedi. "Sonsuzlar kim oluyorlar da bunu yapabiliyorlar?"

"İnsanlığın iyiliği için yapılıyor," dedi Harlan. Elbette kız bunu kolay kolay anlayamazdı. Bir Ölümlü'nün zamana bağımlı düşünen kafa yapısı yüzünden ona acıdı.

"Öyle mi? Sanırım kütle çoğaltıcısının ortadan kaybedilişi de bu sebepten ötürü."

"Biz de kopyaları var. Merak etme. Saklıyoruz."

"Siz saklıyorsunuz. Peki ya biz? 482.'de biz kullanabilirdik." Yumruklarını sallayarak konuşuyordu.

"Bir yararı olmaz. Bak, heyecanlanma canım ve dinle." Kızın ellerini avuçları arasına aldı.

Bir an için Noys kurtulmaya çalıştı ve sonra sakinleşti. Hatta gülmeye başladı. "Hadi canım. Bırak üzülmeyi. Seni suçlamıyorum."

"Hiç kimseyi suçlamamalısın. Bir suçlama söz konusu olamaz. Yapılması gerekeni yaparız biz. Şu kütle çoğaltıcısı da tipik bir örnek. Bu konuyu okulda inceledim. Kütleyi çoğaltabilirsen, bunu insanlar için de yapabilirsin. Çok karmaşık sorunlar çıkabilir."

"Sorunları toplumlar kendileri çözmeli."

"Öyle ama, biz bu örnekteki toplumu zaman içinde inceledik ve gördük ki sorunu tatmin edici bir biçimde çözemiyorlar. Eğer bir toplum hata yaparsa, sonraki toplumların da bundan etkileneceğini unutma. Aslında çoğaltıcı sorununa tatmin edici bir çözüm bulmak mümkün değil."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Kendi hesaplama makinelerimiz var, Noys; hesap kompleksleri herhangi bir gerçeklikteki en mükemmel benzerlerinden daha da gelişmiş araçlardır. Binlerce değişkeni hesaba katarak, olası gerçeklikleri ve bunların kabul edilebilirlik derecelerini saptarlar."

"Makineler!" Kız bunu hakaret edercesine söyledi. Harlan kaşlarını çattı, sonra tekrar yumuşadı. "Neden böyle yapıyorsun? Doğal olarak, hayatın senin sandığın kadar sabit, değişmez olmadığını öğrenmek ve kabullenmek zordur. Sen ve yaşadığın dünya belki de bir yıl önce bir olasılıktan ibarettiniz ama ne fark eder? Anıların var değil mi? Çocukluğunu ve aileni hatırlıyorsun?"

"Tabii hatırlıyorum."

"Öyleyse o günleri yaşamış gibisin, değil mi? Öyle değil mi? Yani, yaşadın veya yaşamadın. Sen öyle hatırlıyorsun ya, yetmez mi?"

"Bilmiyorum. Bu konu üzerinde düşünmem lazım. Ya yarın da bir rüya âlemiyse, gölgeyse ya da nasıl adlandırıyorsanız, öyle bir şeyse?"

"O zaman, farklı anılara sahip yeni bir sen ve yeni bir gerçeklik olacaktır. İnsanlar daha mutlu olsun diye bir şeyler yapılmıştır ve kimse bunun farkına varamaz." "Tatmin edici bir açıklama değil bence." "Zaten," dedi Harlan, aceleyle, "şimdi sana hiçbir şey olmaz. Yeni bir gerçeklik oluşacak fakat sen Sonsuzluk'tasın. Sen değişmeyeceksin."

"Fakat hiç fark etmeyeceğini söylemiştin," dedi Noys, anlamakta güçlük çektiği belliydi. "Bu kadar sıkıntıya girmenin ne lüzumu var?"

"Çünkü seni olduğun gibi istiyorum. Şu anda olduğun gibi. Değişmeni istemiyorum. Hiçbir şekilde."

Kız biraz korkmuşa benziyordu, "Yani hep burada mı kalacağım? Yalnız başıma?"

"Hayır, hayır. Onu düşünme." Harlan'ın vahşice hareketleri ve kollarını sıkması kızı iyice korkuttu. "Önce 482.'deki yeni gerçeklikte sana ne olduğunu öğreneyim, sonra kılığını değiştirip tekrar geri götüreceğim. Seni kollayacağım. Resmi bir ilişki için müracaat edeceğim ve daha sonraki değiştirmelerden etkilenmemen için araştırmalar yapacağım. Ben bir Teknisyenim, hem de en iyilerinden biri ve değiştirmeleri iyi bilirim. "Acımasız bir gülümsemeyle ekledi, "Ve aynı zamanda bazı başka şeyler de biliyorum," ve sustu.

Noys, "Peki bu yasak değil mi? Yani, sen bir insanı alıp sonsuzlukta tutarak değiştirmeden etkilenmemesini sağlayabilir misin? Sonsuzlukla ilgili bütün bu anlattıklarından sonra pek doğru bir iş gibi gelmedi."

Bir an için Harlan, bulundukları zamandan aşağıya ve yukarıya doğru uzanan binlerce yüzyılın çevrelerini saran geniş boşluğunda üşüdüğünü, büzüldüğünü hissetti. Bir an için yegâne sadık dostu, yegâne evi olan Sonsuzluk'tan çekilip koparıldığını; yanında yalnızca uğrunda her şeyi feda ettiği kadın kalacak şekilde hem Sonsuzluk'tan hem de Zaman'dan koparıldığını hissetti.

Kelimelere gerekli vurgularla anlam kazandırarak konuştu. "Hayır, bu bir suçtur. Korkunç bir suçtur ve çok utanıyorum. Fakat bir daha yapmak zorunda kalsam, yine yaparım."

"Benim için mi, Andrew? Benim için mi?"

Gözlerini kaldırıp kızınkilere bakamadı. "Hayır, Noys, kendim için. Seni kaybetmeye dayanamam."

Kız, "Ve eğer yakalanırsak?.." dedi.

Harlan bu sorunun cevabını biliyordu. Cevabı 492.'de geçirdiği gece kendi kendine bir sürü şey düşündüğü andan beri biliyordu. Fakat, acı gerçeği düşünmek bile istemiyordu.

"Hiç kimseden korkmuyorum. Kendimi koruyabilirim. Ne kadar çok şey bildiğimi hayal bile edemezler."

9

GELİŞMELER

Şöyle bir geriye dönüp bakınca, pek de uzun bir süre geçmemişti. Arada geçen haftalar içinde yüzlerce şey olmuş ve Harlan'a olduğundan daha uzunmuş gibi gelmişti. Bunların içinde en şiirsel olanı, elbette ki, Noys'la birlikte geçirme fırsatı elde edebildiği saatlerdi. Ve bütün diğer olayları perdeliyordu.

Bir: 482.'deki kişisel eşyalarının, çoğu ilkel zamandan gelme sevgili dergilerinin, kitaplarının, elbiselerinin, filmlerinin toplanıp, kendisinin asıl oturduğu 575.'deki istasyona taşınmasına nezaret etti.

Son eşyaları taşıma aracına yüklenirken, Finge yanına geldi.

Sözlerini dikkatle seçerek, "Bakıyorum bizden ayrılıyorsun," dedi. Gülümsüyordu ama dudaklanın sıktığı için, dişleri ancak bir çizgi halinde görünüyordu. Ellerini arkasında birleştirmiş, bodur gövdesi şişman bacaklarının üzerinde öne doğru eğilmişti.

Harlan başını çevirip amirine bakmadı bile. Monoton bir sesle, "Evet efendim," diye mırıldandı.

"482.'deki gözlemlerinin son derece tatminkâr sonuçlarıyla ilgili olarak Kıdemli Bilgisayar Twissell'e rapor vereceğim."

Harlan basit bir teşekkür kelimesi için bile ağzını açmak istemiyordu. Ses çıkarmamayı yeğledi.

Finge, birden sesini alçaltarak, devam etti, "Şu an için, bana karşı olan o davranışını da bildirmeyeceğim." Her ne kadar yumuşak bakışlarla gülümsüyorsa da, zalimce bir tatmin duygusu içinde olduğu anlaşılıyordu.

Harlan başını kaldırdı, dik dik baktı ve "Nasıl arzu ederseniz, Bilgisayar," dedi.

İki: tekrar 575.'deki yerine yerleşti.

İlk iş olarak Twissell'i görmeye gitti. Bu, zebani suratlı bir kafanın oturtulduğu küçük vücudu özlediğini fark etti. Hatta iki parmağı arasına sıkıştırdığı dumanlı silindirini ağzına götürüşünü bile özlemişti.

"Bilgisayar," dedi.

Odasından çıkmakta olan Twissell, bir an görmeyen, tanımayan bakışlarla onu süzdü. Yüzünde ürkek bir ifade vardı ve yorgunluktan gözleri şaşı bakıyordu.

"Ah, Teknisyen Harlan. 482. 'deki işin bitti mi?"

"Evet, efendim."

Twissell bir tuhaf davranıyordu. Birden saatine baktı. "Tam hedef, oğlum, tam hedef. Harika. Harika."

Harlan kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Twissell'le daha önceki son görüşmesinde bu sözlere bir anlam veremezdi. Şimdi ise yaşlı adamın ne demek istediğini anladığını düşündü. Twissell yorgundu herhalde, yoksa sorunun can alıcı noktasına değinen böyle şeyleri ağzından kaçırmazdı. Ya da, bilgisayar, kullandığı garip kelimelerden bir şey anlaşılmayacağını düşünmüştü.

Harlan, biraz önce Twissell'in sözlerine takılmadığını hissettirircesine, "Benim Çırak nasıl?" diye sordu.

"İyi, iyi" dedi Twissell. Belli ki bu soruya ilgi göstermemişti. Aklı başka şeylerdeydi. İzmarit haline gelmiş sigarasından acele bir nefes çekti, başıyla bir işaret yaparak veda etti ve hızla yürüdü gitti.

Üç: Çırak.

Daha yaşlı görünüyordu. Elini uzatıp, "Döndüğüne sevindim, Harlan," derken, geçen kısa süre içinde bayağı olgunlaştığı hissini uyandırıyordu.

Belki de onu daha önceleri yalnızca bir öğrenci olarak gördüğü, oysa ki şimdi bir Çırak'tan çok ötede bir anlamı olduğu için öyle sanmıştı. Adam şimdi Sonsuzların elindeki devasa bir araca benziyordu. Doğal olarak Harlan'ın gözüne bambaşka görünüyordu.

Harlan bunu, hissettirmemeye çalıştı. Harlan'ın odasındaydılar ve Teknisyen 482.'nin süslü çirkefinden kurtulmuş, çevresini saran zengin porselen yüzeylerin güzelliğine kavuşmuş olmaktan mutluydu. 482.'nin

vahşi barokunu Noys'la yaşamaya çalışırken, Finge'le paylaşmak durumunda kalmıştı. Noys'la paylaşabildiği ise, gariptir, gizli yüzyılların pembe satenden şafağı ve yalnızlığıydı.

Bu tehlikeli şeyleri gizlemek istercesine, çabuk çabuk konuştu, "Eee, Cooper, ben uzaklardayken seninle nasıl ilgilendiler bakalım?"

Cooper güldü, iyice uzamış olan bıyığıyla oynayarak, "Daha fazla matematik. Hep matematik," dedi.

"Yaa? Şimdiye kadar epey ilerlemişsindir herhalde."

"Oldukça."

"Nasıl buluyorsun?"

"Şimdilik dayanabiliyorum. Kolay zaten, biliyorsun. Hoşuma gidiyor. Fakat bu ara epey yüklendiler."

Harlan başıyla onayladı ve tatmin olduğunu hissetti. "Zaman alanı matrisleri ve bununla ilgili şeyler, değil mi?"

Fakat Cooper kitaplığın raflarındaki ciltlere dönerek, "İlkel'le ilgili şeylerden konuşalım biraz. Soracaklarım var." dedi.

"Ne hakkında?"

"23.'deki şehir hayatı. Özellikle, Los Angeles."

"İlgi çekici bir şehir. Sen de öyle düşünmüyor musun?" dedi

Cooper. . .

"Öyle, fakat 21.'ye kadar bir uzansak. O tarihte en ilginç günlerini yaşıyordu."

"Yok, yok, ben 23.'yle ilgileniyorum."

"Peki, neden olmasın?" dedi Harlan.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Fakat bu ifadesiz kısım soyula bilse, altından Harlan'ın zevkle gülümseyen yüzü çıkacaktı. Sezgilerine dayanan tahminlerinin doğruluğu kanıtlanıyordu. Her şey bir bir aydınlanıyordu.

Dört: Araştırma. Çift kat araştırma.

Önce, kendisi için. Her gün Twissell'in masasına konan raporlara gizlice göz gezdiriyordu. Programa alınmış ya da teklif olarak sunulan Gerçeklik Değiştirmelerine ait raporlardı bunlar. Bütünzamanlar Meclisi üyesi olduğu için her raporun bir kopyası da Twissell'e gönderilirdi ve Harlan da bunlardan özellikle birini kaçırmak istemiyordu. Öncelikle, sırası yaklaşan 482.'yle ilgili değiştirmenin raporunu arıyordu. Aynca, sakatlık çıkarabilecek başka bir değiştirme olup olmadığını da öğrenmeye çalışıyordu.

Aslında, elbette ki bunları okuması doğru değildi, fakat bu aralar Twissell bürosuna nadiren uğruyordu ve özel Teknisyeni'nin onun odasında ne yaptığını sormak da kimsenin üstüne vazife değildi.

Bu, araştırmalarının bir parçasıydı. Öte yandan, 575.'nin kendisine ait desteleri; her gerçeklikte biraz daha değişmiş coğrafyasını, tarihini, sosyolojisini tam anlamıyla ilk kez gözlüyordu. Gözleyen ve hesaplayan sonsuzların yazdığı raporlar değildi bunlar, ölümlüler tarafından hazırlanmış yapıtlardı.

Alternatif değişikliklerin değeri üzerinde büyük tartışmalar çıkmasına yol açan, 575.'nin ürünü edebi eserler vardı burada. Bu başyapıt değiştirme kapsamına alınmalı mıydı, yoksa değiştirilmemeli miydi? Eğer değiştirilecekse, ne şekilde yapılmalıydı? Geçmiş değiştirmeler, sanat eserlerini ne şekilde etkilemişti?

Sanatla ilgili olarak genel bir fikir birliğine varmak olanaklı mıydı? Hesap makineleriyle karar verebilmek için bu konu, ölçülebilir şeyler haline getirebilir miydi?

Bu tür şeyleri de, August Sennor isimli bir Bilgisayar, Twissell'in baş karşıtıydı. Twissell'in, insan ve dünyası hakkında ilginç açıklamaları, Harlan'ın ilgisini çektiğinden, oturup Sennor'un bazı makalelerini okumuş ve fakat ürkütücü bulmuştu.

Sennor açıkça, hatta Harlan'a göre rahatsız edici bir tarzda, yeni bir Gerçeklikte, daha önceden Sonsuzluğa alınmış olan kişilerin bir eşinin bulunup bulunmayacağını soruyordu. Bu noktadan yola çıkarak, bir Sonsuz'un zaman içinde, bilerek veya bilmeyerek, kendisiyle karşılaşma olasılığını inceliyor ve her olayın ipuçları üzerinde yorumlar yapıyordu. (Bu Sonsuzluk'ta en çok korkulan şeylerden biriydi ve Harlan okurken

titrediğini hissetti) Ve tabii konuyu, Gerçeklik Değiştirmeleri'nin cins ve sınıflandırmaları boyutunda, sanat ve edebiyatın kaderiyle ilgili olarak da tartışıyordu.

Fakat Twissell bu sonuncu konu üzerinde tartışmak istemiyordu. "Eğer sanatın değeri, ölçülebilen bir nesne değilse," diye Sennor'a bağırarak, "nesini tartışacağız?" demiş, kestirip atmıştı.

Ve Twissell'in görüşü, Bütünzamanlar Meclisi'nde çoğunluk tarafından benimsenmişti.

Harlan, Eric Linkollew'un (bu adam 575.'nin en. mükemmel yazarı olarak tanınıyordu) romanlarına ayrılmış kısma gelince durdu ve hayret etti. On beş değişik, "Bütün Eserleri" koleksiyonu vardı ve şüphesiz hepsi farklıydı. Örneğin içlerinden biri, diğerlerine nazaran dikkati çekecek kadar az eserden oluşuyordu. Herhalde, en az yüz sosyolog, her bir gerçeklikteki sosyolojik geçmişleri açısından bu eserler arasındaki farkları inceleyen analizler kaleme almış ve üne kavuşmuştur, diye düşündü.

Kütüphanenin, farklı 575.'lerinin araç ve gereçlerine ayrılmış kısmına geçti. Bu kısımdakilerin çoğu zamandan çıkarılmıştı ve insan zekâsının ürünlerini temsil etmeleri bakımından, sonsuzlukta muhafaza ediliyordu. İnsanoğlunun kendi aşırı verimli teknik zekâsından da korunması gerekiyordu. Hemen her yıl, zamanın herhangi bir yerinde nükleer enerjinin tehlikeli yönlere doğru geliştiği ortaya çıkıyordu. Doğal olarak bunlara müdahale ediliyordu.

Kütüphanenin matematik ve matematik tarihine ayrılmış kısmına döndü. İsim sırasına göre hazırlanmış raflara göz gezdir di. Biraz düşündükten sonra, yarım düzine kadarını seçti, çıkarmak için imzaladı.

Beş: Noys.

Gelişmelerin gerçekten en önemli kısmı buydu. Hem de şiirsel olanı.

Cooper gittikten sonra, kendine kalan ve yalnızlık içinde yemek yemek, okumak, uyumak ve ertesi günü beklemek için kullanılması gereken boş saatlerinde, seyahat araçlarının yolunu tuttu.

Bir teknisyenin toplumdaki konumunu minnetle anıyordu. Bir gün gelip de böyle düşüneceğini söyleseler inanmazdı ama, kimsenin kendisiyle ilgilenmemesine şükrediyordu.

Araçta ne işi olduğunu, üstzamana mı, aşağılara mı gittiğini kimse sormuyordu. Hiçbir meraklı göz izlemiyor, yardım eli uzanmıyor, geveze çene lafa tutmuyordu.

Canının istediği yer ve zamana gidebilirdi.

Noys, "Değiştin, Andrew. Hayrettir, değiştin," dedi.

Kıza gülümseyerek baktı. "Hangi açıdan, Noys?"

"Gülümsüyorsun değil mi? Birisi bu örneğin. Hiç aynada kendini gülümserken gördün mü?"

"Bakamıyorsun ki, korkuyorum. Benim bu kadar mutlu olmama imkân yok. Hastayım herhalde. Sayıklıyor olmalıyım. Kendimde değilim. Bir rüya görüyor olmaktan korkuyorum."

Noys iyice sokulup bir çimdik attı. "Bir şey hissettin mi?"

Kızın başını kendine doğru çekti, yüzünün yumuşak, siyah saçlara gömüldüğünü hissetti.

Ayrıldıklarında, Noys nefes nefese, "Bu işte de çok değiştin. Bayağı iyisin."

"Çok iyi bir öğretmenim var," diye söze başladı Harlan, fakat birden sustu. Yanlış bir şey söylemekten korkmuştu.

Fakat kızın kahkahası, endişelenmenin yersiz olduğunu gösteriyordu. Yemek yediler ve onun için getirdiği giysilerin içinde, Noys'un ılık yumuşaklığını seyretti.

Kız gözlerini takip etti ve eteğini işaret ederek, "Keşke yapmasaydın, Andrew. Hiç gerek yoktu," dedi.

Harlan, umursamaz bir tavırla, "Bir tehlikesi yok," dedi.

"Nasıl yok. Çocuk olma. Sen işlerini ayarlayana kadar ben buradakilerle idare edebilirim."

"Neden kendi elbiselerini, takılarını kullanmayasın?"

"Çünkü, benim zamandaki evime gidip yakalanmana değmez de ondan. Ya sen oradayken değiştirme gerçekleştirilirse?"

"Bana bir şey olmaz. Çünkü, bileğimdeki jeneratör beni fizyozamanda tutar ve değişiklikten etkilenmem."

Noys iç çekti. "Ne bileyim. Ben bu işleri hiç anlayamayacağım galiba."

"Anlamayacak bir şey yok ki." Harlan büyük bir hevesle anlattı, anlattı ve Noys, eğleniyor mu, ilgileniyor mu pek anlaşılmayan bir tavırla dinledi.

Bu, Harlan için çok büyük bir şeydi. Konuşabileceği biri vardı, hayatını, arzularını, düşüncelerini tartışabileceği biri. Noys, onun bir parçası gibiydi. Hem de yalnızca, düşünceler yoluyla değil, aynı zamanda konuşarak iletişim kurabildiği, kendinden ayrı bir parçası gibi. Kendinin olmasına rağmen, farklı bir düşünce yapısıyla cevap verebilen bir parçası gibi. Harlan, bir insan nasıl olur da, evlilik gibi bir sosyal olguyu gözlerken, içeriğindeki yaşamsal gerçeklerin farkına varamaz, diye düşündü.

Kız iyice sokuldu, koltuğunun altına sıkıştı. "Matematik çalışmaların nasıl gidiyor?"

"Bir göz atmak ister misin?"

"Yanında gezdirdiğini söyleme sakın."

"Neden olmasın? Araç gezileri zaman alıyor. Bu zaman boş geçirilir mi?"

Kızdan ayrıldı, cebinden küçük ekranlı bir alet çıkardı, filmi taktı ve gözlerini ekrana diken Noys'a şefkatle gülümsedi.

Kız, aletin ekranı Harlan'a bakacak şekilde tutup çevirdi.

Başını sallayarak, "Hiç bu kadar karışık bir şey görmedim. Keşke Zamanlararası bilseydim."

"Aslında," dedi Harlan, "senin Zamanlararası dilde yazılı zannettiğin bu eğri büğrü işaretlerin çoğu matematiksel simgelerdir."

"Sen anlayabiliyorsun ama, değil mi?"

Harlan kızın gözlerindeki hayranlık ifadesine bayılıyordu fakat mecburen, "Yeteri kadar değil. Arzuladığım noktaya gelebilmek için hâlâ matematik çalışıyorum," demek zorunda kaldı.

Aleti havaya attı ve tekrar yakalayıp önlerinde duran masanın üzerine koydu.

Noys'un gözleri bu hareketi takip ederken, birden Harlan'ın aklı başına geldi.

"Zaman Baba! Sen zamanlararası bilmiyorsun."

"Hayır. Tabii bilmiyorum."

"O halde, bu bölümün kütüphanesi hiç işine yaramaz, Bu hiç aklıma gelmemişti. 482.'den kendi filmlerini getirmek lazım.

Kız birden telaşlandı. "Hayır. İstemem."

"Tamam, getireceğim."

"Bak çok ciddiyim, istemiyorum. Böyle bir şey için riske girmek aptalca..."

"Getireceğim!"

Tekrar, Noys'un 482.'deki evinin sonsuzluktan ayrıldığı per denin önünde duruyordu. Geçen defaki geçişinin son olacağını düşünmüştü. Şimdi artık Değiştirme yapılmak üzereydi ve olay çıkarmaması için bunu Noys'a söylememişti.

Bu son yolculuğu yapmak için karar vermekte fazla zorluk çekmemişti. Bir bakıma bu, filmleri aslanın ağzından alıp getirerek Noys'un gözünde büyümek için yapılmış bir kabadayılık gösterisi; bir bakıma da, o İlkel'de kullanılan deyimdeki şahsın yerine Finge'i koyarak, "İspanya Kralı'nın sakalını yakmak," gibi birşey olacaktı.

Aynı zamanda, mahkûm bir evin sihirli çekiciliğini tekrar tadabilecekti.

Eve bir önceki girişinde de bunu yaşamıştı. Odaları dolaşıp, elbiseleri, ufak sanat eserlerini, kap kaçağı ve Noys'un makyaj takımlarını toplarken hep bu garip hislerle doluydu.

Mahkûm bir gerçekliğin hiç gürültü çıkarmadan yok oluşun zalim sessizliği çevresini sarıyordu. Yeni gerçeklikte buranın ne olacağını kestirmek, Harlan için bile mümkün değildi. Dış makinelerin bir küçük kulübesi ya da şehrin en işlek caddesindeki bir apartman olabilirdi. Şu anda güzel bir parkın bulunduğu bu bölge, belki de çöplük olarak kullanılacaktı. Hiç değişmeyebilirdi de. Ve burada, Noys'un bir benzeri oturabilir ya da oturmayabilirdi.

Harlan için ev, tam anlamıyla yok olmadan önce, görünüp kaybolan bir hayaletten ibaretti. Ve kendisi için ayrı bir yeri olduğundan, bu can çekişmeye benzeyen halin içini burktuğunu hissetti.

Tekrar bir önceki girişini hatırladı. Kilere girmiş, hizmetçileri ve dolayısıyla büyük bir sorunu ortadan kaldırmış olan bu Gerçeklik ve yüzyılın teknolojisine şükretmişti. Götürebileceği kadar hazır yemek konservelerinden toplarken, Noys'un yapayalnız beklediği bölümde bunları görünce çok sevineceğini düşünmüştü. Hatırladıkları keyiflenmesini sağladı ve hatta gürültülü bir kahkaha attı. Tam kahkahanın yarısında, çarpan bir şeyin çıkarttığı bir ses duydu. Donup kaldı!

Ses arkasından bir yerden gelmişti. Binayı yıkıyor olabilirlerdi ya da etrafta son araştırmaları yapan bir Sonsuz dolaşıyordu; bu ikincisi çok daha tehlikeliydi.

Bu bina yıkanların işi olamazdı. Zamanmekân cetvelindeki bütün dönem, kritik kısımları da dahil, dikkatle incelenmiş ve benzerleri arasından, etken olabilecek faktörlerin en az olduğu, bu zaman dilimi seçilmişti.

Kalbi çarparak, kendini zorladı ve yavaş yavaş döndü. Arkasında duran kapının kapandığı son anı görmüş gibi geldi. Gidip kapıyı açmak, evi aramak istedi. Fakat yapamadı. Toplayabildiği eşyalarla birlikte Sonsuzluğa döndü ve uzak üstzamana doğru hareket etmeden önce iki gün bekledi. Herhangi bir gelişme olmayınca da bu olayı unutmuştu.

Fakat şimdi, zamana bu son girişi için gerekli ayarlamaları yaparken, yeniden aklına geliyordu. Belki de, artık gerçekleşme zamanı gelmiş olan Değiştirme'nin, onu bir av gibi beklediği düşüncesi, kafasını karıştırıyordu. Daha sonraları düşündüğünde işte bu ruh halinin kontrolleri yanlış ayarlamasına sebep olduğuna karar verecekti. Başka türlü öyle bir hata yapması imkânsızdı

Yaptığı hatanın farkına varamadı. Doğru odayı nişanladı ve Noys'un kütüphanesine girdi.

Artık tanıdığı film kutularının dizaynındaki işçilik, eskisi kadar kendini zavallı, geri kalmış hissetmesine yol açmıyordu. Doğru dürüst okuyamadığı kitaplardaki başlıklar nefis, incecik işlemelerle süslenmişti. Kütüphanede, estetiğin, faydacılık ve sadeliğe zaferi kol geziyordu.

Harlan raflardan rastgele birkaç tanesini çekip aldı. Şaşırdı. Başlıkta, Zamanlarımızın Sosyal ve Ekonomik Tarihi; yazıyordu.

Noys'un bu tip şeylerle uğraşacağı hiç aklına gelmemişti,Kızın aptal olmadığını biliyordu ama, doğrusu böyle ağır eserlerle ilgilenebileceğini de tahmin etmemişti. 'Zamanlarımızın Sosyal ve Ekonomik Tarihi' adlı şu kitaba bir göz atmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu, fakat kendini tuttu. Çok isterse, bu ki tabın bir kopyasını 482.'nin bölüm kütüphanesinde bulabilirdi. Finge, Sonsuzluğun kayıtları için, halihazırdaki bu Gerçekliğin bütün kütüphanelerinin altını üstüne getirmiştir nasıl olsa, diye düşündü.

Elindekini bıraktı. Çabucak diğerlerini gözden geçirip roman ve benzeri şeyleri seçti. İki tane de cep göstericisi aldı. Hepsini bir sırt çantasına yerleştirdi.

Tam o anda, bir kere daha, evin içinden gelen bir ses duydu. Bu defa yanılmıyordu. Bu seferki, kaynağını anlayamadığı bir gürültü de değildi. Bir kahkahaydı. Bir erkek kahkahası. Evde yalnız değildi.

Sırt çantasının elinden düştüğünü bile fark edemedi. Yalnızca kapana kısıldığını düşünebiliyordu.

10

KAPANDA

Her şey çok açıktı. En katısından dramatik bir ironiydi bu Zamana son defa girmiş, son bir defa daha Finge'in burnunu kıstırmış, testiyi kuyuya son defa getirmişti. Ve yakalanmıştı.

Kahkahayı atan Finge miydi acaba?

Başka kim onu izleyecek, saklanıp bekleyecek ve sonra da yandaki odada keyiften patlarcasına kahkaha atacaktı.

Eee, o halde, her şey boşa mı gidiyordu? Ve artık her şeyin bittiğine emin olduğu, şu insanı deli eden dakikada kararını verdi. Bu sefer kaçmayacak ya da bir kez daha Sonsuzluğa sığınma ya teşebbüs etmeyecekti. Finge'le yüzleşmek istiyordu.

Gerekirse onu öldürecekti. Harlan, kahkahanın geldiği yandaki odanın kapısına doğru seyirtti. Planladığı cinayeti işlemeye giden bir katilin kararlı adımlarıyla ilerliyordu. Bir düğmeyi tutarak, kapıyı otomatik düzeninden kurtardı ve eliyle açmaya başladı. İki santim. Üç. Kapı sessizce hareket etti.

Yan odada duran adamın arkası dönüktü. Boyu da Finge'e göre çok uzundu ve bu gerçek karşısında Harlan olduğu yerde kalakaldı.

Sonra felce uğramışçasına kaskatı duran sahne hareketlendi ve adam yavaş hareketlerle döndü.

Harlan bu dönüşün tamamlanmasını göremedi. Son bir gayretle, kendini dehşet içinde kapıdan geriye doğru fırlattığında karşısındaki henüz tam olarak dönmemişti. Mekanizması serbest kalan kapı, kendi kendine kapandı.

Gözleri karardı, yere yuvarlandı. Nefes alabilmek için olağanüstü bir çaba sarf ediyor, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çırpıyordu.

Finge, Twissell ve hatta bütün meclis üyeleri hep birlikte karşısına çıksa bile böyle dehşete düşmezdi. Onu ürküten, fiziksel, elle tutulur bir şey

değildi. Daha çok, başına gelenin yapısındaki mide bulandıran durumdan ötürü altüst olmuştu.

Kitap filmlerini yığın halinde kucakladı ve iki başarısız girişimden sonra, Sonsuzluğa geçeceği kapının ayarlarını yapmayı başarabildi. Çabucak geçti, bacakları kendiliğinden hareket ediyordu. Doğru 575.'deki bölüme gitti ve odasının yolunu tuttu. Yeni yeni değerini anlayabildiği Teknisyenliği onu bir kez daha kurtardı. Karşılaştığı birkaç Sonsuz, onu görünce başlarını öteye çevirip her zaman yaptıkları gibi gözlerini kaçırdılar.

İyi ki böyle davranıyorlardı, çünkü şu anda yüzünde bir ölününkine benzeyen ifadeyi değiştirmesi ya da yüzüne renk gelmesini sağlaması mümkün değildi. Fakat kimse ona bakmadı ve Harlan, Zaman'a, Sonsuzluğa ve kimseyi ona baktırmayan kadere şükretti.

Noys'un evinde karşılaştığı adamın yüzünü tam olarak görememişti, ama kim olduğunu anlamıştı.

Geçen defa eve girdiğinde, yan odadan, çarpan bir şeyin sesini duyduğunun hemen öncesinde, gürültülü bir kahkaha atmıştı. Bu defa ise, yan odadan bir kahkaha atıldığını duymuş ve bunun üzerine elindeki sırt çantasını yere düşürmüştü. İlk defasında, sese doğru döndüğünde, kapının kapandığını görmüş, bu sefer de karşısındaki dönerken kapıyı kapatmıştı.

Kendisiyle karşılaşmıştı!

Aynı zaman ve hemen hemen aynı yerde, kendisi ve birkaç fizyogün öncesindeki kendisi, yüz yüze gelmişlerdi. Yanlış ayarlama yapmış, zamanın daha önce kullandığı bir anına denk getirmiş ve Harlan, kendisini, Harlan'ı görmüştü.

O günden sonra işleriyle uğraşırken, dehşetin gölgesini hep üzerinde hissetti. Kendini korkaklıkla suçluyordu ama, bir işe yaramıyordu.

Aslında, o günden sonra işler hep kötüye gitti. Büyük Bölünmeye parmağını basabilirdi. 482.'ye. son girişinde yanlış ayarlama yapmış, her şeyi berbat etmişti. Artık işler kötüye, hep kötüye gidiyordu.

Ümitsizlik ve yeis içinde geçen bir süre zarfında, 482.'deki değiştirme de yapılmış, bitmişti. Geçen iki haftayı, önerilen üç gerçeklik değiştirmesini inceleyerek harcadı. Bu basit projeler den birini seçti, fakat harekete geçmek için gerekli gücü bir türlü kendinde bulamıyordu.

Birkaç nedenden dolayı, 2456-2781, V-5 kod numaralı Gerçeklik Değişikliği projesini seçmişti. Bir kere uzak üstzamanlarla ilgiliydi, epey uzaktaydı. Sonra insanlık için hayati öneme haizdi ama çok basitti, hata yapma ihtimali çok azdı. Ayrıca, bir ufak şantajla, Noys'un yeni Gerçeklikteki benzerini bulabilme şansı vardı.

Fakat geçirdiği son korkunç deneyim onu altüst etmişti. Artık hiçbir şey eskisi kadar basit, kolay gelmiyordu. Ve diyelim ki Noys'un benzerini bulmuştu, ne olacaktı? Herhalde Noys'u onun yerine, hizmetçi, terzi ya da işçi falan gibi bir görevle yerleştirecekti. Başka ne yapacaktı. Fakat kızın benzeri ne olacaktı? Ya evliyse? Ailesi? Çocukları?

Daha önce bunları hiç düşünmemişti. Düşünmek istememişti. "Hele bir o gün gelsin..." diye kendini avutmuştu.

Fakat artık başka hiçbir şey düşünemiyordu.

İşte, Twissell'in endişeli ve biraz da şaşkın sesi onu çağırdığında, odasında böyle büzülmüş ve kendinden nefret ederek oturuyordu.

"Harlan, hasta mısın oğlum? Cooper'dan duyduğuma göre epeydir ders vermiyor muşsun."

Harlan yüzündeki ifadeyi yumuşatmaya çalıştı, "Hayır, Bilgisayar Twissell. Biraz yorgunum, hepsi bu."

"Şey, bu affedilmeyecek bir durum değil, oğlum." Ve gülümseyen yüzündeki ifade biraz ciddileşti. "482.'nin Değiştirmesi'nin yapıldığını duydun mu?"

Harlan kısaca, "Evet," diye cevâp verdi.

"Finge aradı," dedi Twissell, "ve Değiştirme'nin son derece başarılı gerçekleştirildiğini sana bildirmemi rica etti."

Harlan omuz silkti, sonra telefon cihazının ekranından Twissell'in kendisine baktığını hatırladı. Toparlanarak, "Evet, Bilgisayar?" dedi.

"Hepsi bu," dedi Twissell. Omuzlarından aşağıya doğru ağırlaşan yaşlılıktandı belki ama, her nedense, konuşurken ıstırap duyar gibiydi. "Söyleyecek bir şeylerin olabilir diye düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Harlan. "Söyleyecek bir şeyim yok."

"Peki, o halde, yarın sabah açılma saatinde, hesaplama odasında görüşürüz, oğlum. Sana anlatacaklarım var."

"Olur, efendim," dedi Harlan. Twissell'in görüntüsünün kaybolduğu ekrana bir süre daha baktı.

Tehdit edildiğini hissetti. Finge, Twissell'i aramıştı demek? Neler anlatmıştı, acaba?

Fakat, zaten böyle bir tehdide ihtiyacı vardı. İnsanın kendi ruh haliyle ilgili bir sorunla uğraşması, bataklığa düşüp, sonra da kurtulmak için çamuru sopayla dövmesine benziyordu. Halbuki Finge'le mücadele etmek bambaşka bir duyguydu. Günlerdir ilk kez, biraz olsun, kendine güven duygusuna kavuştuğunu hissediyordu.

Sanki bir kapı kapanmış ve bir diğeri açılmıştı. Üzerine çöken bezginlikten kurtulup, hummalı bir faaliyete geçti. 2456.'ya gitti ve sosyolog Voy'u kendi istekleri doğrultusunda kullandı.

Bunu en mükemmel şekilde başardı. İstediğini elde etti.

Hatta aradığından da fazlasını buldu. Çok daha fazlasını.

Kazandığı kendine güven duygusu, gözle görülür bir biçimde ödüllendirilmişti. Doğum zamanının çok kullanılan bir deyimi vardı: "Sen ısırgan otunu gerektiğince sıkı kavra; o, düşmanı rahatça ezebileceğin kalın bir sopa haline gelir."

Kısacası, yeni Gerçeklikte Noys'un bir benzeri yoktu. Artık bu kız, tekrar toplumda göze çarpmayacak ve uygun bir biçimde yerini alabilir, hatta Sonsuzlukta bile kalabilirdi. Harlan'ın ilişkisini yadsımasına gerek yoktu artık. Onu yalnızca, kuramsal olarak yasalara karşı gelmekle suçlayabilirlerdi ki bu tartışmadan nasıl galip çıkacağını gayet iyi biliyordu.

Bu mükemmel haberleri Noys'a ulaştırmak için hemen yola çıktı. Birkaç gün öncesinin açık başarısızlıkları dolayısıyla düştüğü dehşet ortamından sonra, hayal bile edemeyeceği bu başarının mutluluğunu paylaşmaya gidiyordu.

Tam o anda bindiği araç duruverdi.

Hayır, yavaşlamamıştı. Düpedüz, durmuştu. Üç boyutlu uzayda olsa, bu duruş uzaygemisinin metalden yapısını kor halinde bir yumağa çevirir,

içindeki insanı da ufalanmış, ıslak ve ezilmiş, etten ve kemikten bir yığın haline getirirdi.

Normal olarak, midesine giren krampla iki büklüm oldu, göğsünün ezildiğini hissetti.

Toparlanıp, tekrar görme duyusuna kavuştuğunda, kadrana baktı. 100.000 rakamı okunuyordu.

Nedense birden korktuğunu hissetti.

Aracın kontrollerini elden geçirdi. Nerde yanlışlık vardı acaba?

Bu defa daha da çok korktu. Çünkü hatalı hiçbir şey bulamadı, her şey son derece mükemmel işliyordu. Hareket manivelası yanlışlıkla geri çekilmiş falan değildi. Hâlâ üstzamanlara doğru aracı hareket ettirecek şekilde çekili durumdaydı. Kısa devre yapan bir yer de yoktu. Bütün göstergelerde, siyah, güvenlik ifade eden değerler vardı. Güçte de azalma yoktu. Araç, sanki hareket ediyormuşçasına normal enerji tüketimine devam ediyordu.

Peki, o halde, bu aracı durduran neydi?

İsteksiz bir hareketle, yavaşça hareket koluna uzandı ve geri aldı. Güç göstergesi sıfıra indi. Aracı geriye doğru hareket ettirdi. Rakamlar düşmeye başladı. Şimdi zamanda geri gidiyordu. 99.983 99.972 99.959 99.997 99.998 99.999 100.000

Yine durmuştu. l00.000.'yi geçemiyordu.

Tekrar geri gitti. Hızla ileri atıldı. Hayır!

Dişleri kenetlenmiş, dudakları gerilmiş, burnundan soluyordu. Hapishanenin parmaklıklarına saldıran bir mahkûma benziyordu.

Defalarca denedi ve sonunda bitkin bir halde koltuğuna yığıldı. Araç l00.000.'de duruyordu. Buraya kadar. Bir adım daha öteye gidemiyordu.

Başka bir araca binmeyi düşündü. (Bir yararı olacağını sanmıyordu ama.)

100.000.'deki bölümün bomboş sessizliğinde araçtan çıktı ve rastgele bir başkasına bindi.

Bir dakika sonra, bu defa yeni bindiği araçta, hareket koluna bütün gücüyle asılmış ve gözleri değişmeyen 100.000 rakamına dikili halde

oturuyordu.

Öfkeden kuduracaktı! Nasıl olur da, tam şimdi, tam her şey lehine dönmüşken böyle bir felaket başına gelebilirdi. 482.'ye girerken yaptığı hata tekrar aklına geldi.

Hırsla kolu, altzamanlara doğru itti. Sonuna kadar bastırdı ve öyle tuttu. Hiç değilse bir yönde serbest hareket edebiliyordu. Noys'a ulaşmasını imkânsız hale getiren bu engel varken, ona daha ne yapabilirlerdi ki? Korkacak daha başka ne olabilirdi?

575.'ye gelince, kendini araçtan dışarı attı. Hiç kimseye metelik vermeden, hiç kimseyle muhatap olmadan, doğruca bölüm kütüphanesine gitti. Kimsenin onu izleyip izlemediğine dikkat bile etmeden, istediğini aldı. Ne fark ederdi.

Araca döndü ve daha altzamanlara doğru hareket etti. Ne yapacağını gayet iyi biliyordu. Zamanda ilerlerken, standart fizyozamanın günlerini ve günün üç çalışma vardiyasını gösteren büyük saate baktı. Şu anda, Finge, kendi özel dairesinde olmalıydı ki bu çok daha iyiydi.

482.'ye geldiğinde ateşinin yükseldiğini hissetti. Ağzı kurumuş, keçeleşmişti. Göğsü ağrıyordu. Fakat şu anda, yalnızca kolunu bastırdığında, gömleğinin altından sert biçimi beliren silahı hissedebiliyordu.

Asistan Bilgisayar Hobbe Finge başını kaldırıp Harlan'ı hayret dolu bakışlarla süzdü. Fakat bu hayret ifadesi yavaş yavaş endişeye dönüştü.

Harlan bir süre sessizce bekledi. Gözlerdeki endişenin korkuya dönüşmesini görmek istiyordu. Yavaşça ilerledi ve Finge ile ekranlı telefonun arasında bir yere gelince durdu.

Finge'in belden yukarısı çıplaktı. Göğsü pek kıllı değildi, büyük, adeta kadınlarınkine benzeyen göğüsleri vardı. Koca göbeği kemerinin üstünden sarkıyordu.

Boş bakışlarla Harlan'ı izledi. Hiçbir şey anlayamamıştı.

Harlan sağ elini gömleğinden içeri soktu ve silahı sıkıca kavradı. "Beni kimse görmedi, Finge, o yüzden hiç kapıya bakıp durma. Farkındaysan, bir Teknisyen'le başın belada. Bu ne demektir biliyor musun?"

Kupkuru bir sesle konuşuyordu. Finge'in bakışlarındaki endişenin hâlâ yerini korkuya terk etmemiş oluşu onu kızdırdı. Hatta Finge uzanıp gömleğini almış, tek kelime bile etmeden giyinmeye başlamıştı.

Harlan devam etti, "Bir Teknisyen olmanın ayrıcalıklarını biliyor musun, Finge? Sen hiçbir zaman bir Teknisyen olmadın, onun için bilemezsin. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap, kimse seni izlemez. Başlarını öte yana çevirir, seni görmemek için mümkün olduğunca işlerine daha canla başla sarılırlar. Örneğin ben, bölüm kütüphanesine gidip, kitapçı kayıtlarına dalmış ve hiçbir şey görmeye niyetlenmezken, merak ettiğim herhangi bir şeyi arayabilirim. 482.'nin bölüm koridorlarında yürüdüm. Oradan geçmekte olanlar, yoluma çıkmamak için ellerinden geleni yapar ve sonra da kimseyi görmediklerine yemin ederler. Böyledir bu işler. Yani anlayacağın, istediğimi yapar, istediğim yere gidebilirim. Bir Asistan Bilgisayar'ın özel dairesine elimi kolumu sallaya sallaya girer, silah çekip doğruyu söylemeye zorlayabilirim ve beni durduracak bir kişi çıkmaz."

Finge ilk defa konuştu, "Ne var senin elinde?"

"Bir silah," dedi Harlan ve sakladığı yerden çıkardı. "Görebiliyor musun?" Silahın namlusu pırıl pırıl parlıyordu.

"Beni öldürürsen..." diye söze girdi Finge."

"Seni öldürmeyeceğim," dedi Harlan. "Son karşılaşmalarımızdan birinde sende patlayıcı bir silah vardı. Bu öyle bir silah değil. 575.'nin eski gerçekliklerinden birine ait bir buluş. Belki de daha önce hiç görmemişsindir. Halihazırdaki Gerçeklik de yok. Berbat bir şey. Öldürebilir, fakat ayan kısılırsa, sinir sisteminin acıyı algılayan düğümlerini etkiliyor ve felç ediyor. Adı da, Sinir Kırbacı. Şu anda dolu. Bir parmak üzerinde denedim." Sol elinin katılıp kalmış küçük parmağını gösterdi. "İnan hiç hoş değildi."

Finge huzursuzlanarak, kıpırdandı. "Zaman aşkına, bütün bunlar ne demek oluyor?"

"100.000.'deki araç şartları arasında bir tür engel var. Kaldırılmasını istiyorum."

"Şaftların arasında engel mi var?"

"Hiç şaşırmış numarası yapma. Dün Twissell'le görüştün. Bugün orada bir engel peydah oldu. Ne halt karıştırdığınızı ve ne yapmayı planladığınızı öğrenmek istiyorum. Bak, Bilgisayar ya anlatırsın ya da bu aleti kullanacağım. İnanmazsan, bir dene."

"Bak şimdi, dinle..." Finge'in dili dolaşıyordu, korku belirtileri göstermeye başlamıştı ve ümitsiz bir öfke içindeydi; "doğrusu şu: Seninle Noys hakkındaki her şeyi biliyoruz."

"Neymiş o, benimle Noys hakkında bildikleriniz?"

"Rahatça her istediğini yapabileceğini mi sandın?" Bilgisayar gözlerini silaha dikmiş, alnında ter damlacıkları parlamaya başlamıştı. "Zaman Aşkına, Gözlemciliğin esnasında ve sonrasında yaptıklarını bile bile seni takip etmeyeceğimizi mi sandın? Böyle yapmasam, bir Bilgisayar olarak görevimi yerine getirmemiş olurdum. Noys'u sonsuzluğa getirdiğini biliyoruz. Baştan beri biliyorduk. Gerçeği öğrenmek istedin. İşte gerçek."

Harlan kendi aptallığına lanet etti. "Biliyor muydunuz?"

"Evet. Onu gizli yüzyıllara götürdüğünü biliyoruz. 482.'ye her girişinde, ona konfor sağlamak için gerekli şeyler aldığını, Sonsuzlukla ilgili yeminini unutarak oynadığın bütün oyunları biliyoruz."

"Madem öyle, neden engel olmadınız?"

"Hâlâ gerçeği istiyor musun?" Finge olayları hatırlamak için geçmişi düşünürken, cesareti artıyor ve Harlan da her saniye biraz daha acı içine düşüyordu.

"Devam et."

"Öyleyse, izninle, baştan beri senin iyi bir Sonsuz olamayacağına karar verdiğimi söylemeliyim. Belki parlak bir Gözlemci ve olaylara egemen bir Teknisyen olabilirdin ama hiçbir zaman dört dörtlük bir Sonsuz olman mümkün değildi. Şu son işte, seni buraya getirdiğim zaman, yalnızca kızın, Noys'un şahsında o toplumu değil, aynı zamanda seni de deniyordum. Ve beni haklı çıkararak, bir sürü hata yaptın. Şimdi o silahı, kırbaç mı her neyse onu bırak ve defol git."

"Ve bir defasında odama gelip," dedi Harlan, zorlukla nefes alarak, "sana öyle davranmam için beni tahrik ettin."

"Evet, öyle oldu. Başka bir deyişle seni kandırdım. Her şey bütün çıplaklığıyla anlattım ki, Noys'u geçen Gerçeklikteki haliyle tutmak için çırpınasın. Sen de tabii, bir Sonsuz gibi değil de, sümüklü bir bebek gibi davrandın. Senden başka bir şey beklenemez zaten."

"Şimdi de olsa aynısını yaparım," dedi Harlan boğuk bir sesle, "ve madem ki her şey açığa çıktı, kaybedecek hiçbir şeyim yok." Silahı Finge'in tombul göbeğine doğrulttu, sıkılmış dişler ve bembeyaz dudakları arasından konuştu. "Noys'a ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Palavra atma. Noys'a ne oldu?"

"Bilmediğimi söyledim."

Harlan'ın silahı tutan eli kasıldı, alçak bir sesle, "Önce bacağın. Epey acıyacak."

"Zaman aşkına, dinle. Dur!"

"Evet. Ne oldu ona?"

"Hayır, dinle. Bak şimdiye kadar yaptıkların, yalnızca disiplini bozucu hareketler olarak nitelendirebilir. Gerçeklik fazla etkilenmemiş. Ayrıntıları inceledim, bir sorun çıkmadı. Yalnızca rütben indirilecek, o kadar. Eğer beni öldürürsen, ya da öldürme kastıyla yaralarsan, bu amire karşı fiili tecavüze girer. Cezası ölümdür."

Harlan tehdidin abesliği karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Bütün olup bitenlerden sonra, ölüm, ancak, eşi benzeri bulunmayan, basit ve sonuç getirici bir kurtuluş yolu olabilirdi.

Finge, bu gülümsemeyi başka şeye yordu. "Sen hiç görmedin diye, Sonsuzluk'ta ölüm cezası yok sanma. Biz var olduğunu biliyoruz, biz, Bilgisayarlar. Hatta bazılarının infaz edilişine bizzat şahit oldum. Çoğu Gerçekliklerde vücutların dahi bulunamadığı korkunç kazalar vardır. Roketler havada patlar, uzay gemileri okyanusa gömülür ya da dağlara çarpıp toz olurlar. Katil, bu gemilerden birine, olaydan birkaç dakika ya da birkaç saniye önce konur ve iş biter. Sence şu yaptığın buna değer mi?"

Harlan kıpırdandı. "Eğer kurtulma umuduyla ötüp duruyorsan, bilesin ki, bir işe yaramaz. Şunu kafana sok: Cezalandırılmak umurumda değil.

Dahası, Noys'a sahip olmayı aklıma koydum. Onu şimdi istiyorum. Şu andaki Gerçeklikte benzeri de yok. Resmi ilişki kurabilmemize engel olacak herhangi bir şey göremiyorum."

"Kurallara aykırıdır. Bir Teknisyen..."

"Ona Bütünzamanlar Meclisi karar verecek. Olumsuz bir karar çıkacağını da hiç sanmıyorum. Ben basit bir Teknisyen değilim."

"Twissell'in Teknisyen'i olduğun için mi?" Şimdi Finge'in yuvarlak ter içinde kalmış olan yüzünde, nefret mi, zafer mi, yoksa her iki duygunun karışımı mı olduğu pek anlaşılamayan bir ifade vardı.

"Ondan çok daha önemli şeyler var. Ve şimdi..."

Acımasız bir kararlılıkla silahın düğmesine bastırmaya başladı.

"Madem öyle Meclis'e git." bağırdı Finge, "Bütünzamanlar Meclisi'ne; onlar biliyorlar. Madem sen bu kadar önemli bir adamsın..." Daha fazla konuşamadı, nefes nefese kalmıştı.

Harlan'ın mekanizmayı ateşleyecek düğmeye basmakta olan parmağı tereddütle durdu. "Ne?"

"Böyle bir konuda tek başıma mı hareket edecektim? Değiştirme'nin zamanlamasıyla birlikte, her şeyi Meclis'e rapor ettim. İşte! İşte kopyaları."

"Dur, kımıldama."

Fakat Finge bu emre uymadı. Kazanmış olmanın hırsıyla fırladı ve kayıtların durduğu yere ulaştı. Bir eliyle, söz konusu kaydın kod kombinasyonunu makineye yüklüyor, diğeriyle de tuşlar üzerinde gerekli bilgileri aktarıyordu. Bant, gümüşî renkte bir yılan gibi, kıvrılarak makineden çıkmaya başladı. Üzerindeki işaretler çıplak gözle bile görülebiliyordu.

"Seslendirelim istersen?" dedi Finge. Sonra da cevabı beklemeden bandı seslendiriciye sokuverdi.

Harlan dinledi, kaskatı kesilmişti. Çok açıktı. Finge her şeyi rapor etmişti. Harlan'ın seyahat araçlarındaki her hareketi ayrıntılarıyla anlatıyordu.

Rapor sona erdiğinde, Finge bağırdı: "Şimdi, git bakalım Meclis'e. Ben zamana engel falan koymadım. Böyle bir şey nasıl yapılır bilmiyorum zaten. Fakat Meclistekiler bilir. Dün Twissell'le görüştüğünü söyledin. Haklısın. Ama arayan ben değildim, o beni çağırdı. Onun için git; Twissell'e sor. Nasıl önemli bir Teknisyen olduğunu ona anlat. Ve beni vuracaksan vur, ama sonra kendini de öldür."

Harlan Bilgisayar'ın sesindeki mutluluğun farkındaydı. Öyle hissetti ki, artık ateş etse bile yine de Finge kazanmıştı.

Neden? Harlan'ı ezmek niye onu bu kadar mutlu ediyordu? Noys için duyduğu kıskançlık bu kadar derin olabilir miydi?

Harlan bu soruların cevabını bulamıyordu. Birden her şey, Finge ve diğerleri, anlamını yitirmişti.

Silahı cebine koydu, kapıdan dışarı fırladı ve en yakın seyahat aracına yöneldi.

Öyleyse Meclis'in marifetiydi bu ya da en azından Twissell'in. Hiçbirinden korkmuyordu, hep birlikte karşısına çıksalar bile fark etmezdi.

Şu geçen, inanılmaz ayın her günü, kendisinin vazgeçilmezliğine olan inancı biraz daha güçlenmişti. Basit bir kıza karşı, Sonsuzluğun yaşaması söz konusu olunca, Meclis'in yola gelmekten başka çaresi yoktu.

11

KAPALI ÇEMBER

Teknisyen Andrew Harlan gece vardiyasının başlamış olduğunu fark edince şaşırdı. Seyahat araçlarının birinden ötekine mekik dokurken zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştı. Loş koridorlara baktı, gece vaktinin geldiği böyle belli oluyordu.

Fakat öfkenin pençesindeki Harlan, bu lüzumsuz bakışa fazla zaman ayırabilecek durumda değildi. Özel daireler tarafına yöneldi. Bilgisayarlara ait katta bulunan Twissell'in odasına gidiyordu ve aynı Finge'e giderken olduğu gibi, görülmekten ya da durdurulmaktan yana bir korkusu yoktu.

Twissell'in kapısına gelince durdu. Silahını yokladı, yerinde duruyordu. Kapıdaki sinyali, içerdekini uyarmak üzere harekete geçirdi. Sesin yankılanışını dinledi.

Arkasından gelen ve yaklaşan bir ayak sesi duydu. Hiç umursamadı. Nasıl olsa gelen her kimse, ona bakmaya bile cesaret edemeyecekti. (Kırmızı teknisyen arması sağolsun, diye düşündü.)

Fakat ayak sesleri yaklaştı, yaklaştı ve durdu. Bir ses, Teknisyen Harlan?" diye sordu.

Harlan hızla döndü. Bu, bir Kıdemsiz Bilgisayardı. Bölüm'e yeni gelmişti. Harlan içinden küfretti. Burası 482.'ye benzemez di. O burada yalnızca basit bir Teknisyen değil, Twissell'in özel Teknisyeni'ydi ve genç Bilgisayarlar Twissell'e yaranmak için Teknisyeni'ne iyi davranmak zorunda olduklarını düşünürlerdi.

Bilgisayar, "Kıdemli Bilgisayar Twissell'i mi görmek istiyorsunuz?"

Harlan tedbirli davranmak zorundaydı. "Evet, efendim," dedi. (Salak herif! Öyle olmasa burada ne işim var?)

"Korkarım, göremeyeceksiniz," dedi Bilgisayar.

"Kendilerini uyandırmaya değecek kadar önemli ama."

"Olabilir ama kendileri burada değiller."

"Nereye gittiler acaba?"

Bilgisayar'ın saf bakışları, kibir doluydu şimdi. "Bilmiyorum."

"Fakat, sabah erkenden gelmemi istemişti."

"Öyle mi," dedi Bilgisayar. Gülmeye başladı. "Biraz fazla erkencisiniz."

Başıyla selamlayıp, yürüdü. Geçerken dokunmamak için özel bir gayret sarf etmişti.

Harlan yumruklarını sıktı. Umutsuzluk içinde, uzaklaşan adamın arkasından baktı. Yapacak bir şey yoktu. Döndü, yürümeye başladı. Etrafını görmüyordu bile. Odasının yolunu tuttu.

Harlan uykusunda nöbetler içinde kıvrandı. Uyuması gerektiğini telkin etmişti. Zorla sakinleşmeye çalışmış ve tabii ki başaramamıştı. Güya uyuyordu ama kafası karmakarışık düşüncelerle doluydu.

Her şeyden evvel Noys vardı.

Ona zarar verecek bir şey yapmaya cesaret edemezlerdi. Yeni Gerçeklikte meydana getirebileceği değişikliği hesaplamadan, onu Zaman'a geri göndermeleri mümkün değildi, ki bu da günler, belki de haftalar sürerdi. Yalnız bir seçenek olarak, kıza, Finge'in kendisini tehdit ederek anlattığı şekli uygulayıp, bir kazaya yerleştirir ve böylece yok edebilirlerdi.

Böyle yapabileceklerini sanmıyordu. Bu kadar katı bir yol seçmek için önemli bir sebep olması gerekirdi. Ayrıca, Harlan'ın nefretini kazanma riskini göze almaları gerekecekti. (Karanlık yatak odasının sessizliğinde ve bu tilki uykusu hali içinde insan garip şeyler düşünebiliyordu. Harlan'a göre, Bütünzamanlar Meclisi'nin, bir Teknisyen'in nefretini kazanma riskini göze alamayacağı hakkındaki kesin kararının gülünecek bir yanı yoktu.)

Doğal ki, hapse kapatılmış bir kadının bazı yararlar sağlayacağını düşünmek de mümkündü. Sefahate düşkün yüzyıllardaki bir gerçeklikten gelen, güzel bir kadın...

Harlan böyle düşünmemeye çalıştı. Böyle bir şeyi görmektense ölmeyi yeğlerdi.

Twissell'i düşündü.

İhtiyar 575.'de değildi. Uykuda olması gereken bu saatlerde hangi cehenneme gitmişti acaba? Onun yaşında biri uykusundan feragat edemezdi. Harlan bu sorunun cevabını biliyordu. Meclis'in toplantısına katılmış olmalıydı. Harlan hakkındaki. Noys hakkındaki. Kimsenin bir türlü dokunmaya cesaret edemediği bu vazgeçilmez Teknisyen'le nasıl başa çıkılabileceğinin tartışıldığı toplantıya.

Harlan'ın dudakları gerildi. Finge, Harlan'ın o geceki saldırısını rapor etmiş olsa bile, bu fazla etkileyici olamazdı. Şimdiye kadar işlediği suçların yanında, bu hareketinin çocuk oyuncağın dan farkı yoktu. Vazgeçilmezliği, bu olayda ortadan kalkamazdı.

Aslında, Finge'in bu olayı rapor edeceğini de pek sanmıyordu. Bir Teknisyen'in önünde minnet etmeye zorlandığını itiraf etmek, bir Asistan Bilgisayar'ı gülünç duruma düşürürdü ve Finge'in bunu göze alabileceğine pek ihtimal vermiyordu.

Çoktandır yapmadığı bir şeyi yaptı ve Teknisyenleri yekvücut olarak düşündü. Aslında biraz kurallara aykırı olan, Twissell'in adamı ve YarıEğitmen konumu yüzünden, diğer Teknisyenlere arasına mesafe girmişti. Fakat böyle olmasa da, zaten Teknisyenler, pek kaynaşmış, dayanışma halinde olan bir grup değildiler. Niye böyle oluyordu acaba?

575. ya da 482.'ye gittiğinde, diğer bir Teknisyen'i arayıp konuşamaz mıydı? Birbirlerinden bile kaçmak zorundalar mıydı? Gelenek ve inançların getirdiği yalnızlıklarını, hiç değilse kendi aralarında, biraz olsun yumuşatamazlar mıydı?

Meclisten torpilli olduğunu varsayıyor, şimdi de ek destekler arıyordu. Çünkü işin içinde Noys vardı. Teknisyenlere, kendilerine ait bir örgüt kurma hakkı tanınmalı, düzenli toplantılar yapılmalı, yakın arkadaşlıklar kurulup, birbirlerine daha iyi davranmaları sağlanmalıydı.

Bu son düşüncesi, derin bir uykuya dalmadan önce, yanında Noys'u görerek, yaptığı bir toplumsal devrim sayılırdı...

Kapıdaki sinyalin sesiyle uyandı. Israrla çalıyordu. Yatağın başucundaki küçük saate baktı, gördüğü rakamlara hayret etti.

Zaman Baba! Bütün olanlardan sonra, nasıl bu kadar çok uyuyabilmişti.

Yattığı yerden bir düğmeye uzandı ve kapının üstündeki ekran renklendi. Adamı tanıyamadı, fakat her kimse, çok ciddi bir hali vardı.

Kapıyı açtı ve üniformasında İdari İşler'in arması bulunan adam içeri girdi.

"Teknisyen Andrew Harlan?"

"Evet, İdareci. Ne istiyorsun?"

İdari İşler'in adamı, yöneltilen sorunun sert ve kavgacı anlamını önemsememiş gibi davrandı. "Kıdemli Bilgisayar Twissell'le bir randevunuz var mıydı?"

"Eee, ne olmuş?"

"Geciktiğinizi bildirmeye geldim."

Harlan adama dik dik baktı. "Ne demek oluyor bu? Sen 575.'den değilsin galiba?"

"Benim bölümün 222.'de. Adım, Asistan İdareci Arbut Lemm. Randevulardan sorumluyum ve resmi bildirilerdeki hatalar yüzünden meydana gelebilecek gereksiz telaşı önlemeye çalışıyorum."

"Ne randevusu? Ne telaşı? Bütün bunlar ne demek oluyor? Dinle, Twissell'le daha önce de birçok görüşme yaptım. Kendisi benim amirimdir. Telaş falan diye bir şey söz konusu değil."

Adamın baştan beri koruduğu ifadesiz yüz hatları şimdi şaşkınlıkla doluydu: "Haberiniz yok mu?"

"Neden?"

"Neden, Bütünzamanlar Meclisi'nin, burada 575.'de bir alt komite toplantısı yaptığından. Saatlerdir herkes bunu konuşuyor."

"Ve beni mi görmek istiyorlar?" Harlan bu soruyu sorduktan sonra düşündü: Tabii beni görmek isterler. Benden başka, ne hakkında görüşecekler?

Şimdi, dün akşam Twissell'in odasının önünde karşılaştığı Bilgisayarın neden keyifli olduğunu daha iyi anlıyordu. Bilgisayar, kararlaştırılmış olan bu komite toplantısından haberdardı ve o saatte bir Teknisyen'in Twissell'i

görebilmek için çırpınması, onu epey eğlendirmiş olmalıydı. Harlan içi burkularak, çok komik, diye düşündü.

İdareci, "Ben verilen emirleri yerine getiriyorum. Başka bir şeyden haberim yok," dedi. Sonra merakını yenemeyerek sordu, "Sizin bundan haberiniz yok muydu?"

"Teknisyenler," dedi Harlan, alaycı bir ifadeyle, "kabukları içinde yaşarlar."

Twissell'den başka, beş kişi daha vardı. Hepsi de Kıdemli Bilgisayar rütbesine sahiptiler ve en küçüğü otuz beş yıllık Sonsuz'du.

Altı hafta önce, Harlan böyle bir grupla birlikte yemeğe davet edilse, temsil ettikleri güç ve sorumluluklar karşısında ezilir dili damağı kurur, eriştiği bu onuru yudum yudum tadardı. Hepsi de en azından onun iki katı kadar yaşamış, gün görmüş kişiler di.

Fakat şimdi, karşısındakiler onun karşıtları, hatta daha kötüsü, karar verecek hakimlerdi. Etki altında kalınacak zaman değildi. Bir strateji hazırlamak zorundaydı.

Noys'u ele geçirdiklerini bildiğinden haberleri olmayabilirdi. Finge son karşılaşmalarını anlatmadıysa, nereden bileceklerdi. Artık, Finge'in ortaya çıkıp, bir Teknisyen tarafından tehdit edilip korkutulduğunu söylemeyeceğine iyice emin olmuştu.

O halde, şimdilik bu olası avantajı iyi kullanabilmek için, ilk onların harekete geçmesini, asıl muharebe başlamadan önce ilk cümleyi onların söylemesini beklemek, daha akıllıca olacaktı.

Hiç aceleleri yokmuş gibi davranıyorlardı! Bir yandan yemeklerini yerken, ona, sanki çok ilginç bir canlı türüyle karşılaşmış gibi, baktılar. Harlan da çaresizlik içinde onlara bakıyordu.

Ünleri dolayısıyla ve aylık eğitim filmlerindeki üç boyutlu reprodüksiyonlarından, hepsini tanıyordu. Bunlar, Sonsuzluğun çeşitli bölümlerinde devamlı yayınlanan ve Gözlemci ve daha üst rütbedekilerin izlemek zorunda oldukları, eğitim programlarında yer alan kişilerdi.

En çok ilgisini, kafası kel olan (bu adamın kaşları ve kirpikleri de yoktu) August Sennor çekmişti. Çıplak göz kapaklarının ardından bakan kara gözler ve pek sık rastlanmayacak kadar geniş bir alın, Twissell'le olan

çekişmeleri ve şu anda da Harlan'la, yüzüne bakmadan, sert bir biçimde konuşması, bütün dikkatini onun üzerinde toplamasına sebep oldu. Durmaksızın sorular soruyordu.

Sorularının çoğu, net bir biçimde cevaplandırılacak cinsten şeyler değildi. Örneğin: "Seni İlkel tarihle ilgilenmeye iten neydi, genç adam?" "Bu tür şeyleri çalışmaya değer mi sence, delikanlı?" gibi şeyler soruyordu.

En sonunda, doymuş olacak ki, tabağını sakin bir hareketle, imha kabına doğru itti ve küt parmaklarını önünde birleştirdi. (Elinin tersinde bile hiç kıl yoktu.)

"Hep merak etmişimdir. Belki sen bana yardımcı olabilirsin."

Harlan, tamam, başlıyoruz, diye düşündü.

Yüksek perdeden bir sesle, "Bildiğim bir şeyse, efendim."

"Sonsuzluk'ta bulunan bazılarımız; hepimiz ya da yeterince büyük bir çoğunluğumuz diyemeyeceğim..." (Twissell'in yorgun yüzüne bir bakış fırlattı, diğerleri daha canlı bir ifadeyle dinliyordu,) fakat bazılarımız, Zaman'ın felsefesiyle ilgileniyoruz. Belki ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Zamanda seyahatin çelişkileri mi, efendim?"

"Eee, melodramatik bir hava vermek istersen, evet. Fakat tam anlamıyla böyle değil. Gerçekliğin asıl yapısı sorunu var. Gerçeklik Değiştirmeleri yapılırken kütle enerjisinin korunması sorunu var. Buna benzer bazı başka şeyler de var. Şimdi bizler Sonsuzluk'ta, Zaman'da seyahatin ayrıntılarını bildiğimiz için, bakış açılarımız etkileniyor. Senin İlkel'deki yaratıkların Zaman'da seyahati bilmezler. Bu tür sorunlar karşısında onların düşünce tarzı nedir?"

Twissell'in dudaklarından çıkan fısıltı, masayı dolaştı. "Örümcek ağları!"

Fakat Sennor aldırmadı. "Soruma cevap verir misin, Teknisyen?"

"İlkellerin Zaman'da seyahate ilişkin herhangi bir düşünceleri yok, efendim."

"Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmüyorlar yani?"

"Sanırım öyle."

"Hayal bile edemiyorlar mı?"

"Şey, hayal ürünlerinin sergilendiği bazı edebi eserler vardı sanırım. Bu konuyla pek ilgilenmedim. Fakat Zaman'da geri dönerek, dedesini henüz bir çocukken öldürmeyi planlayan biriyle ilgili bir öykü var."

Sennor istediğini ele etmişe benziyordu. "Harika! Harika! Her şeyden önce, sabit Gerçeklik kavramını göz önüne alırsak, bu, Zaman'da seyahatin temel çelişkisini ortaya koyan bir örnektir. Şimdi, senin şu İlkeller, değişmez, sabit ve tek bir Gerçeklik olduğunu sanıyorlar. Doğru mu?"

Harlan cevap vermeden önce biraz bekledi. Bu sohbetin nereye varacağını ya da Sennor'un perde arkasındaki amacını anlayamıyordu ve bu da sinirlerini bozmuştu. "Bu konuyu, sizi tatmin edecek bir cevap verebilecek kadar iyi bilmiyorum, efendim. Farklı olan gerçeklikler hakkında bazı spekülasyonlar vardı herhalde. Bilmiyorum."

Sennor alt dudağını sarkıttı. "Eminim ki, yanılıyorsun. Kendi yorumlarınla aklını karıştırmışsın. Hayır, tam anlamıyla bir Zaman'da seyahat deneyimi yaşamadan, insan beyni, gerçekliğin felsefesini kabul edemez. Örneğin, neden Gerçeklik atalet kazanır? Böyle olduğunu biliyoruz. Bir Değişiklik, tam anlamıyla bir Değişiklik olması için, akış içerisinde yeterince büyük bir müdahale etkisi olmalıdır. Hatta yine de, Gerçeklik'te, kendi özgün haline dönme eğilimi mevcuttur..

"Örneğin, burada, 575.'de bir Değiştirme yaptığımızı düşünelim. Gerçek, 600.'ye kadar belirtileri görülecek şekilde etkilenecektir. Fakat bu Değiştirme'nin ondan sonra hiçbir etkisi kalmaz. Bunun böyle olduğunu hepimiz biliyoruz, fakat nedeni hakkında bir fikri olan var mı? Mantık, yapılacak bir müdahalenin, Zaman'ı sınırsız bir biçimde etkilemesi gerektiğini söylüyor, fakat öyle olmuyor işte.

"Bir başka açıdan bakalım. Bildiğim kadarıyla, Teknisyen Harlan, gerekli en küçük müdahalelerin seçiminde rakipsizmiş. İddiaya girerim, bu seçimi neye göre yaptığını somut bir biçimde açıklayamaz.

"Şu İlkellerin ne kadar zavallı olduğunu bir düşünün. Bir insanın kendi dedesini öldürebileceğini düşünebiliyorlar, çünkü Gerçeklik'le ilgili hiçbir şey bilmiyorlar. Daha olabilir gibi görünen, daha kolay çözümlenebilecek bir durumu ele alalım ve bir insanın, Zaman'da seyahati esnasında kendisiyle karşılaştığını..."

Harlan bilinçsizce atıldı. "Kendisiyle karşılaşan bir insana ne olur ki?"

Harlan'ın bir Bilgisayar'ın sözünü kesmesi zaten yanlış bir davranıştı. Ses tonu da tuz, biber ekmiş ve bir skandal yaratmıştı. Bütün gözler ayıplayan bakışlarla Teknisyen'e çevrildi.

Sennor aldırmamış gibi davrandı ve sayısız güçlüklere rağmen yine de nezaketi bozmamaya kararlı bir insanın, kendisini zorladığını belirten ses tonuyla, konuşmasını sürdürdü. Yöneltilen nezaketsiz soruya doğrudan cevap verdiğini belli etmekten kaçınarak, kaldığı yerden devam etti.

"Ve böyle bir durumda neler olabileceğini düşünelim. Konu dört alt grupta incelenebilir. Fiziksel anlamdaki zaman içinde önceki adama A, sonrakine de B, diyelim. Birinci alt grupta A ve B birbirlerini görmeyebilirler ya da birbirlerini önemli bir biçimde etkileyecek herhangi bir şey yapmazlar, gerçek anlamda karşılaşmamışlardır ve bu olasılığı önemsiz sayabiliriz.

"Ya da B, sonraki birey, A'yı görmüş olabilir, fakat A onu görmemiştir. Bu olasılık da ciddi sonuçlar meydana gelmeyeceğini kabul edebiliriz. B, A'yı kendisinin daha önce yapmış olduğu bir hareket esnasında görmüştür. Bir öncekinden farklı ya da önemli bir durum yoktur denebilir.

"Üçüncü ve dördüncü olasılıklarda, A, B'yi görebilir, ama B, A'yı görmemiştir. Ya da her ikisi de birbirlerini görürler. Her iki olasılıkta önemli olan nokta, A'nın B'yi görüşüdür; burada bir insan, fiziki varlığının daha önceki bir halindeyken, kendisini sonraki haliyle görmektedir. Düşünün ki A, B halindeki yaşına gelebileceğini, o zamana kadar canlı kalabileceğini öğrenmektedir. Tanık olduğu ana kadar yaşayacağını bilmektedir. Şimdi, kendi geleceğini en ufak ayrıntısına kadar bilen biri, bu bilgilerden yola çıkıp geleceğini değiştirebilir. Bu durumda Gerçeklik, A ve B'nin karşılaşmayacağı ya da en azından A'nın, B'yi görmesine engel olunacak biçimde değiştirilmelidir. Gerçeklik'te bir değişiklik yapıldığında bu yaşayanlarca fark edilemeyeceğinden, A ve B'nin karşılaşmamış olduğu söylenebilir. Aynı şekilde, Zaman'da seyahat konusunda ortaya çıkacak çelişkiler de değiştirmelerle yok edilir ve bu yüzden çelişki diye bir şeyin olmadığı ve olamayacağı sonucuna varırız."

Sennor yaptığı açıklamalardan gurur duyduğunu belirten mutlu bir tavır içindeydi, fakat Twissell ayağa kalktı.

"Üzgünüm, beyler, süremiz doldu."

Yemek, Harlan'ın düşünebileceğinden çok daha kısa bir sürede sona ermişti. Alt komite üyeleri başlarıyla selamlayarak çıktılar. Merak ettikleri şeyleri öğrenmiş, tatmin olmuşa benziyorlardı. içlerinden yalnızca Sennor, baş selamına ek olarak elini uzattı ve boğuk bir sesle, "İyi günler, genç adam," dedi.

Harlan, karmakarışık hislerle arkalanndan bakakaldı. Bu yemeğin amacı neydi acaba? Bu adamları bir araya getiren şey neydi? Noys'dan hiç bahsetmemişlerdi. Yoksa yalnızca onu incelemek mi istemişlerdi? Tepeden tırnağa inceleyip, sonra da Twissell'in kararına mı terk etmişlerdi?

Twissell, artık üzerinde yemek takımlarının ve yiyeceklerin bulunmadığı masaya döndü. Şimdi Harlan'la yalnızdılar ve artık neredeyse onu sembolize eden sigaralarından bir yenisi elinde belirmişti.

"Şimdi biraz da işimize bakalım, Harlan. Yapacak bir sürü şey var."

Fakat Harlan artık daha fazla bekleyemeyecekti, bekleyemedi. Mırıldanır gibi konuştu, "Herhangi bir işe başlamadan önce, size söylemem gereken bir şey var."

Twissell şaşırmış görünüyordu. Yüzünün bütün hatları buruştu ve düşünceli bir tavırla sigarasının küllü kısmını bir kaba bastırıp ezdi.

"İstiyorsan konuş, ama önce, otur, otur oğlum."

Teknisyen Andrew Harlan oturmadı. Cümleleri kaynayıp, karışmalarına zorla engel olurcasına dişlerinin arasında eziyor, konuşurken bir yandan da masa boyunca uzun adımlarla gidip geliyordu. Kıdemli Bilgisayar Twissell'in iyice olgunlaşmış, sapsarı bir elmaya benzeyen başı bir o tarafa, bir bu tarafa dönerek Harlan'nın sinirli hareketlerini izliyordu.

"Haftalardır matematikle ilgili filmleri inceliyorum. 575. 'nin değişik gerçeklikleriyle ilgili kitaplar. Gerçeklikleri boşverin. Matematik değişmiyor. Gelişiminde izlediği sıra da değişmiyor. Gerçekliklerle istediğiniz kadar oynayın, Matematiğin tarihi aynı kalıyor. Değişen yalnızca Matematikçiler; farklı buluşları değiştirmişler, fakat sonuçları... Neyse, bu konuda kafamda çok şey var. Bu söylediklerim sizin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Twissell kaşlarını çattı, "Bir Teknisyen için garip bir uğraş gibi geldi bana."

"Fakat ben yalnızca basit bir Teknisyen değilim. Bunu biliyorsunuz."

"Devam et," dedi Twissell ve kolundaki zamanı gösteren araca baktı, parmaklan arasındaki sigarayla alışılmamış, sinirli bir tavırla oynuyordu.

"24. yüzyılda yaşamış Vikkor Mallansohn adlı bir adam vardı. Biliyorsunuz bu zaman dilimi İlkel çağın bir parçasıdır. Bu adamın özelliği, bir Zaman Alanı'nı başarıyla kurabilen ilk insan oluşu. Doğal ki bu, Sonsuzluğu da o buldu demektir, çünkü Sonsuzluk, bildiğimiz normal zaman içinde, zamanın sınırlamalarından bağımsız olarak, zaman içinde kısa devreler oluşturan kocaman bir Zaman Alanı'dır."

"Bunlar sana henüz bir çırakken öğretilmiş şeyler, oğlum."

"Fakat 24. yüzyılda Vikkor Mallansohn'un Zaman Alanı'nı bulmasına olanak olmadığı öğretilmemişti. 24. yüzyılda o değil hiç kimse bulamazdı. Gerekli matematik temel yoktu ki. Temel Lefebvre denklemleri yoktu ve zaten 27. yüzyıldaki Jan Verdeer'in araştırmalarından önce olamazdı da."

Kıdemli Bilgisayar Twissell şaşırmıştı, sigarasının elinden düştüğünün bile farkında değildi. Yüzündeki gülümseme uçup gitmişti.

"Sana Lefebvre denklemlerini öğrettiler mi ki, oğlum?"

"Hayır. Ve anladığımı da söyleyemem. Ama Zaman Alanı için gerekli olduğunu biliyorum. Bunu öğrendim. Ve bu eşitlikler 27. yüzyıla kadar da keşfedilmemişti. Bunu da biliyorum."

Twissell sigarasını almak için eğildi, bir yandan da Harlan'ın yürüttüğü mantığı çürütmek gayreti içinde konuşuyordu, "Ya Mallansohn matematiksel dayanaklarından habersiz olarak, Zaman Alanı'na ilişkin sorunları rastlantıyla çözdüyse? Ya bu yalnızca gözlem ve deneylere dayanan bir buluşsa? Buna benzer şeylere sık rastlanmıyor mu?"

"Bunu da düşündüm. Fakat, Alan keşfedildikten sonra çalışmalar üç yüzyıl sürdü ve bu süre sonunda hâlâ Mallansohn'un Alanı'yla ilgili hesapları dayandırmış olabileceği bir tek yol bile yoktu. Eğer bunları biliyorduysa ya da Verdeer'in çalışmaları olmadan geliştirdiyse, ki bu olamaz, notlarında neden bahsetmedi?"

"Bir Matematikçi gibi konuşmakta ısrar ediyorsun demek. Kim anlattı bütün bunları sana?"

"Filmleri inceledim."

"Başka?"

"Ve düşündüm."

"Yüksek matematik eğitimin olmadığı halde, öyle mi? Seni yıllardır yakından incelerim oğlum, ama bu özel yeteneğini fark etmemiştim. Devam et."

"Mallansohn'un Zaman Alanı keşfi olmadan Sonsuzluğun kurulmasına imkân yoktu. Mallansohn'un da bu işi, kendisine göre gelecekte bulunan bir matematik bilgisini kullanmadan başarmış olmasına olanak yoktu. Bu birincisi. Aynı zamanda, şu sıralar burada, Sonsuzluk'ta, bütün kurallar çiğnenerek, yaşı geçmiş ve evli olmasına rağmen Sonsuz olarak seçilmiş bir Çırak var. Onu matematik ve ilkel sosyoloji üzerine eğitiyorsunuz. Bu da ikincisi."

"Eee?"

"Ben diyorum ki, onu, şu veya bu şekilde Zaman'a geri, Sonsuzluğun en alt istasyonuna, 24. yüzyıla göndermeyi planlıyorsunuz. Görüyorsunuz ki, benim İlkel Zamanlar konusunda bir uzman olarak konumum ve bu konumumun bilincinde oluşum, bana özel muamele isteme hakkı kazandırıyor."

"Büyük Zaman!" diye mırıldandı Twissell.

"Doğru, değil mi? Çemberi böylece kapatırız, benim yardımımla. Yardımım olmazsa..." Kasten cümlesini tamamladı.

"Gerçeğe çok yaklaşmışsın," dedi Twissell. Fakat yemin edebilirim ki... "Cümlesini yarıda kesti. Derin bir düşünceye dalmış gibiydi.

Harlan telaşla konuştu. "Ne demek yaklaştın. Gerçeğin ta kendisini yakaladım." Neden bu kadar kesin konuştuğunu kendi de açıklayabilecek durumda değildi ama, gerçekten biraz farklı da olsa yakaladığının değerli bir şey olduğunu şiddetle umuyordu.

"Hayır, hayır. Gerçek bu değil. Çırak Cooper 24. yüzyıla Mallansohn'a herhangi bir şey öğretmek için gitmiyor."

"Sana inanmıyorum."

"İyi ama inanmak zorundasın. Bunun önemini anlamalısın Projenin geri kalan kısmı için yardımına ihtiyacım var. Durum senin hayal edebildiğinden çok daha karışık, oğlum. Çırak Brinsley Sheridan Cooper, Vikkor Mallansohn'un ta kendisidir!"

12

SONSUZLUĞUN BAŞLANGICI

Harlan, o an için Twissell'in kendisini şaşırtacak herhangi bir şey söyleyebileceğini hiç düşünmemişti. Yanılıyordu.

"Mallansohn mu? O..."

Twissell sonuna kadar içtiği sigaranın yerine bir yenisini yaktı ve "Evet, Mallansohn. Mallansohn'un hayatının kısa bir özetini ister misin? Dinle. 78.'de doğdu, bir süre Sonsuzluk'ta yaşadı ve 24.'de öldü," dedi.

Twissell ufacık eliyle Harlan'ın kolunu tuttu, bir zebaniyi andıran yüzünün hatları kendine özgü gülümsemesiyle yumuşamıştı. "Haydi oğlum, fiziksel zaman bizim için bile geçiyor ve bugün tam anlamıyla kendimizin bile egemeni değiliz. Gel çalışma odama gidelim."

Öne düştü ve Harlan onu takip etti. Açılan kapıların, hareket eden yolların farkında bile değildi.

Bu yeni bilgiyi kendi problemi ve hareket planıyla bağdaştırmaya, ilişki kurmaya çalışıyordu. İlk anın şaşkınlığı geçince tekrar sağlıklı düşünmeye başlamıştı. Nasıl oluyordu da bu durum, olayları, onun Sonsuzluk için taşıdığı önemi daha büyüterek, değerini daha da arttırarak, isteklerinin yerine getirilmesini daha mümkün kılacak ve Noys'un kendisine geri verilmesini istemek için onu daha da güçlendirecek biçimde etkiliyordu?

Noys!

Zaman Aşkına, ona zarar vermemeliydiler! Hayatında gerçek olan bir tek o kalmıştı. Sonsuzluk bile artık yalmzca bir fantazi, önemsiz bir olgudan başka bir şey değildi.

Kendisini Bilgisayar Twissell'in bürosunda bulduğunda, buraya nasıl geldiğini hatırlayamadığını fark etti.

Twissell'in bürosu temiz ve yalnızca porselenden yapılmış şeylerin taşıyabileceği aseptik özelliklere sahip upuzun bir odaydı. Odanın bir

duvarı tamamen mikro hesap üniteleriyle kaplanmıştı. Bu üniteler birleştirildiğinde Sonsuzluğun, en büyük kişisel Hesapkompleksini oluşturuyorlardı. Karşı duvar tıklım tıklım referans filmleriyle doluydu. Bu iki duvarın arasında ancak bir koridordan biraz daha genişçe bir boşluk vardı ve buraya da bir masa, iki sandalye, projeksiyon aletleri ve bir de Harlan'ın, Twissell içine sigara izmaritini atana kadar ne işe yaradığını anlayamadığı ve daha önce hiç görmediği garip bir çanak yerleştirilmişti.

Twissell kendine has el çabukluğu numaralarına benzer bir hareketle yeni bir sigara yaktı.

Harlan düşündü: Şimdi tam zamanı.

Yüksek perdeden, hatta vahşice denebilecek bir ses tonuyla konuşmaya başladı, "482.'de bir kız var..."

Twissell kaşlarını çattı, hoşuna gitmeyen bir şeyi kenara itiyormuşçasına elini salladı. "Biliyorum, biliyorum. Kız rahatsız edilmeyecek, sen de öyle. Her şey yoluna girecek. O işle ilgileneceğim."

"Yani..."

"Meseleyi bildiğimi söylüyorum. Bu konu seni üzdüyse, artık düşünmene gerek yok, üzülme."

Harlan yaşlı adama bakakaldı, iyice afallamıştı. Hepsi bu muydu yani? Gerçi artık sahip olduğu gücün büyüklüğüne içtenlikle inanıyordu ama böylesine açıkça kabul göreceğini de beklememişti doğrusu.

Twissell tekrar konuştu.

"Dinle bak, sana bir öykü anlatacağım," Sonsuzluğa yeni katılmış bir Çırak'a ders verir gibi davranıyordu. "Sana bunları anlatmaya gerek duyabileceğim aklıma gelmemişti, belki de hâlâ gerek yok, ama kişisel araştırmaların ve kendi kendine öğrendiklerinle bunu hak ettin."

Harlan'a kinayeli bir bakış fırlattı, "Biliyorsun, şu bana anlattıklarını kendi kendine bulup çıkardığına hâlâ pek inanmıyorum," dedi ve devam etti:

"Sonsuzluktakilerin çoğu tarafından Vikkor Mallansohn olarak bilinen adam, öldüğünde, arkasında hayatıyla ilgili kayıtlar bıraktı. Bu kayıtları, anılar ya da biyografi olarak adlandırmak zor. Daha çok, bir gün var

olacaklarını bildiği Sonsuzlara vasiyetini ileten bir rehberdi diyebiliriz. DurgunZaman'la ilgili bir dizi kitap cildinden birinde bulunuyordu ve yalnızca Sonsuzluğun Bilgisayarları tarafından açılabilecekti. İşte bu yüzden ölümünden sonra üç yıl kimse elini sürmedi. Sonra Sonsuzluk kuruldu ve büyük Sonsuzların ilki Kıdemli Bilgisayar Henry Wadsman bu vasiyeti açtı. Bana gelene kadar Kıdemli Bilgisayarlar bu belgeyi son derece gizli tuttu ve birbirlerine devretti. Buna biz Mallansohn'un Anıları diyoruz.

Anılarda 78. yüzyılda doğan, yirmi üç yaşında Sonsuzluğa Çırak olarak alınan, evli, çocuksuz, Brinsley Sheridan Cooper adlı bir adamın öyküsü anlatılıyor. Sonsuzluğa katıldıktan sonra Cooper, Laban Twissell diye bir Bilgisayar tarafından Matematik ve Andrew Harlan diye bir Teknisyen tarafından da İlkel Sosyoloji konularında eğitime tabii tutulur. Her iki konuda da yetiştikten sonra, Zaman Mühendisliği ve benzeri konularda da belirli bir düzeye getirilen bu adam, Viktor Mallansohn adlı bir bilim adamına gerekli teknikleri öğretmek üzere 24. yüzyıla gönderilir.

"24.'ye vardıktan sonra öncelikle kendini içinde bulunduğu topluma uydurma sürecine girer. Bu süreç boyunca, karşılaşacağı problemleri biliyormuşçasına onu eğitmiş bulunan Teknisyen Harlan'ın ve Bilgisayar Twissell'in ayrıntılı tavsiyelerinden çok yararlanır.

"İki yıl geçtikten sonra Cooper, Kaliforniya ormanlarında yalnız yaşayan, arkadaşı ve akrabası bulunmayan fakat cüretkâr ve alışılmışın dışında bir zekâya sahip olan Vikkor Mallansohn adlı şahsı bulur. Cooper yavaş yavaş bu adamla arkadaşlık kurar ve son derece dikkatli davranarak onu, gelecekten gelen bir seyyahla karşılaşmış olduğu düşüncesinin şokuna alıştırır ve Matematik'le ilgili bilmesi gereken her şeyi ona öğretir.

"Fakat zaman geçmekte, gelişme son derece yavaş olmakta dır. Cooper zaman zaman mükemmel bir öğretmen olmadığı düşüncesine kapılmaya başlar. Mallansohn huysuz, işbirliğine yanaşmayan bir tutum içerisine girmiştir ve bir gün hiç beklenme dik bir şekilde ölür. Yaşadıkları vahşi, kayalık bölgedeki bir kanyona düşmüştür. Cooper hayatının en önemli görevinin ve belki de tüm Sonsuzluğun mahvolduğu düşüncesinin verdiği acı ve ümitsizlikle haftalarca kıvranır ve sonra bir gün çılgınca bir girişimde bulunmaya karar verir. Mallansohn'un ölümünü rapor etmez. Eldeki son derece sınırlı olanaklarla yavaş yavaş bir Zaman Alanı kurmaya başlar.

"Ayrıntıların önemi yok. Dağlar gibi güçlükler, sefalet, eksiklikler ve kendi yetersizliğine rağmen işi bitirir ve aslında yıllar önce gerçek Mallansohn'un yapmış olması gerektiği gibi, jeneratörü Kaliforniya Teknik Üniversitesi'ne götürür.

"Bundan sonra, öykünün senin çalışmalarına giren kısmını biliyorsun. Karşılaştığı ilk olumsuz tepkileri, bir süre gözaltına alınışını, jeneratörün neredeyse kaybedildiği olayı, adını hiçbir zaman öğrenemediğimiz adamın yardımlarını, (kimliği bilinmediği halde bu adam bugün Sonsuzluğun kahramanlarından biri olarak kabul edilmektedir) ve bir beyaz fareyi Zaman'da ileri geri hareket ettiren Profesör Zimbalist'in son deneyini hep biliyor sun. Bunlarla seni sıkmak istemiyorum.

"Cooper bütün bu işleri yaparken hep Vikkor Mallansohn adını kullandı çünkü, ancak bu sayede 24. yüzyıla aitmiş gibi görünüp, kanıtlayabileceği bir geçmişe sahip olabiliyordu. Gerçek Mallansohn'un cesedi hiçbir zaman bulunmadı.

"Hayatının geri kalan kısmında, jeneratörünü himaye etti ve aracın çoğaltılması hususunda Üniversitedeki bilim adamlarıyla işbirliği yaptı. Başka şeyler yapmaya cesaret edemedi. Önünde uzanan üç yüzyılın getireceği matematiksel gelişmeler sonunda ortaya çıkacak olan Lefebvre denklemlerini, bu süreyi bir kenara itip hemen açıklayamazdı. Gerçek kimliğini açıklayamazdı. Gerçek Vikkor Mallansohn'un sahip olması gereken bilgiyle yapabileceklerinden daha fazlasını yapmaya cüret edemezdi."

"Birlikte çalıştığı kimseler, bu son derece zeki adamın kuramlarını açıklamakta neden bu kadar aciz kaldığını bir türlü anlayamıyorlardı. Kendisi de bunalım içindeydi, çünkü, başlattığı çalışmaların adım adım ilerleyerek Jan Verdeer'in klasik deneylerini yapmasına nasıl dayanak teşkil edeceğini, daha sonra büyük Antoine Lefebvre'in gerçeğin temel denklemlerini nasıl kuracağını ve sonuçta da Sonsuzluğun nasıl ortaya çıkacağını biliyor, fakat bu olaylar zincirini hızlandırabilmek için elinden bir şey gelmiyordu."

"Yalnız hayatının son günlerinde Cooper, bir gün Pasifik'te gurubu seyrederken (anılarda bu sahne oldukça ayrıntılı bir biçimde yer alıyor) birden, kendisinin onun yerini almayıp, Viktor Mallansohn'un ta kendisi olarak kayıtlara geçebileceğini düşündü. İsim kendisinin olmayabilirdi ama,

tarihin Mallansohn olarak bildiği kişi rahatlıkla Brinsley Sheridan Cooper olabilirdi.

"Bu düşünceyle harekete geçti ve Sonsuzluğun kuruluş sürecinin hızlandırılabilmesi, geliştirilebilmesi ve daha güvenli bir hale getirilebilmesi için söz konusu anıları yazıp, çalışma odasındaki DurgunZaman'a ait bir kitap cildinin içine yerleştirdi.

"Ve böylece ; çember tamamlandı. Cooper Mallansohn'un anılarını bu nedenle yazdığı kabul edilmedi. Cooper normalde hayatını nasıl sürdürdüyse yine aynısı gerçekleşmelidir. İlkel gerçeklik, değişime izin vermez. Fiziksel zamanın şu andaki Cooper'ı, bildiğin gibi kendini nelerin beklediğinden habersiz. O, Mallansohn'a bilgi verip döneceğini sanıyor. Yıllar ona durumun böyle olmadığını öğretene kadar da böyle düşünmeye devam edecek ve sonra oturup anılarını yazacak.

"Zaman içindeki bu çemberin amacı, normal süresinden önce Sonsuzluğun kurulabilmesi için gerekli zamanda seyahate ve gerçekliğin yapısına ilişkin bilgilerin derlenmesidir. Burada söz konusu olan süreç kendi haline bırakılırsa, insanlık teknolojik gelişmeler sonucunda kendi kendini yok etmeden önce zamana ilişkin gerçeği öğrenemeyecektir."

Harlan büyük bir dikkatle dinledi. Sonsuzluğun ortasından geçen ve üzerinde kapanan güçlü bir çemberin varlığı söz konu suydu. İlk olarak, bir an için, Noys'u hemen hemen unutmuştu.

"Öyleyse ne yapmanız gerektiğini, benim ne yapmam gerektiğini ve şu ana kadar neler yaptığımı biliyorsunuz," dedi.

Anlattığı öykünün etkisiyle kendisinden geçmişe benzeyen Twissell'in, mavisi, tütün dumanından bir bulutun arkasından bakan gözleri yavaş yavaş canlandı. Yaşlı, zekâ fışkıran gözleri Harlan'a dikildi ve suç işlemiş gibi bir ifadeyle konuştu, "Hayır doğaldır ki bilmiyorum. Takdir edersin ki, Cooper'ın Sonsuzluk'ta geçirdiği süre ile anılarını kaleme aldığı an arasında bayağı zaman var. Ancak bu kadarım ve tanık olduklarını hatırlıyor."

Twissell içini çekti ve parmağı havadaki duman bulutunda girdaplar meydana getirecek şekilde elini hareket ettirdi. Zaman geçip de bir Kıdemli Bilgisayar olduğumda, anıları verdiler ve bu konunun tek sorumlusu olduğumu söylediler. Böyle oldu, çünkü anılarda böyle olması gerektiği yazılıydı. Yine bir süre sonra, değiştirilip duran Gerçekliklerden birinde sen

ortaya çıktın (senin daha önceki benzerlerini dikkatle gözlemiştik) ve son olarak da Cooper. Hesap kompleksine sağduyumun söylediklerini de katarak ayrıntıları ben hazırladım. Örneğin, durumu açıklamaksızın rolünü iyi oynayabilmesi için eğitmen Yarrow'u yönlendirirken büyük çaba ve dikkat sarf ettik. O da son derece büyük bir titizlikle seni İlkel tarihle ilgilenmen için teşvik etti. Kendisine bir çok şeyin anılardan yola çıkılarak öğretildiğini kanıtlayamasın diye Cooper'ın bir şey öğrenmemesi için adeta çırpındık." Twissell acı acı gülümsedi. "Sennor bütün bu çalışmalarımı alaya alıyor. Etki ve tepkinin birbirlerini yok edişi olarak adlandırıyor. Tepkinin ne olduğu bilinirse, etkiyi ayarlamak insanın elinde olan bir şeydir. Çok şükür ben Sennor gibi ağ ören bir örümcek değilim."

"Senin gerek bir Gözlemci, gerekse Teknisyen olarak gösterdiğin performans beni çok sevindirmişti. Cooper senin çalışmalarını izleme ve değerlendirme olanağına sahip olmadığından, anılardaki kadarıyla senin ne derece başarılı biri olduğunu anlamak çok zordu. Fakat kendi gözlemlerimden sonra, durumunun çok uygun olduğunu anladım. Seni daha sıradan, olağan bir göreve atayıp asıl görevinin gizli kalmasını sağlamam gerekiyordu. Bilgisayar Finge'le birlikte olduğun son görevin işte böyle bir düşüncenin ürünüdür. Yalnız, Cooper'ın matematik konusunda oldukça büyük gelişmeler kaydettiği ve seninle görüşmeyi çok arzu ettiği sıralarda ortadan kayboldun. İşte o zaman çok korktum."

Harlan, Twissell'in sözünü kesti, "Cooper'ı seyahat araçlarına götürdüğüm zamanı mı kastediyorsunuz?"

"Nerden anladın?" diye, bu defa Twissell sordu.

"Siz beni hep hoş tutardınız, oysaki o gün ilk defa bana gerçekten çok kızgındınız. Sanırım bu Mallansohn'un anılarına ters düşen bir olaydı."

"Pek değil. Önemli olan şu. Anılarda seyahat araçlarından söz edilmiyor. Mallansohn'un anılarında Sonsuzluğun en önemli parçalarından biri olan bu araçlardan bahsetmemesi, bende onun bu konuda pek bilgisi olmadığı kuşkusunu uyandırmıştı. Bu yüzden Cooper'ı mümkün olduğu kadar bu araçlardan uzak tutmayı planlamıştım. O gün senin ona araçlarla bir seyahat yaptırdığını duyunca dünya başıma yıkıldı. Fakat sonra hiçbir anormal durum meydana gelmedi. Olaylar nasıl gelişmeleri gerekiyorsa öyle gelişti. O halde, sorun yok diye düşündüm."

Yaşlı Bilgisayar şaşkın ve meraklı bir ifadeyle genç Teknisyen'e bakarak, yavaş hareketlerle ellerini ovuşturdu. "Ve bütün bunlar olurken sen, bir şeyler döndüğünü seziyordun. Şaşırdım doğrusu. İyi eğitilmiş bir Bilgisayar'ın bile, senin bildiğin kadarıyla olaydan şüphelenemeyeceğine dair yemin edebilirdim. Bir Teknisyen için ise bu, esrarengiz denebilecek kadar anlaşılması güç bir şey." İleri doğru uzandı ve Harlan'ın dizine okşar gibi, hafifçe vurdu. "Doğaldır ki Mallansohn'un Anılarında senin Cooper gittikten sonraki hayatın hakkında bir şey yok."

"Anlıyorum efendim."

"Bu iş bittikten sonra özgür olacağız. Sende harcanmaması gereken erdemler var. Sanırım Teknisyenlik'ten daha yukarıda bazı görevler seni bekliyor. Şu anda herhangi bir şey için söz vermiyorum ama tahmin ediyorum, Bilgisayarlık için atanman söz konusu."

Harlan için yüzünü ifadesiz halde tutmak sorun değildi. Bu konuda yılların deneyimine sahipti.

Düşündü: Resmen rüşvet bu.

Fakat artık yalnızca düşünceler ve tahminlerle yetinemezdi. Başlangıçta dayanaksız ve hatta vahşi olarak nitelendirilebilecek sezgileri; alışılmamış, tahrik edici bir gecede merak sonucu olgunlaşmış, sonra da bir kütüphane araştırması sonunda mantıklı bir olaylar zincirinin halkalarını oluşturmuştu. Şimdi ise Twissell'in öyküsünü dinledikten sonra, her şey yerli yerine oturuyordu. Tek bir değişiklikle. Cooper, Mallansohn'du.

Şimdi durumu iyice güçlenmişti, fakat bu konuda yanılabiliyor olabilirdi. Hiçbir şeyi şansa bırakamazdı. Hemen şimdi öğrenmeli, emin olmalıydı.

Sakin sakin söze girdi, "Sorumluluğum çok büyük, hem artık gerçeği de biliyorum."

"Evet, gerçekten öyle."

"Sorunun önem derecesi nedir? Diyelim ki beklenmeyen bir şey oldu ve Cooper'a büyük önemi olan bir şeyler öğretmem gereken bir gün derse gelmedim."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

(Harlan'a mı öyle gelmişti, yoksa o yaşlı yorgun gözlerde gerçekten bir kıvılcım mı parlamıştı?)

"Yani, bu çember kesilebilir mi demek istiyorum. Ya da şöyle söyleyeyim. Anılarda sıhhatli ve aktif olarak belirtildiğim sırada beklenmedik bir biçimde sağlığım bozulsa, bütün her şey yok olur mu? Ya da şu veya bu nedenden anılara uygun hareket etmeyi reddettiğimi düşünün. Ne olur o zaman?"

"Fakat böyle düşünmeye seni iten nedir?"

"Mantıklı değil mi? Öyle sanıyorum ki, dikkatsizlik sonucu ya da kasıtlı bir hareketimle ben bu çemberi koparabilirim, eee sonra? Sonsuzluk yok olur mu? Bana öyle gibi geliyor. Eğer öyleyse, bileyim ki yanlış bir tutum ve davranışta bulunmaktan kaçınayım."

Twissell güldü, fakat attığı kahkaha Harlan'ı etkilemedi, kandıramadı. "Bu tamamen akademik bir konu, oğlum. Söylediklerin gerçekleşmediğine göre, hiçbir şey olmayacaktır. Çember kopmayacak."

"Koparabilir," dedi Harlan. "482.'deki kız..."

"Güvencededir" ve Twissell. Hızla ayağa kalktı. "Bu tür konuşmaların bir sonu yoktur ve zaten alt komitenin diğer üyelerinin mantık oyunlarıyla yeterince uğraştım. Bu arada, henüz seni çağırışımın asıl nedenini anlatamadım. Çok vakit kaybettik. Benimle gelir misin?"

Harlan tatmin olmuştu. Sorunun gizli bir yanı kalmamıştı ve gücü yadsınamayacak kadar büyüktü. Twissell, Harlan'ın "Cooper'la yapacak hiçbir şeyim yok," diyebileceğini biliyordu. Twissell, Harlan'ın Cooper'a anılardan biraz bir şeyler anlatarak Sonsuzluğu yok edebileceğini biliyordu.

Aslında Harlan bir gün önce gücünün büyüklüğünü öğrenmişti.. Şimdi Twissell ona görevinin önemine ilişkin bilgi vererek gözünü boyamaya çalışıyor olabilirdi, ama eğer öyleyse çok yanılıyordu.

Harlan, Noys'dan bahsederken açıkça tehdit savurmuş, Twissell de "Güvencede" diyerek bu tehdidin farkında olduğunu ortaya koymuştu.

Ayağa kalktı ve Twissell'i takip etti.

Harlan, şimdi girdikleri odayı daha önce hiç görmemişti.

Büyük bir odaydı. Dar bir koridorun sonundaki güç alanı perdesinin arkasında bulunuyordu ve otomatik aygıtlar Twissell'in görüntüsünü algılamadan bu perde açılmıyordu.

Odanın büyük bir kısmını, üstü neredeyse tavana değen bir küre dolduruyordu. Ön tarafında açık duran bir kapı vardı ve içerisinde bir platforma tırmanan dört küçük basamak görünüyordu.

İçeriden birtakım sesler geldi ve kapıya bakan Harlan içeriden birinin çıktığını, arkasından bir çift bacağın daha onu izlediğini gördü. Öndeki bütün zamanlar meclisi üyesi Sennor, arkadaki de kahvaltı masasındaki öbür Bilgisayarlardan biriydi.

Bu durum, Twissell'in pek hoşuna gitmemişti. Yine de kontrollü bir ses tonuyla, "Komite hâlâ burada mı?" dedi.

Umursamaz bir ifadeyle Sennor, "Yalnızca ikimiz, Rice ve ben varız. Bu çok güzel bir araçmış. Bir uzay gemisi kadar karmaşık özellikleri var."

Rice, haklı olduğu halde tartışmalarda hep kaybeden tarafta olan insanların şaşkın tavırlarına sahip, göbekli bir adamdı. Kocaman burnunu sildi ve "Son günlerde Sennor aklını uzay seyahatlerine taktı," dedi.

Sennor'un kel kafası ışıklar altında parlıyordu. "İlginç bir nokta, Twissell, söyle bakalım," dedi. "Gerçekliğin hesaplanmasında uzay seyahati pozitif bir faktör müdür, yoksa negatif mi?"

"Anlamsız bir soru," dedi Twissell, iyice sıkılmıştı. "Hangi koşullar altında, hangi toplumda, ne çeşit bir uzay seyahati?"

"Hadi canım. Uzay seyahatleriyle ilgili söylenecek bazı soyut şeyler vardır."

"Soyut olarak yalnızca kendi kendini kısıtladığı söylenebilir. Kendi kendine sona erer ve biter."

Sennor aldığı cevaptan tatmin olmuşa benziyordu. "Öyleyse çok gereksiz ve bu yüzden de negatif bir faktör. Söylemek istediğim de bu zaten."

"İzin verirseniz," dedi Twissell, "Birazdan Cooper gelecek. Burada yalnız kalmamız gerekiyor."

"Gayet tabii." Sennor, Rice'ın koluna girdi ve kapıya doğru yöneldiler. Çıkarken hâlâ, onlara duyurarak, nutuk atarcasma konuşuyordu. "Sevgili

Rice, periyodik olarak zaman boyunca, insanlığın akıl gücü doğallıkla tatmin edici bir sonuca ulaşamayan uzay seyahatlerine yönelir. Bunu sen de biliyorsun. Aklı fikri uzaya yönelik olunca insanlık, dünya nimetlerini değerlendirmeyi ihmal eder. Şu anda ben tarih içindeki tüm uzay seyahati çalışmalarını ortadan kaldıracak şekilde Gerçeklik Değiştirmeleri yapılması üzerine bir tez hazırlıyorum."

Bu defa Rice'ın sesi duyuldu. "Ama bu kadar katı olamazsın. Bazı toplumlarda uzay seyahatleri çok değerli emniyet sübapları olarak değerlendirilmiştir. 54. ve 290.'yi düşün. O yüzyıllarda..."

Sesler artık duyulmuyordu ve Twissell, "Bu Sennor çok garip bir adam. Zekâ açısından, meclisteki diğer üyelerin en az ikisine bedeldir, fakat garip tutkuları yüzünden değerini düşürüyor," diye söylendi.

Harlan meraklanmıştı. "Sizce haklı olabilir mi? Uzay seyahatleri hakkında, yani."

"Bilemiyorum. Bakalım, bahsettiği tezi hazırlarsa daha ayrıntılı düşünebilme olanağını buluruz. Fakat biliyorum ki böyle bir tez hazırlamayacak. Daha işin yarısındayken, daha değişik bir konuya eğilecek ve bunu da unutacak. Neyse boşver." Elini ağzına götürüp sigarasını dudaklarından çekti. "Bu gördüğün nedir sence, Teknisyen?"

"Bir zaman seyahati aracına benziyor," dedi Harlan.

"Doğru. Gel içine girelim."

Harlan kürenin içine giren Twissell'i izledi. Dört, beş kişi alabilecek kadar genişti, fakat içinde hemen hiçbir şey yoktu. Düz bir zemin, yuvarlak duvarlarda iki pencere, hepsi bu kadardı.

Harlan, "Kumanda aletleri yok mu?" diye sordu.

"Uzaktan kontrollüdür," dedi Twissell. Elini duvarın pürüzsüz yüzeyinde gezdirerek devam etti, "Duvarlar çift cidarlıdır. İç duvarlar arasında kalan hacim kendi içinde bir zaman alanıdır. Bu araç, şaftlardan bağımsız seyahat etme imkânına sahiptir ve Sonsuzluğun en alt istasyonundan da daha geriye gidebilir. Dizaynı ve yapısı Mallansohn'un anılarındaki değerli bilgilere dayanılarak geliştirilmiştir. Gel benimle."

Aracın kontrol odası, içinde bulundukları büyük odanın diğer ucundaydı. Harlan içeri girdi ve muazzam kumanda kollarını incelemeye başladı.

Twissell, "Beni duyuyor musun, oğlum?" diye seslendi.

Harlan başım kaldırdı ve Twissell'e doğru baktı. Onunla birlikte içeri girmemiş olduğunu o zaman fark etti. Twissell kendisine el sallıyordu. "Duyuyorum efendim. Yanınıza mı geleyim?"

"Hayır. Oraya kilitlenmiş bulunuyorsun."

Harlan kapıya atıldı ve göğsünün daraldığını hissetti. Twissell doğru söylüyordu. İyi de neler oluyordu acaba?

Twissell, "Artık öğrenebilirsin, oğlum, sorumluluğun sona erdi," dedi. Bu sorumluluğunla ilgili endişelerin vardı, meraklı sorular soruyordun ve sanırım ne demek istediğini biliyordum. Bu işte senin sorumluluğunda olan hiçbir şey olmamalıydı. Tek başıma yapmalıydım. Ne yazık ki, sen o kumanda odasında bulunmak zorundasın, çünkü anılarda orada bulunduğun ve araç kumanda ettiğin belirtilmiş. Cooper seni pencereden görecek ve bu durum onu rahatlatacak."

"Dahası, senden, vereceğim talimatlara göre son bağlantıları yapmanı isteyeceğim. Bunun da senin için fazla ağır bir sorumluluk olduğunu düşünüyorsan, önemli değil. Seninkine paralel bağlı bir mekanizmayla duruma başka biri tarafından müdahale edilebilir. Eğer herhangi bir nedenden bağlantıları yapamazsan, diğer şahıs gerekeni yapacaktır. Ayrıca, radyo bağlantısını keseceğim. Öyle ki sen bizi duyacak fakat dışarıya sesini iletemeyeceksin. O yüzden aksi bir rastlantının çemberi koparmasından endişe duymana hiç gerek yok."

Harlan çaresizlik içinde pencereden dışarıya baktı.

Twissell devam etti, "Biraz sonra Cooper burada olacak ve İlkel zamanlara yapacağı seyahati iki fiziksel saat içinde gerçekleşecek. Bu iş bittikten sonra oğlum, proje tamamlanacak ve sen de ben de özgür olacağız."

Harlan insanı uykudan uyandıran bir kâbusun girdabında çalkalanıyordu. Twissell onu oyuna mı getirmişti? Her şey, sonunda Harlan'ı kilitli bir kumanda odasına sokmak için mi tezgâhlamıştı? Harlan'ın önemini kavradığı öğrenilince şeytanca oyunlarla dikkati dağıtılıp, sohbetlerle meşgul edilerek, kelime oyunlarıyla duyguları etkisiz hale getirilmiş ve kilitlenme zamanı gelinceye kadar oraya buraya götürülüp oyalanmış mıydı yani?"

Noys konusunda da ne kadar kolay kandırılmıştı. Ona dokunulmayacak, demişti Twissell. Her şey yoluna girecek, demişti.

Nasıl inanabilmişti buna! Eğer ona zarar verilmeyecekse, dokunulmayacaksa, 100.000.'deki engelin anlamı neydi? Sırf bu bile onu uyandırabilirdi.

Hayati önemi, bir anda yok olmuştu. Bütün kozları ustaca manevralarla değersiz hale getirilmiş ve Noys sonsuza dek ondan uzaklaştırılmıştı.

Kendisini bekleyen cezalar umurunda bile değildi. Noys yoktu artık.

Twissell'in derinden gelen sesini duydu, "Şu andan itibaren tüm bağlantılar kesilmiştir, oğlum."

Harlan yalnız, çaresiz, gereksiz bir insandı...

13

EN ALT İSTASYONUN ÖTESİNDE

Brinsley Cooper içeri girdi. İnce yapılı yüzü heyecandan kızarmış ve üst dudağını örten kalın Mallansohn bıyığına rağmen ona çocuksu bir hava vermişti.

(Harlan onu pencereden görebiliyor ve sesini de içerdeki hoparlörden duyuyordu. Istırap içindeydi: Bir Mallansohn bıyığı! Tabii yaa!)

Cooper adımlarını büyük büyük atarak Twissell'e doğru yürüdü. "Şu ana kadar içeri girmeme izin vermediler, Bilgisayar."

"Tamam," dedi Twissell. "Onlar emirleri yerine getirdiler."

"Öyleyse vakit tamam. Gidiyor muyum?"

"Hemen hemen tamam sayılır."

"Ve geri döneceğim, değil mi? Sonsuzluğu tekrar görebileceğim."

Cooper kendinden emin görünüyordu ama, yine de ses tonunda bir tereddüt vardı.

(Kumanda odasındaki Harlan, sıkılmış yumruklarını pencerenin kırılmaz camlarına dayadı, bağırmak istiyordu: "Durun! Ya isteklerimi yerine getirirsiniz, ya da..." Ne işe yarayacaktı ki?)

Cooper sorduğu soruya Twissell'in cevap vermediğini bile fark etmemiş, meraklı gözlerle odayı inceliyordu. Bakışları Harlan'ın bulunduğu kumanda odasının penceresine gelince durdu.

Neşeyle el salladı. "Teknisyen Harlan! Dışarı gelsenize. Gitmeden önce elinizi sıkmak istiyorum."

Twissell müdahale etti. "Şimdi değil, oğlum, şimdi olmaz. Son kontrolleri yapıyor."

"Yaa, öyle mi? Biliyor musunuz, pek iyi görünmüyor."

"Projenin gerçek yapısını kendisine anlattım. Korkarım yalnızca bu kadarı bile bir insanı sinirli yapmaya yeter."

"Büyük zaman, evet! Ben durumu haftalardır biliyorum ama hâlâ alışamadım." Gülüyordu ama, bu öyle bir gülüştü ki, görenler onun bir isteri krizi geçirmek üzere olduğunu sanabilirlerdi. "Bu işin yalnızca bana ait olduğunu şu kalın kafama hâlâ sokamadım. Bi... biraz da korkuyorum."

"Bunun için seni suçlayamam."

"Daha çok midem, anlatabiliyor muyum? En mutsuz organım o."

"Eee, bu çok doğal, ama geçecektir. Bu arada, yola çıkış zamanın belirlendi ve kalan kısa süre içinde sana son bilgilerin de verilmesi gerekiyor. Örneğin, kullanacağın seyahat aracını gerçek anlamda hiç görmedin."

Geçen iki saat boyunca Harlan hep dinledi. Kimi zaman onları görebiliyor, kimi zaman göremeyeceği köşelere gidiyorlardı. Twissell, olmayacak derecede abartılmış tavırlarla bilgi veriyor ve Harlan bunun nedenini biliyordu. Cooper'ın bütün detayları Mallansohn'un anılarında yazabilmesi için böyle abartılmış bir biçimde eğitilmesi gerekiyordu.

(Tamamlanan bir çember. Tamamlanan bir çember. Ve Harlan bu çemberi güçlü, tapınaklar deviren, Samson yumruğuyla koparabilme olanağından yoksundu. Bu çember, döne döne devam edip gidecekti.)

Twissell'in sesi tekrar duyuldu, "Bildiğimiz normal seyahat araçları, Zamanlararası güçler açısından ele alırsak, hem itilir, hem de çekilirler. Sonsuzluk içerisindeki bir X yüzyılından, bir Y yüzyılına giderken, tam güçle yüklenmiş bir çıkış noktası ve tam güçle yüklenmiş bir varış noktası söz konusudur.

"Halbuki şu andaki durumda elimizde, güç yüklü bir çıkış noktası bulunan fakat varış noktasında gerekli güç bulunmayan bir seyahat aracı söz konusu. Bu yüzden, her yönüyle enerji, alışılagelmiş araçlardan daha fazla kullanmak zorunda.

"Güç transferini gerçekleştiren özel üniteler, seyahat araçlarının yollarına, patlayan güneşten (Nova Sol) gerekli ve yeterli yoğunlukta enerji emecek biçimde yerleştirilmelidir.

"Bu özel araç, kumanda tertibatı ve güç üniteleri, muazzam bir bilgi birikimi ve birçok teknik özelliğin bileşiminin bir ürünü dür. Birçok yüzyılın değişik gerçeklikleri, gerekli özel karışımlar ve özel teknikler için dikkatle taranmıştır. 222.'nin 13. Gerçekliği anahtar görevi görmüştür. Zaman pompası orada gerçekleşti rilmiş ve onsuz bu araç yapılamaz. 222.'nin 13. Gerçekliği." Son cümleleri üstlerine basa basa söylemişti. (Harlan düşündü: Hatırla bunu Cooper! Hatırla ki, 222.'nin 13. Gerçekliğini Mallansohn'un Anılarına yazasın ve böylece Sonsuzlar nereye bakacaklarını bilebilsinler ve böylece sana ne söylemeleri gerektiğini anlasınlar ve böylece sen de anılara... Çember tamamlanıyordu, dönüp duracaktı...)

Twissell, "Araç, en alt istasyondan daha öteye gitme konusunda hiç denenmemiştir, fakat Sonsuzluk bünyesinde birçok yolculuk yapmıştır. Bu denemeler, bizi, herhangi bir aksaklık olmayacağına dair ikna etmiş durumda."

Cooper, "Herhangi bir aksaklık olamaz değil mi? Yani ben oraya varamazsam, Mallansohn alanını kurmayı başaramaz; halbuki Sonsuzluk bugün var olduğuna göre bu işi başarmış demek tir," diyerek kendini tatmin etmeye çalıştı.

"Haklısın. Amerika Birleşik Devletleri'nin güneybatısından pek insan yaşamayan, soyutlanmış bir bölgede zamana gireceksin.

"Amerika," diye düzeltti, Cooper.

"Amerika, tabii. Yüzyıl 24.'dür, ya da tam olarak 23.17. Sanırım 2317. yıl olarak tanımlamak da mümkün. Gördüğün gibi araç büyüktür, hatta sana gerekli olandan da büyük. Şimdi, yiyecek, su, korunma ve barınma için gerekli araç ve gereçlerle doldurulacak. Ayrıntılı talimatlar da verilecek, fakat doğal ki bunlar senden başka kimsenin anlayamayacağı şekilde hazırlanmıştır. Şunu aklından çıkarma, ilk işin sen oradakilerle karşılaşmaya hazır olmadan, oranın sakinlerinin seni bulmamalarını sağlamak olacaktır. Bir kayalığa, saklanabilecek bir mağara hazırlaman için gerekli güç kazıcısı verilecek. Orayı hazırlar hazırlamaz, araçtaki her şeyi içine taşıyacaksın. Bu işi kolayca yapabilmen için her şey uygun biçimde paketlenmiştir."

(Harlan düşündü: Tekrarla! Tekrarla! Bütün bunlar ona defalarca anlatılmalı ve anılara yazılmaları sağlanmalıydı.)

Twissell, "15 dakikada boşaltma işlemini bitirmelisin. Sonra araç, otomatik olarak, kendiliğinden çıkış noktasına, yani buraya geri dönecektir. Araç döndükten sonra artık yalnız başına olacaksın."

Cooper, "Aracın bu kadar çabuk dönmesi şart mı?" diye sordu.

"Çabuk dönüş başarı şansını arttıracaktır."

(Harlan düşündü: Araç 15 dakikada dönmeli, çünkü öyle olduğu yazılı.)

Twissell acele ediyordu. "Alışverişlerinde kullandıkları kâğıtları taklit edemeyiz. Sana küçük külçeler halinde altın vereceğiz. Ayrıntılı talimat arasında bu altınları nasıl elde ettiğini açıklayabilmen için gerekli bilgileri bulacaksın. Zamana ve yere uygun giysiler de verilecek."

"Tamam," dedi Cooper.

"Şimdi, sakın unutma. Aceleye gerek yok. Gerekirse haftalarca bekle. Tedbirli davran. Teknisyen Harlan'ın öğrettikleri sana iyi bir temel teşkil edecektir, fakat yeterlidir denemez. Sana bir telsiz alıcı vereceğiz, ki bu da 24. yüzyıl ilkelerine göre yapılmıştır. Bu sayede günlük olayları inceleyebilecek ve daha önemlisi, zamanın lisanını daha iyi telaffuz etmeyi öğrenebileceksin. Bunu ihmal etme. Harlan'ın İngilizce bilgisinin mükemmel olduğundan kuşkum yok ama, yerinde öğrenilen telaffuzun yerini hiçbir şey tutmaz."

Cooper, "Tam istenen noktaya varamazsam ne olacak 23.17.'ye demek istiyorum."

"Titizlikle kontrol et tabii. Fakat bu konuda bir sorun çıkmaz."

(Harlan düşündü: Çıkmaz tabii, çünkü çıkmadığı yazılıydı.)

Twissell devam etti, "İstenen nokta üzerinde sabitleştirme işlemi dikkatle yapılmıştır. Ben de sana yöntemimizden bahsetmek istiyordum, şimdi tam zamanı. Harlan'ın da kumandaları anlamasına yardımı olacaktır."

(Birden Harlan başını çevirdi ve gözleri kumanda kollarına takıldı. Ümitsizlik perdesinin bir köşesi kalkmıştı. Acaba..)

Twissell hâlâ Cooper'a istekli bir öğretmenin aşırı dikkâtli havasıyla ders vermeye devam ediyor ve Harlan da aklının yarısı orada, dinliyordu.

Twissell, "Bilinen bir sorun var ki, o da belirli bir enerji itmesi uyguladıktan sonra bir nesnenin ilkel zamanlarda ne kadar uzağa gönderilebileceği. Bu soruna çözüm olarak ilk akla gelen yöntem, bir insanı bu araçlara alt zamanlara gönderirken, dikkatle seçilmiş itme düzeyleri kullanmaktır. Yalnız bu yöntemden sonuç alabilmek için, istenen zamanın bulunup bulunmadığını anlamak üzere, adamın her defasında astronomik gözlemler yapması ya da telsiz alıcı yardımıyla bilgi toplaması gerekir ki her defasında bu çalışmalar için bir sürü vakit kaybedilecektir. İşler çok yavaş ilerleyecektir ve daha kötüsü riski büyüktür. Çünkü, adam bu tespit çalışmalarının birinde, bulunduğu yerin sakinlerince fark edilirse, sonucun ne olacağım kestiremeyiz."

"Bu yüzden bizim tercih ettiğimiz yol şu: Niobium 94 diye anılan ve beta partikülleri yayarak sonuçta Molibdenum 94 durgun izotopuna dönüşen radyoaktif izotoptan belli bir kütleyi zamanda geri gönderdik. Bu izotopun durgunlaşma sürecinin yarılanması yaklaşık 500 yüzyıl sürüyor. Kütlenin başlangıçtaki radyasyon şiddetini biliyoruz. Zamanla azalan bu şiddet miktarı, kinetikte geçen metodlarla, çok duyarlı olarak ölçülebilir."

"Seyahat aracı İlkel zamanlardaki hedefine ulaştığında, içinde söz konusu izotopun bulunduğu bir ampul, toprağa gömülür ve araç Sonsuzluğa geri döner. Fiziksel zaman da, ampul toprağa gömüldüğü andan itibaren, o zamanın gerçekliğinde belirir. 575. yüzyılda zamana geçen bir Teknisyen ampulü gömüldüğü yerden alır. Radyasyon yaydığı için bulunduğu yeri saptamak son derece kolaydır."

"Radyasyon miktarı ölçülür ve böylece gömülü olduğu yerde kaldığı süre saptanır. Aynı şekilde, değişik itme düzeylerinde düzinelerle ampul zamanda geri gönderilir ve bir kalibrasyon eğrisi oluşturulur. Ampuller yalnızca İlkel zamanlara değil aynı zamanda, gidip doğruluğunu kontrol edebileceğimiz, Sonsuzluğun ilk yüzyıllarına da gönderilir ki, ortaya çıkan eğriyi doğrulayabilelim."

"Doğal olarak, birtakım aksaklıklarla karşılaştık. Örneğin 575.'ye gelene kadar geçecek yüzyıllarda, meydana gelebilecek jeolojik değişiklikleri hesaba katmadığımızdan, ilk birkaç ampul ortadan kayboldu. Üç tanesini hiç bulamadık. En sonunda, denemelerimiz sayısal olarak iyice fazlalaşıp, çevrede yaşayanların farkına varabilecekleri kadar fazla radyoaktif madde yerleştirme durumuna gelince, bu işi durdurduk. Fakat amacımız için

gerekli miktarda deneme ve inceleme yaptığımız için kesinlikle biliyoruz ki, İlkel çağların istediğimiz bir yüzyılına, herhangi birini hata yapmadan gönderebiliriz."

"Bütün bunları anladın, değil mi, Cooper?"

"Tamamen, Bilgisayar Twissell. Kalibrasyon eğrisini ilk gördüğümde kullanma amacını pek anlayamamıştım ama şimdi hepsi açıklığa kavuştu."

Bu defa Harlan ziyadesiyle meraklanmıştı. Yüzyılları gösteren kadrana baktı! Göstergede 17.'den 27.'ye kadar olan yüzyıllar, desiyüzyıl ve santiyüzyıllarına kadar belirlenmişti ve ibre, 23.17.'de duruyordu.

Daha önce de benzer zaman ölçerler görmüştü. Düşünmeksizin basınç kontrol koluna uzandı. Çekti. Kol kıpırdamadı bile.

İbre de aynı yerde duruyordu.

Twissell'in kendisine seslendiğini duyunca birden heyecanlandı.

"Teknisyen Harlan!"

"Evet, Bilgisayar," diye bağırdı. Sonra kendisin duyamayacağı aklına geldi. Pencereye yürüdü ve başıyla duyduğunu belirtti. Twissell sanki aklından geçenleri okuyormuşçasına konuşu yordu. "Zaman Ölçer 23,17'inciye yapılacak itme için ayarlanmıştır. Herhangi başka bir ayar yapmaya gerek yok. Tek yapacağın iş, fiziksel zaman olarak vakit geldiğinde gerekli enerjiyi vermek. Kadranın yanında bir kronometre var. Görünce başını salla."

Harlan başını salladı.

"İbre sıfıra gelecek. Sıfıra yaklaşırken, eksi on beş saniye noktasında devreyi kapatacaksın. Bu kadar basit. Nasıl yapacağını anladın mı?"

Harlan tekrar başını salladı.

Twissell devam etti. "Tam eksi on beş noktasını tutturman da o kadar önemli değil. Eksi 14,13, hatta 5'de de bu işi yapsan olur. Fakat emniyetli olması için sen yine de eksi 10'dan önce kolu çekmeye bak. Sen kontağı kapattıktan sonra, senkronize bir güç vitesi geri kalanı halledecek. Bu arada sen, son enerji itmesinin tam sıfırda yapılıp yapılmadığına dikkat et. Anladın mı?"

Harlan başım sallayıp duruyordu. Twissell'in söylediğinden de fazlasını anlamıştı. O gerekli hareketleri yapmasa bile, paralel bağlı başka bir kumanda tertibatının başındaki adam görevi yerine getirecekti.

Twissell, "Otuz dakikamız kaldı. Ben Cooper'la birlikte, gerekli eşyaları kontrole gidiyorum," diyerek konuşmasını bitirdi.

Çıktılar. Kapı arkalarından kapandı, Harlan kumanda koluyla (şimdiden sıfıra doğru inen) Zaman'la ve yapılması gerekliğinin kesin bilinciyle baş başa kaldı.

Harlan pencereden ayrıldı. Elini cebine soktu ve hâlâ orada duran silahı tuttu. Bütün bu olaylar boyunca silah cebinde kalmıştı. Bir an için elleri titredi.

Biraz önce aklına gelen bir cümleyi tekrar düşündü: Tapınaklar yıkan bir Samson yumruğu!

Kaç sonsuz, Samson hakkında bilgi sahibi olabilirdi? Nasıl öldüğünü kaç Sonsuz biliyordu acaba?

Yalnızca yirmi beş dakika kalmıştı. Yapacaklarının ne kadar zaman alacağını kestiremiyordu. İstediği gibi çalışıp çalışmayacağından da pek emin değildi.

Fakat başka seçeneği yoktu. Silahın içini açıp parçalarını ayırırken, elleri terden sırılsıklam olmuştu.

Süratle düşündüğü mekanizmayı kurdu. Şu yaptığı yüzünden kendisinin de yok olabileceği ihtimali umurunda bile değildi.

Eksi birinci dakika geldiğinde Harlan kumandaların başındaydı.

Hayatının son dakikasını yaşıyor olabileceğini düşündü.

Gözleri, geçen saniyeleri gösteren kırmızı ibreden başka bir şeyi görmüyordu.

Eksi otuz saniye.

Düşündü: Hiç canım acımayacak. Bu ölüm değil.

Yalnızca Noys'u düşünmeye çalıştı.

Eksi on beş saniye.

Noys!

Kontağı kapatmak için, sol eliyle bir kolu aşağıya doğru çekti.

Eksi on iki saniye.

Kolu bastırıp devreyi kapattı.

Güç vitesi işi devralıyordu artık. İtme, ibre sıfıra geldiğinde verilecekti. Şimdi Harlan son kozunu oynayacaktı. Samson yumruğu!

Sağ eli kımıldadı. Eline bakamıyordu.

Eksi beş saniye. Noys!.

Sağ eli tekrar, bu defa sarsılarak kımıl... Sıfır,., dadı. Gözlerini yumdu.

Yokoluş bu muydu?

Hayır. Henüz hiçbir şey yok olmamıştı.

Pencereden dışarı baktı. Yerinden kımıldayamıyordu. zaman geçiyordu ama onu bile fark edecek durumda değildi.

Oda boştu. O kocaman kürenin yerinde yeller esiyordu.

Odada hareket eden tek şey, ayaklarını sürükleyerek bir aşağı bir yukarı dolaşan Twissell'in ufacık, bodur vücuduydu.

Harlan bir süre onu izledi, sonra vazgeçti.

Derken araç, biraz önce sessizce ayrıldığı rampasında tekrar belirdi. Yine sessizce.

O an için aracın koca gövdesinin arkasında kalmış olan Twissell tekrar öne çıktı. Koşuyordu.

Harlan'ın hapis bulunduğu kumanda odasının kapısını açmak için bir el hareketi yetmişti. İçeri daldı. Heyecanla bağırıyordu. "Oldu. Oldu. Çemberi tamamladık." Nefesi kesilmişti. Başka bir şey söylemedi.

Harlan cevap vermedi.

Twissell ellerini cama yapıştırmış, dışarı, odanın içine bakıyordu. Harlan, bu ellerin yaşlılıktan ötürü çillerle dolu olduğunu fark etti. Twissell'in elleri gözle görülecek şekilde titriyordu.

Bitkin bir halde düşündü: Ne fark eder? Artık ne fark eder?

Twissell konuşmaya başladı (Harlan zorlukla duyuyordu) "Diyebilirim ki, itiraf edebildiğimden çok daha endişeliydim. Bir defasında Sennor, bütün bunları yapmanın olanaksız olduğunu söylemişti. Bir şeyin, yapılacakları engelleyeceği hususunda çok ısrar etmişti... Neyin var?"

Harlan'dan çıkan hırıltılı sesler dikkatini çekmişti.

Harlan başını salladı, öksürerek genzini temizledi. "İyiyim."

Twissell üstünde durmadı ve öbür tarafa döndü. Harlan'a mı, duvara mı anlattığı belli değildi. Yılların birikmiş tüm gerginliği kelimeler haline dönüşüyordu.

"Sennor," dedi, "çok şüpheciydi. Durumu beraberce irdeledik ve tartıştık. Sonsuzluk'ta, bizden önce yapılmış tüm araştırmaların sonuçlarını ortaya koyduk, hesaplar yaptık. O bütün bunları bir kenara bırakıp, kendisiyle karşılaşan insan çelişkisinin üzerine gitti. Sana da bahsetmişti. Aklını bu işle bozdu."

"Sennor'a göre, bu durumda ben, oldukça yaşlı bir insan olmama ve her an ölümle karşılaşmam muhtemel olmasına rağmen, en azından Cooper şu bilinen.seyahatini yapıncaya kadar yaşayacağımı öğrenmiş oluyorum. Hatta anılarda benimle ilgili bilgiler olduğuna göre, başka ayrıntılar hakkında da bilgi sahibi olma durumundayım."

"İşte Sennor'a göre bu imkânsız. Hatta çemberin hiç tamamlanamaması ve Sonsuzluğun kurulamaması anlamına gelse bile, Gerçeklik olması gerektiği gibi gelişecektir ve planlar yaparak olayları kontrol etmemiz mümkün değildir."

"Böyle bir tartışmayı neden sürdürdü bilmiyorum. Belki bütün kalbiyle inanıyordu, belki bunu kendisi için zevkli bir, oyun haline getirmişti, belki de bizi şaşırtacak noktalar bulup çıkarmayı seviyordu. Her ne hal ise, proje sürdürüldü ve anılarda olanlar birer birer gerçekleşmeye başladı. Örneğin, Cooper'ı anılarda belirtilen yüzyılın söylenen Gerçekliği'nde bulduk. Tek başına bu olay bile Sennor'un tamamen geçerliliğini ortadan kaldırıyordu ama o hiç umursamadı. Bu arada başka bir konuya merak sarmıştı."

"Fakat, fakat yine de rahat edemiyordum. Bir şeyler olabilirdi. Bazı geceler uyku tutmazdı ve neredeyse Sennor'un haklı olduğuna inanasım gelirdi... ve şimdi her şey halloldu ve bunak aptallara yakışacak korkularıma kahkahalarla gülüyorum."

Harlan, son derece zayıf bir sesle, "Bilgisayar Sennor haklıydı," dedi.

Twissell hızla ona doğru döndü. "Ne dedin?"

"Proje başarısızlıkla sonuçlandı. Çember kapanamadı."

"Neler söylüyorsun sen?" Twissell'in yaşlı elleri Harlan'ın omuzlarına yapıştı, şaşılacak kadar güçlüydü. "Sen hastasın, oğlum. Sinirlerin bozulmuş."

"Hasta falan değilim. Göstergeye bakın."

"Gösterge mi?" İbre 27. yüzyılı gösteriyordu. "Ne oldu?" Yüzündeki sevinç bir anda dehşete dönüştü.

Harlan sükûnetle cevap verdi. "Kilitleme mekanizmasını erittim. İtme kumandaları kontrolden çıktı. Yani dışarıdaki bağlantıdan kurtardım."

"Sen bunu nasıl..."

"Bir silahım vardı. İçini açtım ve enerji bölümünü tek bir atış yapacak şekilde değiştirdim. İşte geriye kalanlar da bunlar." Yerde dağınık vaziyette duran metal parçalarını ayağının ucuyla duvara doğru itti.

Twissell bir türlü anlayamıyordu. "27.'de mi? Cooper 27 yüzyılda mı?"

Harlan, Twissell'e boş boş baktı. "Nerede olduğunu bilmiyorum. İtme kumandalarını aşağı doğru çektim. 24.'den de daha alt zamana. Bakamadım. Sonra tekrar eski yerine getirdim. Bak maya korktum."

Twissell, Harlan'a baktı. Yüzünün rengi uçmuş, sararmıştı, dudakları titriyordu.

Harlan tekrar konuştu. "Şu anda nerededir bilmiyorum. İlkel Zaman'da kayboldu. Bu işi yaparken her şey yok olacak sandım. Sıfır zamanında her şey bitecekmiş gibi geldi. Aptalca düşünmüşüm. Beklememiz gerekiyor. Bir an gelecek ve Cooper yanlış yüzyılda olduğunu fark edecek, anılara aykırı bir şey yapacak, yapınca da..."

Sustu, sonra bir kahkaha atıp devam etti. "Ne fark eder? Cooper çemberi koparıncaya kadar bekleyeceğiz. Durdurmak mümkün değil artık. Dakikalar, saatler, günler. Hiç fark etmez Cooper yanlış bir adım attığı anda, artık Sonsuzluk diye bir şey olmayacak. Beni duyuyor musun? Bu Sonsuzluğun sonu olacak.

14

DAHA ÖNCEKİ SUÇ

"Neden? Neden?"

Sesindeki bitkinlik ve çaresizliği yansıtan gözlerini göstergeden Harlan'a çevirdi.

Harlan başını kaldırdı. Söyleyebileceği bir tek kelime vardı. "Noys!"

"Sonsuzluğa getirdiğin kadın mı?"

Harlan yalnızca acı acı gülümsedi, cevap vermedi.

"O'nun bu işle ne ilgisi var? Zaman Aşkına, anlayamıyorum, oğlum."

"Neyi anlamıyorsun?" dedi Harlan, dokunsalar ağlayacaktı. "Benim bir kadınım vardı, ikimiz de mutluyduk. Kime zararımız dokundu. Yeni Gerçeklikte yoktuysa, ne fark etti ki?"

Twissell ümitsizlik içinde sözünü kesmeye çalıştı. Harlan bu defa sesini iyice yükseltti. Bağırmaya başladı. "Ama Sonsuzluğun kuralları var, değil mi? Hepsini biliyorum. Resmi birleşmeler izin gerektirir, resmi birleşmeler hesaplamalar gerektirir, resmi birleşmeler mevki gerektirir; resmi birleşmeler bile gerektirir. İşiniz bitince Noys'a ne yapmayı düşünüyordunuz? Ona, parçalanacak bir rokette rahat bir koltuk mu tahsis etmiştiniz? Yoksa değerli Bilgisayarlarımızın istifadesine sunulacak bir metres mi olacaktı? Artık hiçbir şey yapamazsınız, sanırım."

Sözlerini bitirdi. Acı çekiyordu, bitkindi. Twissell koşarak haberleşme aygıtının yanına gitti. Aygıt tekrar çift taraflı çalışmaya başlamıştı.

Bir cevap alana kadar mikrofona bas bas bağırdı. Sonra, "Ben Twissell. Buraya kimse girmeyecek. Kimse. Hiç kimse. Anladınız mı? Bütünzamanlar Meclisi üyeleri de bu emre dahildir. Bu emir özellikle onlar için geçerlidir."

Harlan'a döndü. "Benim zavallı ve aptal olduğumu düşünüyorlar." Bir an için sustu. Sonra tekrar konuştu. "Sende mi benim aptal olduğumu düşünüyorsun?"

Harlan düşündü: Eyvah, bu adam deli. Şokun etkisiyle delirdi.

Bir adım geri gitti. Bir deliyle birlikte kapatılmış olmaktan ürkmüştü. Sonra sakinleşti. Deli bile olsa, karşısındaki adam son derece zayıf ve çelimsizdi, üstelik biraz sonra artık deli olmasa da fark etmezdi. Biraz sonra? Sahiden, niye hemen değil? Sonsuzluğun sonu neden gecikmişti acaba?

Twissell, (artık sigara içmiyordu) "Cevap vermedin. Aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Sanırım öyle. Muhatap olmaya, konuşmaya değmeyecek kadar aptal hem de. Beni kaprisli bir moruk gibi değil de, bir arkadaş olarak kabul etseydin, endişelerini anlatırdın. Şu yaptıklarına da hiç gerek kalmazdı."

Harlan kaşlarını çattı. Hayır, hayır, bu adam deli falan değildi ama, Harlan'ın delirmiş olduğunu sanıyordu.

Sinirlenmişti, "Yaptığım doğruydu. Aklım başımda benim."

Twissell, "Biliyorsun, sana kızın tehlikede olmadığını söylemiştim," dedi.

"Buna bir an için inanmak aptallığını gösterdim zaten. Meclisin basit bir Teknisyen için bir şeyler yapabileceğine inanmıştım. Ne aptalmışım."

"Meclis'in bu konudan haberi olduğunu ne biliyorsun?"

"Finge biliyordu ve Meclis'e durumla ilgili bir rapor gönderdi."

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Bir silah namlusu sayesinde her şeyi anlattı. Silahlar çok şey yaptırır."

"Bu işi de aynı silahla mı yaptın?" Eliyle, mekanizmasının metal kısımları erimiş bulunan göstergeyi işaret etti.

"Evet."

"Ne silahmış be." Sonra birden sordu. "Finge, konuyu kendisi ele almak yerine neden Meclis'e getirdi, biliyor musun?"

"Çünkü, benden nefret ediyor ve bütün her şeyimi kaybetmem için uğraşıyor. Noys'u istiyor."

"Zavallısın! İsteseydi o kızla hemen bir resmi ilişki ayarlayabilirdi. Onun yolunun üzerinde duran bir Teknisyen değil. O benden nefret ediyor, oğlum." (Hâlâ bir sigara yakmamıştı ve sigarasız hali ona hiç yakışmıyordu.)

"Sen?"

"Meclis politikası diye bir şey vardır, oğlum. Her Bilgisayar Meclis'e giremez. Finge Meclis'e atanmak istiyordu. Çok hırslıdır ve bu iş mutlaka olsun istiyordu. Onun Meclis'e girmesini, duygusal açıdan dengesiz olduğu gerekçesiyle, ben engelledim. Haklı olup olmadığım hususunda kesin bir şey söyleyemem... Bak, oğlum. Senin himayem altında olduğunu biliyordu. Seni, basit bir Gözlemciyken alıp, ileri gelen Teknisyenlerden biri olarak atayışıma şahit olmuştu. Sürekli benim için çalışıyordun. Benim daha başka nasıl sırtımı yere getirip, etkisiz bırakabilirdi? Eğer, özel Teknisyeni'min Sonsuzluğa karşı büyük bir suç işlediğini kanıtlayabilirse, ayağımı kaydırma imkânı bulmuş olacaktı. Belki de bu yüzden istifaya zorlanacaktım ve bil bakalım boşalan üyeliğe kim getirilecekti?"

Boş eli dudaklarına gitti ve olmayan sigarasını içmeye çalıştı, sonra da şaşkın şaşkın, aralarında bir sigara taşıyor olmaları gereken elinin işaret parmağıyla orta parmağına baktı.

Harlan düşündü: Görünmeye çalıştığı kadar sakin olamaz. İyi de bütün bu zırvaları şimdi anlatmasının sebebi ne? Sonsuzluk sona ererken?

Fakat neden hâlâ sona ermemişti acaba? Twissell tekrar konuştu. "Senin Finge'le görüşmek için son gidişine izin verdiğimde, bir tehlikenin varlığını seziyordum. Fakat, Mallansohn'un anılarında son ay ortalardan kaybolduğun ve bu kayboluşunun mantıklı bir sebebi olmadığı yazılıydı. Neyse ki, Finge kozlarını değerlendiremedi."

"Hangi açıdan?" diye sordu Harlan. Aslında alacağı cevabı pek umursadığı yoktu ama, dinlememek için çaba sarf etmektense sohbete katılmak daha oyalayıcı olur diye düşünmüştü.

"Finge'in hazırladığı raporun kapağında şunlar yazılıydı: 'Teknisyen Andrew Harlan'ın mesleğe aykırı yeni davranışları hakkında.' Namuslu Sonsuz rolü oynuyordu. Sakin, tarafsız ve, mantıklı. Öfkelenmeyi meclise bırakıyor ve üstüme saldırmaları için elinden geleni ardına koymuyordu. Yalnız bu konuda hiç şansı yoktu, çünkü senin gerçek önemini bilmiyordu.

Senin hakkında gelecek her raporun, yalnızca önemli hususların altını çizmek için yapılacak basit bir incelemeden sonra, derhal bana havale edildiğinden habersizdi."

"Bana bunlardan hiç söz etmemiştiniz."

"Nasıl söz edebilirdim ki? Elimizdeki projeden etkilenmene sebep olabilecek herhangi bir şey yapmaktan ısrarla kaçınıyordum. Problemlerini bana getiresin diye sana her fırsatı verdim."

Her fırsat ha? Harlan dudaklarını büktü, inanmıyordu, fakat sonra haberleşme cihazının ekranında Twissell'in bir şey söylemek isteyip istemediğini soran yüzü gözünün önüne geldi. Ama bu dündü. Yalnızca dün.

Harlan başıyla onayladı, fakat bu defa yüzünü başka tarafa çevirdi.

Twissell, tatlı bir sesle devam etti. "Seni, ona saldırasın diye kasten kışkırttığını fark ettim."

Harlan ona doğru döndü. "Bunu biliyor muydunuz?"

"Çok mu şaşırdın? Finge'in tepeme binmek için fırsat kolladığını biliyordum. Çoktandır biliyordum. Ben yaşlı bir adamım, oğlum. Bu işleri bilirim. Fakat, kuşku duyulan Bilgisayarları gözaltında tutmanın yolları vardır. Zamandan seçilmiş bazı koruyucu aletler vardır ki, bunlar müzelerde sergilenmez. Bazıları yalnızca Meclis üyelerince bilinir."

Harlan içi burkularak, l00.000.'deki zaman engelini düşündü.

"Rapordan ve ayrıca benim bildiklerimden, neler olacağını çıkarmak pek güç değildi."

Harlan birden sordu, "Sanırım, Finge sizin casus kullandığınızdan şüpheleniyordu." "Olabilir. Şaşmam."

Harlan, başlangıçta Twissell'in genç bir Gözlemci'ye anormal bir ilgi gösterdiği zamanlarda, Finge'le birlikte olduğu günleri düşündü. Demek ki, Finge'in Mallansohn projesinden haberi yoktu ve bu yakın ilginin nedenini merak etmişti. Düşündükçe, "Daha önce Kıdemli Bilgisayar Twissell'i hiç gördün mü?" diye soran Finge'in ses tonundaki açık huzursuzluğu o zamanlar fark edememiş olduğunu hatırlıyordu. Ta o zamanlardan beri

Finge, Harlan'ın Twissell'in casusu olduğundan şüpheleniyor olmalıydı. Düşmanca hisleri ve nefreti o günlerde başlamıştı.

Harlan, başlangıçta Twissell'in genç bir Gözlemci'ye anormal bir ilgi gösterdiği zamanlarda, Finge'le birlikte olduğu günleri düşündü. Demek ki, Finge'in Mallansohn projesinden haber i yoktu ve bu yakın ilginin nedenini merak etmişti. Düşündükçe, görmeye gelmişlerdi. Bir gün daha ve sonra proje sona erecekti. Bekledikleri yarını bir gün önceden görmek için geldiler."

"Oğlum, böyle bir şey yok. Yalnızca insan oldukları için seni görmek istediler. Meclis üyeleri de insan. Mallansohn anıları onlara sahnede rol vermediği için, seyahatin yapıldığı anı göremeyeceklerdi. Anılarda yer almadığı için bu konuda Cooper'la da görüşülemezdi. İşte bu yüzden, bu karşılaşmayı arzu ettiler. Zaman aşkına, oğlum, bu kadarcık bir şey istediler ve seni yakından görmek için oraya çağırdılar."

"Sana inanmıyorum."

"Ama gerçek bu,"

"Sahi mi? Ve kahvaltıda meclis üyesi Sennor, kendisiyle karşılaşan bir insandan bahsetti. 482.'ye yaptığım seyahatleri ve neredeyse kendimle karşılaşma durumuna geldiğim olayı bildiği aşikâr. Benimle alay edip, eğlendi."

"Sennor mu? Sennor'u mu dert ediyorsun? Onun ne acınacak bir halde olduğundan haberin var mı? O, zaman içinde insanoğlunun estetik özellikler açısından en zayıf olduğu, 803. yüzyıl doğumludur. Bu yüzyılın insanlarının daha buluğ çağına ererken saçları dökülür.

"Bu insanlığın devamı açısından ne anlama gelir, biliyor musun? Bilmen gerek. Zayıf estetik özelliklere sahip oluşları dolayısıyla atalarından da torunlarından da ayrı düşerler. 803.'den Sonsuzluğa seçilmek olanaksız gibi bir şeydir. Sennor bu yüzyılın meclis üyeliği kazanmış tek temsilcisidir.

"Bunun onu nasıl etkilediğini görmedin mi? Güvensizlik kelimesinin anlamını biliyorsundur sanırım. Bir meclis üyesinin güvensizlik hissedebileceği aklına gelir miydi?

"Felsefe yapmayı sığınak olarak kullanır. Tartışmalarda, herkesçe bilinmeyen ve genellikle kabul görmeyen noktaları kasıtlı olarak abartıp ön

plana çıkmaya çalışır. Kendisiyle karşılaşan insan çelişkisinin üstünde durması da benzer bir davranışın ürünü. Projenin başına bir şeyler geleceğini iddia ederken tek amacı, bizi meclis üyelerini huzursuz etmekti. Seninle hiç ilgisi yok. Hiç!"

Twissell ateşlenmiş anlatıyor, anlatıyordu. İçinde bulundukları durumu unutmuşa benziyordu.

Fakat birden durdu, döndü ve Harlan'a baktı. Sanki Harlan'ın biraz önce söylediklerini yeni duymuş ve pek anlayamamış gibiydi.

"Neredeyse kendimle karşılaşma durumuna geldiğim olay derken, neyi kastettin?"

Harlan bütün olayı özetledikten sonra, sordu, "Siz bunu bilmiyor muydunuz?"

"Hayır."

Sessiz birkaç dakika geçti ve Harlan, başından aşağı buz gibi suların döküldüğünü hissetti.

Twissell sordu. "Kendinle karşılaşmış olsaydın ne olurdu?"

"Karşılaşmadım, bilemem."

Twissell cevabı duymamış gibiydi. "Rastlantısal sapmalar her zaman için mümkündür. Sınırsız sayıda Gerçeklik söz konusu olduğunda, kesin çözüm diye bir şey düşünülemez. Mallansohn Gerçekliği'ni düşün. Çemberin bir önceki tamamlanışında..."

"Çemberler sürekli kapanıyor mu?"

"Sen sadece iki defa mı sanmıştın? İki, sihirli bir rakam mı? Sınırsız sayıda çemberler söz konusudur. Bir kâğıt üzerine kalemle çember çizmeye benzer. Çemberin önceki dönüşlerinde, sen kendinle karşılaşmıyordun. Bu defa, istatistiki belirsizlikler bu rastlantının gerçekleşmesine neden oldu ve kendinle karşılaştın. Gerçek yanlışlıkları kendi kendine düzelteceğinden, yeni gerçeklikte sen Cooper'ı 24.'ye göndermedin, fakat..."

Harlan birden haykırdı, "Bütün bu konuşmaların bir anlamı yok. Ne anlatıyorsun? Olan oldu. Her şey bitti. Rahat bırak artık beni! Rahat bırak!"

"Yanlış bir iş yaptığını bilmeni istiyorum. Yaptığının yanlış olduğunu kavramanı istiyorum."

"Yanlış değildi. Ayrıca yanlış bile olsa fark etmez, oldu bir kere."

"Hayır, öyle değil işte. Biraz daha dinle beni." Twissell adeta yalvarıyor, sesi inler gibi çıkıyordu. "O kız senin olacak. Söz vermiştim. Hâlâ sözümdeyim. Ona hiç kimse bir fenalık yapmayacak. Sana da kimse dokunmayacak. Söz veriyorum."

Harlan faltaşı gibi açılmış gözlerle yaşlı adama baktı "Fakat artık çok geç. Ne işe yarar ki?"

"Çok geç değil. Her şeyin çaresi bulunur. Yardım edersen, hâlâ başarma şansımız var. Ama yardımına ihtiyacım var. Yanlış bir iş yaptığını anlaman lazım. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Şu yaptığını yapmamayı istemen gerekiyor."

Harlan kuru diliyle dudaklarını ıslatmaya çalıştı. Düşünüyordu: Evet, kesinlikle delirdi bu adam. Olanları aklı almıyor Yoksa Meclis'in bildiği başka şeyleri mi var?

Zaman'ı durdurabilir ya da tersine çevirebilir miydi acaba?

"Beni kumanda odasına kilitlediniz ve aklınızca her şey bitene kadar elimi kolumu bağladınız."

"İşin senle ilgili kısmında bir aksaklık olmasından korktuğunu söyledin. Bu da yapacaklarını mükemmelen başaramayabileceğin anlamına geliyordu."

"Benim sözlerim tehdit niteliğindeydi."

"Ben başka türlü anlamışım. Bağışla. Yardımına ihtiyacım var."

Ne biçim işti bu böyle. Mutlaka Harlan'ın yardımı gerekiyordu. Twissell gerçekten delirmiş miydi acaba? Yoksa deliren Harlan mıydı? Ya da deliliğin bir anlamı var mıydı?

Meclis yardımına ihtiyaç duyuyordu. Bu yardımına karşılık ona her şeyi verebilirlerdi. Noys. Bilgisayarlık rütbesi. Fakat sözler bir anlam taşımıyordu. İş bitince sözlerini tutmazlarsa ne olacaktı. Hayır, onu ikinci bir defa daha kandıramayacaklardı.

"Hayır!" dedi.

"Noys senin olacak."

"Yani Meclis, tehlike geçene kadar Sonsuzluğun kurallarını çiğnemeye razı olacak, değil mi? Sana inanmıyorum." Gerçekten bu durumun atlatılması mümkün olabilir miydi ki? Nasıl olurdu?

"Meclis'in haberi olmayacak."

"Sen kendin mi kuralların çiğnenmesine rıza göstereceksin? Sen ideal bir Sonsuz'sun. Tehlike geçer geçmez yine kurallara uyarsın. Başka türlü davranamazsın."

Twissell'in yüzü gözlerine kadar kızarmıştı. Yaşlı yüzündeki kurnaz ve güçlü ifadenin yerinde yeller esiyordu. Dışarıya yansıyan yalnızca duyduğu ıstıraptı.

"Tahmin bile edemeyeceğin bir nedenden ötürü, kuralları çiğneyecektim. Söz veriyorum. Sonsuzluğun yok olmasından önce ne kadar vaktimiz var bilemiyorum. Saatler de kalmış olabilir, aylar da. Fakat seni mantığa davet etmek için bu kadar vakit kaybettikten sonra, biraz daha uğraşmaya değer. Beni dinleyecek misin? Lütfen?"

Harlan bir an için tereddüt etti. Sonra, başka yapacak bir şeyi olmadığını düşünerek, "Devam et," dedi.

"Yaşlı olarak doğduğumu, hesap makinesi yerken dişimi kırdığımı, uyurken pijamamın cebinde bulundurduğum bir hesap makinesine sarıldığımı, damarlarımda makine yağı dolaştığını söylerler."

"Bu tür şeyler, arada sırada kulağıma gelir ve sanırım biraz da hoşuma gider. Belki benim bile inanasım gelir. İlk bakışta yaşlı bir adam için aptalca şeylermiş gibi geliyorsa da, hayatı biraz daha çekilir hale getirir işte."

"Bu seni şaşırttı mı? Benim gibi bir adamın, hayatı daha çekilir hale getirme yollarını arayışı yani? Kıdemli Bilgisayar Twissell'in, Bütünzamanlar Meclisi'ni kıdemli üyesinin?"

"Belki sigarayı da bu yüzden içiyorumdur? Hiç düşünmedim. Bir nedeni olmalı. Zamanın büyük bir kısmı ve Sonsuzluğun tamamı sigara diye bir şeyi tanımaz. Bazen bunun Sonsuzluğa bir başkaldırma yolu olduğunu

düşünürüm. Başka bir konuda tatmin edilemeyen bir isyan arzusunun kendini göstermesi..."

"Yok yok, iyiyim. Bir iki gözyaşının bir zararı yoktur. Yalnızca bu konuları çoktandır aklımdan silmiştim. Hoş şeyler değil."

"İşin içinde, aynı seninkinde olduğu gibi, bir kadın vardı. Rastlantı değil. Kaçınılmaz bir durum aslında bu. Aile hayatının tatminlerini, birtakım delikli kâğıtların uğruna bırakmak zorun da kalmış olan bir Sonsuz zaten böyle bir hastalığa yakalanmak için uygun durumdadır. İşte Sonsuzluğun halihazırda geçerli olan kuralları da bu yüzden yürürlüğe konmuştur. Doğal olarak birçok Sonsuz bu kuralların açık noktalarından yararlanmak için akla hayale gelmedik yöntemler buldu."

"Kadınımı hatırlıyorum. Belki çok aptalca bir şey bu. O günlere ait başka hiçbir şey aklıma gelmiyor. Benim akranlarımın çoğu şimdi kitaplarda kayıtlı anılardan ibaretler. Yaptığım tüm Gerçeklik Değiştirmeleri, biri dışında, hesap kompleksinde kayıtlıdır. Kadın gözümün önüne geliyor. Sen bunu anlayabilirsin sanırım."

"Resmi bir ilişki için uzun süre uğraştım ve sonunda Bilgisayarlığa ilk atandığım günlerde gerekli izin verildi. Bu yüzyıla, 575.'ye ait bir kızdı. İzin çıkana kadar onu göremedim. Akıllı ve nazikti. Güzel ya da şirin değildi fakat gençken (sen söylenenlere bakma, ben de bir zamanlar gençtim) benim değer yargılarıma uyuyordu. Birbirimiz için yaradılmıştık sanki ve eğer bir ölümlü olsaydım, karım olması beni çok mutlu ederdi. Bunu ona defalarca anlattım. Sanırım anlıyordu ve mutluydu. Gerçek bu. Her Sonsuz bu kadar şanslı olamıyor."

"İçinde bulunduğu Gerçeklikte genç yaşta ölmesi gerekiyordu ve sonraki Gerçekliklerde ortaya çıkan benzerlerinin hiçbiri resmi ilişki için uygun değildi. Başlangıçta filozofça düşünmeye çalıştım. Ne olursa olsun, her şeyden önce Gerçeği zararlı bir biçimde etkilemeden benimle mutlu olmasının sebebi hayatının kısa oluşuydu."

"Şimdi, böyle düşünmüş olduğum için, hayatının kısa oluşuna sevindiğim için, kendimden utanıyorum. Yalnızca başlangıçta bu böyleydi. Yalnızca başlangıçta."

"Zamanmekân cetvelinin her izin verdiğinde ziyaretine giderdim. Her dakikanın tadını çıkarır, boşa gitmesin diye kimi zaman yemek yemekle ya

da uyumakla vakit geçirmezdim. O kadar iyi huyluydu ki, işler benim tahminlerimin ötesine gitti ve âşık oldum. Belki çok kabaca ve basit ifade ediyorum. Sevgi konusunda pek deneyimim yok ve bu konuyu yaşamadan kavrayabilmek çok zor. Bildiğim ve anladığım kadarıyla, hissettiklerimin âşık olmuş bir insanın duyguları olması gerekiyordu, âşık olmuştum."

"Duygusal ve fiziksel ihtiyaçların tatmini amacıyla başlamış olan ilişki artık çok daha fazla anlam taşıyordu. Gitgide yaklaşmakta olan ölümü artık benim için kaçınılmaz bir olay niteliğinde değildi, müthiş huzursuz oluyordum. Onun yaşam şemasının hesaplarını bizzat kendim yaptım. Sanırım şaşırdın. Bu korkunç bir şey ama, daha sonra işlediğim suçların yanında hiç kalır. "Evet, ben Laban Twissell. Kıdemli Bilgisayar Twissell. "Üç defa onun özel gerçekliğini değiştirmek için elime fırsat geçti. Tabii ki kurallara aykırı olduğundan böyle bir şey yapmama meclis izin vermezdi ve ben de hiçbir şey yapamadım. Ölümünden kendimi sorumlu tutmaya başlamıştım."

"Hamile kaldı. Aslında bu konuyla ilgilenmeliydim ama, aldırmadım. Onun yaşam şemasını kendim yapmıştım. Benimle ilişkiye girmesini sağlayacak şekilde durumu ayarlamıştım ve hamile kalma ihtimalinin mevcut olduğunu biliyordum. Belki biliyorsundur, kimi zaman ölümlü kadınların, alınan önlemlere rağmen, Sonsuzlardan hamile kaldığı olur. Normaldir. Ancak, Sonsuzların çocuk sahibi olmaları yasaklandığından, bu istenmeyen hamilelikler acısız ve emin birçok yöntemle halledilir."

"Hesaplarıma göre kız, doğum zamanı gelmeden önce ölecekti, onun için herhangi bir önlem almadım. Hamileliğinden mutluydu ve ben de onu mutlu görmek istiyordum. Birlikte olduğumuz zamanlar, içinde hayatın kıpırdadığını hissettiğini söylüyor, ben de gülümsemeye çalışıyor ve onu seyrediyordum.

"Ve sonra hiç beklenmedik bir şey oldu. Doğum olayı normalden önce gerçekleşti ve çocuk erken doğdu."

"Yüzüme böyle bakmana şaşırmadım. Bir çocuğum olmuştu. Bu cümleyi kullanabilecek bir Sonsuz daha bulamazsın. Bu felaketten de öte bir olaydı. Bu düpedüz alçaklıktı ama bu bile bir şey sayılmaz. Hiç ummamıştım. Doğum ve beraberinde getirdiği sorunlar elimi ayağıma dolaştırdı. Panik içinde Yaşam Şeması bölümüne gittim ve gözden kaçırmış olduğum çok küçük bir ihtimalin sonucu olan, yaşayan bir çocukla karşı karşıya kaldım.

Aslında mesleğe vakıf bir Yaşam Şemacısı böyle bir hata yapmazdı, fakat konuyla bizzat ben ilgilenirken yeteneklerime fazla güvenmek gibi bir hataya düşmüştüm. "Şimdi ne yapabilirdim? "Çocuğu öldüremezdim. Annesinin de ölümüne iki hafta kalmıştı. Bırak beraber yaşasınlar diye düşündüm. İki haftalık mutluluk büyük bir hediye sayılmazdı."

"Olması gerektiği gibi, anne öldü. Yüreğim parçalanarak, zamanmekân cetvelinin izin verdiği bütün süre boyunca odasında oturdum. Kollarımda ikimizin çocuğunu tutuyordum."

"Evet, yaşamasına izin verdim. Neden öyle çığlık attın? Bana ceza mı verdireceksin. Kendinden bir parçayı kollarında taşımanın ne demek olduğunu biliyor musun sen. Damarlarımda makine yağı dolaştığını iddia edebilirler ama ben bu duyguyu iyi biliyorum."

"Yaşamasına izin verdim. Bu suçu da işledim. Uygun bir yere emanet ettim ve gerekli ödemeleri yapabilecek duruma gelince çocuğunu görmek için tekrar döndüm."

"Böylelikle iki yıl geçti. Zaman zaman çocuğun ya şamşemasını inceledim (artık kurallara aykırı davranmaya iyice alışmıştım) ve sevinerek gördüm ki 0.0001 seviyesinde bir olasılıkla bile Gerçeklikte bir etki yaratmıyordu. Oğlan yürümeyi öğrendi ve çat pat konuşmaya başladı. Bana "baba" demesi öğretilmemişti. Kaldığı yuvadaki insanlar benim için ne düşünüyorlardı bilmiyorum. Paralarını alıyor ve hiçbir şey sormuyorlardı."

"İkinci yılın sonuna doğru, 575.'yi de kapsayan bazı Değiştirmelerle ilgili bir rapor meclise sunuldu. Bu raporun sorumluluğu bana verildi. O günlerde Asistan Bilgisayar rütbesine yükselmiştim ve bu, yalnız başıma yöneteceğim ilk Gerçeklik Değiştirmesi projesiydi."

"Gurur duyuyordum, doğal olarak, ama biraz da çekiniyordum. Bahis konusu Gerçeklikte oğlum yaşıyordu ve aslında yaşamaması gerekirdi. O yüzden yeni Gerçeklikte büyük bir olasılıkla benzeri bulunmayacaktı. Yok olacağı düşüncesiyle kahroluyordum."

"Değiştirme üzerinde dikkatle çalıştım ve kendime göre kusursuz bir iş başardım. İlk işimdi. Fakat kendi kendimi kandırdım. Çok da kolay oldu, çünkü ben bir suçlu, bir suç müptelasıydım. Yeni Gerçeklikteki oğlumun yaşam şemasını yaptım, sonuç umduğum gibiydi."

"Fakat yine de yirmi dört saat daha yemeden içmeden çalışmalarımı gözden geçirdim. Bir hata olmasını istemiyordum."

"Hiçbir hata yoktu."

"Ertesi gün, Değişikliğe ait çözümümle birlikte bir zamanmekân cetveli hazırladım ve çocuğumun doğumundan otuz yıl kadar sonrasında zamana girdim."

"Ben yaşlardaydı, otuz dört yaşına gelmişti. Kendimi, annesinin ailesiyle ilgili bildiklerimi kullanarak uzak bir akraba diye tanıttım. Babasıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Bebekliğinde onunla ilgilenmek için yaptığım ziyaretleri de hatırlamıyordu."

"Havacılık mühendisi olmuştu. Toplumun başarılı bir üyesiydi ve mutluydu. Kendisini çok seven bir kızla evlenmişti fakat çocukları yoktu. O Gerçeklikte oğlum yaşamasıydı, bu kız da kimseyle evlenmeyecekti. Bütün bunları ta baştan beri biliyordum. Gerçeklikte önemli bir etki yaratmayacaklarını da biliyordum. Öyle olmasa, çocuğunun yaşamasına engel olurdum."

"O günü oğlumla geçirdim. Kendisiyle resmi bir havada konuşuyor, nezaketle gülümsüyordum. Her bir hareketini dikkatle izliyor, benliğimi onunla doldurmaya çalışıyordum. Yarın her şey ortadan kaybolacaktı."

"Aynı şekilde karımı da görebilmiş olmayı ne kadar isterdim. Fakat o zaman, bana tanınan sürenin tamamını harcamış Zaman'a geçmeye bile fırsat bulamamıştım."

"Sonsuzluğa döndüm ve berbat bir gece daha geçirdim. Ertesi sabah, tavsiyelerimi de içeren hesaplamalarımı Değiştirme'nin yapılabilmesi için teslim ettim."

Twissell'in sesi gitgide zayıflamış ve son cümleler ağzında adeta fısıltı halinde çıkmıştı. Şimdi susuyordu. Omuzları çökük, bakışları dizlerinin arasından yere dikili, bitkindi.

Harlan yaşlı adamın sözlerine devam etmesi için beklerken, öksürerek genzini temizledi. Acıyordu, işlediği bunca suça rağmen ona acıdığını hissediyordu. "Hepsi bu mu?"

Twissell fısıldadı. "Hayır, en kötüsü... en kötüsü... oğlumun bir benzeri yeni Gerçeklikte ortaya çıktı. Dört yaşında çocuk felci geçiren biri olarak.

Bacakları tutmuyordu. Yatakta geçen kırk iki yıllık bir hayatı vardı. Üstelik, 900.'de bu hastalığın tedavisi için gerekli her şey vardı ama, müdahale edemiyordum. Hatta acısız bir şekilde hayatını sona erdirmem bile mümkün değildi, elim kolum bağlıydı.

"Şu anda hâlâ bu Gerçeklik mevcut. Daha sonra başka bir Değiştirme yapılmadı. Oğlum orada. Yüzyılının ait bulunduğu kısmında yaşıyor. Bunu ona ben yaptım. Bu hayata neden olan benim kafam ve hesaplarımdı. Ve Değiştirme benim emirlerimle yapıldı. Onun için, annesi uğruna bir sürü suç işledim ama bu sonuncusu, en büyüğü, asıl suçumdu."

Söylenecek hiçbir şey yoktu ve Harlan da konuşmadı.

"Şimdi anlıyor musun, neden o kızı almanı sağlamaya istekli olduğumu, nasıl olup da seni anlayabildiğimi? Sonsuzluğun bundan bir zarar görmeyeceğini sanıyorum. Aynı zamanda suçumun kefaretini de ödemiş olacağım."

Ve Harlan inandı. Yürekten inandı. Beyni uğulduyordu.

Dizlerinin üstüne çöktü, sıkılı yumruklarını havaya kaldırdı. Başını öne eğdi ve yüreğini ezen ıstırapla iki büklüm oldu.

Birini kurtarma onuruna kavuşup, diğerine de sahip olabilecekken, hem Sonsuzluğu fırlatıp bir kenara atmış, hem de Noys'u kaybetmişti.

15

İLKEL ÇAĞLARDA ARAŞTIRMA

Twissell, Harlan'ın omuzlarından tutmuş sarsıyordu. Telaşlanmıştı.

"Harlan! Harlan! Zaman aşkına, oğlum."

Harlan yavaş yavaş kendine geldi. "Ne yapabiliriz?"

"Herhalde şu senin yaptığını değil. Ümitsizliğe kapılmak yok. Başlangıç olarak beni dinleyeceksin. Sonsuzluğu bir Teknisyen'in gözüyle görmeyi bir yana bırak. Bir Bilgisayar gibi düşünmeye çalış. Karşılaşacağın şeyler çok daha karmaşıktır. Zamanda her şeyi değiştirip, bir Gerçeklik Değiştirmesi meydana getirdiğin anda, yeni durum derhal eskisinin yerini alır. Bu neden böyle oluyor?"

Harlan heyecanla atıldı. "Çünkü değiştirdiği şey dolayısıyla Gerçeklik Değişikliği kaçınılmaz hale gelmiştir."

"Acaba? Geri dönüp, yaptığın değişikliği de değiştirebilirsin, değil mi?"

"Herhalde. Gerçi ben hiç böyle bir şey yapmadım ama. Hatta başkasının da yaptığını duymadım."

"Doğru. Bir değişikliği tekrar değiştirmek hiç düşünülmemiştir, bu yüzden işler hep planlandığı gibi yürütülür. Fakat şimdi farklı bir durumla yüz yüzeyiz. Akla gelmemiş, rastlantısal bir değişiklik oldu. Sen Cooper'ı yanlış bir yüzyıla gönderdin ve ben de işleri tersine çevirip onu tekrar buraya getirmeyi düşünüyorum."

"Zaman aşkına, nasıl yapacaksınız bunu?"

"Henüz pek emin değilim ama, bir yolu olmalı. Eğer bir çözüm yolu olmasa, yaptığın değişiklik terse çevrilemeyecek bir şey olmalıydı ve gerçeklik değiştirmesi derhal eski durumun yerini almalıydı. Fakat hâlâ eski

Gerçeklikte yaşıyoruz. Hâlâ Mallansohn'un anılarındaki Gerçeklikte'yiz. Değişikliği geri çevirme şansımız var demektir."

"Ne?" Harlan'ın içine düştüğü kâbus daha da derinleşiyor, girdapları daha bir güçleniyordu.

"Çemberi, zaman içinde tekrar bağlamanın bir yolu olmalı ve yeteneklerimiz sayesinde, bu yolu bulacağımıza inanıyorum. İçinde bulunduğumuz Gerçeklik yok olmadığı sürece, hâlâ şansımız var demektir. Eğer sen ya da ben, şu andan itibaren tek bir yanlış karara dahi varsak, derhal Sonsuzluk yok olacak, kaybolacaktır. Anlıyor musun?"

Harlan anladığından pek emin değildi. Yavaşça ayağa kalktı ve bir sandalyeye doğru yürüdü.

"Yani sizce, Cooper'ı geri getirebiliriz..."

"Ve sonra doğru yere gönderebiliriz, evet. Aracı terk edeceği anda yakalayıp 24.'deki doğru yere gönderdiğimizde, ancak birkaç saat ya da gün daha yaşlı olacaktır. Elbetteki bu da bir değişiklik sayılır, fakat çok önemli sayılmaz. Gerçeklik biraz sarsılır ama altüst olmaz."

"İyi de onu nasıl bulacağız?"

"Hemen şu anda aklımıza gelmeyen, ama mutlaka var olan bir yol olmalı, yoksa Sonsuzluk şu anda yok olurdu. Bu yolun ne olabileceğine gelince, işte bu konuda sana ihtiyacım var, seni kendi tarafıma çekebilmek için uğraşmamın sebebi bu. İlkel zaman üzerinde uzman olan sensin. Bu sorunun cevabını sen bul."

"Yapamam," diye inledi.

Twissell ısrar ediyordu, "Yapabilirsin."

Yaşlı adamın sesi, heyecan ve hayat doluydu. Gözleri hırsla parlıyor, sigarasını bir savaşçı mızrağı gibi tutuyordu. Hatta bu oyunun hoşuna gittiği bile söylenebilirdi.

"Olayı tekrar yaşayabiliriz," dedi. "İşte itme kumandaları. Başında duruyor ve gelecek işareti bekliyorsun. İşareti alıyorsun.

Devreyi kapatıp, güç kolunu aşağı doğru çekiyorsun. Ne kadar aşağı?"

"Söyledim size, bilmiyorum. Bilmiyorum." "Sen bilmiyorsun ama kasların biliyordur. Orada dur ve kumanda kolunu tut. Hadi, kendine gel artık. Tut kolu. İşareti bekliyorsun. Benden nefret ediyorsun. Meclisten nefret ediyorsun. Sonsuzluktan nefret ediyorsun. Yüreğin Noys'la dolu. Tekrar o anı yaşadığını kabul et. Neler hissettiysen tekrarla. Şimdi, saati yeniden ayarlıyorum. Bir dakika vaktin var. Bütün benliğinle o ana geri döneceksin. Sonra, sıfıra yaklaşınca, bırak sağ elin daha önceki hareketini tekrarlasın. Sonra tekrar elini çek ve daha önce yaptığın gibi hareketsiz kal. Hazır mısın?"

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Düşünsene, başka seçeneğin yok. O kızı tekrar elde etmenin başka bir yolu var mı?"

Yoktu. Harlan kendini zorlayarak kumandaların başına geçti ve o anı yaşamaya çalıştı. Saatin üzerindeki kırmızı ibre harekete geçmişti.

Hayatının son dakikasını yaşıyor olabileceğini düşündü.

Eksi otuz saniye.

Düşündü: Hiç canım acımayacak. Bu, ölüm değil.

Yalnızca Noys'u düşünmeye çalıştı.

Eksi on beş saniye.

Noys!

Kontağı kapatmak için, sol eliyle bir kolu aşağıya doğru çekti.

Eksi on iki saniye.

Kolu bastırıp devreyi kapattı.

Güç vitesi işi devralıyordu artık.

Sağ eli kımıldadı.

Eksi beş saniye.

Noys!

Sağ eli tekrar, bu defa, sarsılarak kımıldadı.

Sıçrayıp kenara çekildi.

Twissell çabucak yanına geldi, eğilip rakamları okudu. "Yirminci yüzyıl," dedi. "Tam olarak, 19.38"

Harlan nefes alamıyordu. "Bilmiyorum. Aynı anı yaşamaya çalıştım ama farklıydı. Ne yaptığımı biliyordum. Sonuç daha değişik olmuş olabilir."

"Biliyorum, biliyorum. Belki tamamen yanlıştır. Bu ilk yaklaşımdı diyelim." Bir an için durdu, kafasından bir şeyler geçiyordu. Cebinden bir hesap makinesi çıkardı, sonra herhangi bir işlem yapmadan tekrar yerine koydu. "Noktadan sonraki rakamlar için düşünelim. 0,99 olasılıkla onu 20'incinin ikinci çeyreğine gönderdin, diyelim. 19.25'le 19.50 arasında bir yere. Ne dersin?"

"Bilmiyorum."

"Eee, şimdi, bak. Eğer ben, İlkel çağların bu bölümüyle ilgili kesin bir karara varırsam ve kararım yanlış çıkarsa, zaman içindeki çemberi kapatma şansımızı kaybetmiş olacağız ve Sonsuzluk yok olacak. Önemli olan nokta, kararın kendisinde. Kararımı veriyorum. Kesin olarak eminim ki..."

Harlan sanki, gerçeklik son derece nazik ve kırılganmış ve ani bir baş hareketiyle kırılıp parçalanabilirmiş gibi, başını yavaşça çevirerek etrafına bakındı.

"Sonsuzluğun yok olduğu falan yok." (Twissell'in davranışları onu da etkilemişti. Kendinden emin bir ses tonuyla konuştuğunu fark etti.)

"Sonsuzluk devam ediyorsa, biz doğru karar verdik demektir. Şimdilik yapacak başka bir şey yok. Odama gidelim. Bırakalım burayı komite üyeleri istila etsinler. Bu odada nefes almak bile onları mutlu edecektir. Onlara göre proje başarıyla tamamlandı. Eğer işimizi halledemezsek, ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecekler. Biz de öyle, tabii."

Twissell, sigarasını inceleyerek, "Şimdi cevaplandırmamız gereken soru şu: Cooper kendisini yanlış bir yüzyılda bulunca ne yapacak?"

"Bilmem."

"Bir kere kesinlikle eminiz ki, zeki, hayali geniş ve akıllı bir delikanlıdır, sence de öyle değil mi?"

"Eee, şey, bu adam her şeyden evvel Mallansohn." "Doğru. Ve yanlış bir yere gelip gelmediğini merak edecektir. Hatırlıyor musun? Tam istenen

noktaya varamazsam ne olacak, diye sormuştu."

"Eee?" Harlan bu mantık yürütmenin nereye varacağını kestiremiyordu.

"Bu yüzden, kendini Zaman'da yanlış bir yerde bulmaya karşı hazırlıklıydı. Bir şeyler yapacak, bize ulaşmaya çalışacaktır. Takip edebileceğimiz birtakım izler bırakacaktır. Unutma ki, bu adam, yaşamının bir bölümünde bir Sonsuz'du." Twissell sigarasından bir nefes çekti ve havaya dumandan bir halka üfledi. Parmağıyla bu halkayı bozdu ve kopup dağılışını seyretti. "Zamanda haberleşme fikrine alışkındır. Zaman içinde kaybolduğu düşüncesine kapılacağını sanmıyorum. Onu aradığımızı bilmesi gerekir."

"İyi ama, 20. yüzyılda, seyahat araçlarımız da, Sonsuzluk da yok. Bizimle nasıl temas kurabilir?"

"Seninle, Teknisyen, seninle. Bizimle değil. İlkel çağlar uzmanı olan sensin Zaman'ın o bölümünü Cooper'a sen öğrettin. Bırakacağı izleri bulabileceğini ümit edeceği tek insan sensin." "Hangi izleri, Bilgisayar?" Twissell'in yaşlı yüzü Harlan'a döndü. Bütün hatları buruşmuştu. "Cooper'ın İlkel Zaman'da bırakılması planlandığından, Zaman içinde onu koruyup örtecek bir kalkan düşünülmedi. Buradan ayrıldıktan sonra, geri kalan hayatı, biz durumu tersine çevirinceye kadar, Zaman içinde bir yer kaplayacak. Bu kapladığı zaman içerisinde, bize bir mesaj, işaret ya da bulunduğu zamana uygun olmayan, dikkati çekecek bir şey bırakabilir. 20. yüzyılı incelerken kullandığın özel kaynaklar vardır herhalde. Dökümanlar, arşivler, filmler, referans çalışmaları. Zaman'ın içinde bulunan temel kaynakları kastediyorum."

"Evet."

"Bunları seninle birlikte o da incelemiş miydi?"

"Evet."

"Bunların içinde senin çok beğendiğin, özel bir şey yok mu? Senin yakından tanıdığına, iyi bildiğine emin olduğu bir referansı kullanabilir."

"Şimdi ne demek istediğini anladım." Harlan düşünmeye başladı.

"Eee?" Twissell sabırsızlanıyordu.

"Tamam, güncel olayları yansıtan dergilerim. Bu dergiler, 20. 'nin ilk yarısında çok kullanılır. Hele bu tür dergilerden birinin, 20. yüzyılın başlarından 22. yüzyıla kadarki bütün sayıları, tarih sırasına göre, bende var."

"İyi. Şimdi, sence Cooper'ın bu haber dergisinden, bir mesajı iletmek üzere, herhangi bir şekilde yararlanması olanaklı mı?"

"Bilmem." Harlan başını salladı. "Bahsettiğim derginin garip bir sistemi vardır. Orada bir yazının yayınlanmasını planlayarak yola çıkmak yanlış olur. Çünkü kendileri seçip yayınlıyorlar. Hatta Cooper bu derginin yazı ailesine katılmayı ayarlasa bile, ki bu çok zor, yine de yazısının bir sürü editörden kendi istediği gibi geçebileceğini sanmıyorum. İşimize yarayacak bir şey aklıma gelmiyor, Bilgisayar."

"Zaman aşkına, düşün! Şu dergi meselesine biraz daha kafa yor. 20. yüzyıldasın ve onun aldığı eğitim ve sahip olduğu geçmişle Cooper sensin. Çocuğa sen öğrettin, Harlan. O'nun düşünce yapısını sen şekillendirdin. Şimdi, ne yapar bu adam, düşün. Tam istediği kelimelerle bu dergiye bir şeyler yazdıramaz mı?"

Harlan'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bir ilan."

"Ne?"

"Bir ilan. Parasını ödeyerek, bir şeyi tam istediğiniz gibi yazdırabilirsiniz. Cooper'la bu konuda epey konuşmuştuk."

"Haa evet. 186.'da da böyle bir şeyler olacak." dedi Twissell.

"20. yüzyıldaki biraz daha farklıdır. Bu konuda 20. yüzyıl tek örnektir. Kültürel bir..."

"Şimdi bu ilan," diyerek sözünü kesti Twissell, heyecanlanmıştı; "nasıl bir şey olabilir?"

"Nerden bileyim?"

Twissell sigarasının yanan ucuna baktı, ilham gelmesini bekler gibi bir hali vardı. "Derdini açıkça anlatamaz. Örneğin; '78. yüzyıldan Cooper, 20. yüzyıla karaya oturdu ve sonsuzluğu arıyor...' diyecek hali yok."

"Nasıl böyle emin olabilirsiniz?"

"Olanaksız! 20. yüzyıla onların bilmediği şeyleri söylemek, Mattansohn'un anılarına zarar verip çemberi koparmak açısından, en az bizim burada yapacağımız bir hata kadar kötü sonuçlar doğurur. Biz hâlâ buradayız ve varız, o halde İlkel Zamanların şu andaki gerçekliğinde bulunan Cooper böyle zarar verecek bir şey yapmış olamaz."

Harlan sözü devraldı. "Aslında, bahsettiğim dergi, saçma, ya da anlamı anlaşılmayan bir şeyi yayınlamayı kabul etmez. Hileli bir durumdan ya da kanunsuz bir şeyler olduğundan şüphelenecek ve anlamadıkları işlere karışmaktan kaçınacaklardır. Bu yüzden Cooper, mesajında Standard Zamanlararası Lisan'ı kullanamaz."

Tekrar Twissell konuştu. "Kurnazca bir şeyler kullanması lazım. Dolaylı yollardan anlatmaya çalışır herhalde. İlanında, ilkel insana yabancı gelmeyecek bir şeyler yazmalı. Bize de hitap edebilmeli. Hem de ilk bakışta görebileceğimiz bir şey olmalı, aksi takdirde sayılamayacak kadar çok yazının içinden bulup çıkarmak imkansızlaşır. Ne büyüklükte bir şey olur acaba, Harlan? Bu ilanlar pahalı mıdır?"

"Oldukça pahalıdır sanırım."

"Cooper'ın parasının miktarını da belli etmemesi lazım. Zaten yanlış bir şekilde başkalarının dikkatini çekmemek için küçük bir ilan verir herhalde. Düşün bakalım. Sence ne büyüklükte bir şey olur?"

Harlan tahmin yürütmenin güçlüğünü anlatmak için ellerini açarak, "Yarım sütun?" dedi.

"Sütun mu?"

"Bu dergiler biliyorsunuz, baskıdan çıkıyor. Kâğıt üzerine basılıyor. Yazılar sütunlar halinde hazırlanıyor."

"Haa, anladım. Şimdi başka türlü bir yaklaşımda bulunalım. Öyle bir yarım sütun ilanı arayacağız ki, bakar bakmaz ilanı verenin ilerki yüzyıllardan geldiği açıkça anlaşılacak ve çok normal şeylerden bahsettiği için de o yüzyılın insanları herhangi bir şeyden şüphelenmeyecek."

"Ya böyle bir şey bulamazsam?"

"Bulacaksın. Sonsuzluk hâlâ devam ediyor değil mi? Devam ettiği sürece doğru yoldayız demektir. Söyle bakayım, Cooper'la çalışırken böyle bir ilandan bahsetmiş miydin? Göze çarpacak, alışılmamış, kurnazca bir şey."

"Hayır."

"Hemen cevap verme. Düşün biraz."

"Hayır. Cooper'la birlikte bu dergileri incelerken, o 20. yüzyılda değildi ki."

"Lütfen oğlum, kafanı kullan. Cooper'ın 20.'ye gönderildiği an, söz konusu ilan derginin ilgili sayısında belirmiştir. Bir önceki Gerçeklikte bu dergiye bakarken sana sanki böyle bir şey yokmuş gibi gelmiştir. Anladın mı?"

Kendisini zamansal mantığın ortamına sokan Twissell'in karşısında Harlan, bir kere daha şaşkına dönmüştü. Başını salladı. "Hiç böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Peki, nerede saklıyorsun bu dergileri."

"Cooper'dan ötürü tanınan ayrıcalık sayesinde, ikinci kademede kurduğum bir kütüphanede."

"Güzel," dedi Twissell. "Haydi oraya gidelim. Hemen!"

Harlan, Twissell'in kütüphanedeki eski, ciltli kitaplara dikkatle bakışını ve sonra da içlerinden birini rastgele çekip alışını seyretti. Bu kitaplar o kadar eskiydiler ki, kâğıttan yapılmış sayfalar özel yöntemlerle korunmasa un ufak olabilirdi. Oysa şu anda Twissell'in bunu hiç umursadığı yoktu ve elindeki kitaba hiç de nazik davranmıyordu.

Harlan'ın içi gidiyordu. Başka zaman olsa, bir Kıdemli Bilgisayar olmasına rağmen Twissell'e kitaplardan uzak durmasını söylerdi.

Yaşlı adam elinin altında çatırdayan sayfalara göz gezdirdi ve yazılanları okumaya çalıştı. "Bu, dilbilimcilerin durmadan bahsettikleri İngilizce değil mi?" diye sordu. Bir yandan da işaret parmağıyla kitaba vuruyordu,

"Evet, İngilizce," diye homurdandı Harlan.

Twissell cildi yerine koydu. "Ağır ve kaba."

Harlan omuz silkti. Her ne kadar kâğıt ve baskı duyulmamış bir şey değilse de, Sonsuzluğun kapsamındaki yüzyılların bir kısmında moleküler kayıt cihazları, geri kalan hemen hepsinde de filmler kullanılıyordu.

"Kitaplar, filmler kadar fazla teknolojik yatırım gerektirmiyor," dedi.

Twissell çenesini ovuşturdu. "Öyle. Başlıyor muyuz?"

Başka bir cildi eline aldı ve rasgele açtığı bir sayfaya bakmaya başladı.

Harlan düşündü: Bu adam çözümü, rastgele açtığı bir sayfada şans eseri bulacağını sanıyor galiba.

Belki de Twissell gerçekten öyle düşünüyordu, çünkü başını kaldırıp da Harlan'ın acayip acayip kendisine bakan gözleriyle karşılaşınca, kızardı ve kitabı bir kenara bıraktı.

Harlan 19.25.'nin ilk cildini aldı ve sayfaları birer birer çevirmeye başladı. Yalnızca sağ eli ile gözleri hareket ediyordu. Vücudunun geri kalan kısımları hep birden dikkat kesilmiş, kıpırdamıyordu bile.

Yalnızca yeni bir cilt alacağı zaman nefes alıyor gibiydi. Kahve, sandviç ve diğer ihtiyaçlar için de yalnızca bu duraklamalar kullanılıyordu.

Harlan yorgun bir sesle, "Burada durup beklemenizin bir anlamı yok," dedi.

"Seni rahatsız ediyor muyum? "Hayır."

"Öyleyse kalıyorum," diye mırıldandı Twissell. "Rafları dolaşıyor, çaresizlik içinde ciltleri seyrediyordu. O çılgın sigaraları kimi zaman parmaklarını yakıyor, fakat hiç aldırmıyordu.

O gün öyle bitti.

Güya uyudular, ama uykunun zamanı değildi. Sabah saatlerindeki iki cilt arası molalardan birinde, Twissell kahvesinden son yudumu aldı ve konuşmaya başladı. "Bazen, şu benim sorundan sonra Bilgisayarlığımı neden bir kenara fırlatıp atmadığıma şaşarım."

Harlan başını salladı.

Yaşlı adam devam etti. "Bırakacaktım. Aylarca önüme bir Değiştirme işi çıkmasın diye dua ettim. Midemi bulandırıyordu. Bu Değiştirmeleri yapıyoruz ama, yaptığımız doğru bir şey mi diye düşünmeye başladım. İnsanın aklına türlü çeşit şey geliyor.

"Sen ilkel tarihi iyi bilirsin, Harlan. Nasıl bir şey olduğunu bilirsin. İlkel çağın Gerçekliği rastlantılara göre körlemesine akıp gider. Eğer kaderde bir salgın hastalık varsa ya da on yüz yıl sürecek bir ekonomik bağımlılık

hayatı yaşanacak, teknolojik bir çöküş söz konusuysa ve hatta bir... bir... örneğin, en kötüsü nedir... hatta bir atom savaşı olacaksa, olur. Bunun hiç kimse önüne geçemez.

"Fakat Sonsuzluğun başlangıcından itibaren olan yüzyıllarda bunların hepsine dur denildi. 28.'den sonraki yüzyıllarda şu saydıklarımın hiçbiri olamaz. Biz insanlığa, ilkel çağların hayal bile edemeyeceği refahı sağladık, güvenceyi verdik."

Harlan utanarak düşündü: "Ne yapmaya çalışıyor ki bu? Beni gayrete mi getirmeye çalışıyor? Elimden geleni yapıyorum ben."

Twissell devam ediyordu. "Şimdi şansımızı kullanmazsak, Sonsuzluk kaybolacak, belki de bütün fiziksel zaman boyunca. Ve muhtemel bir atom savaşı sonunda insan soyu ortadan kalkacak."

Harlan mırıldandı, "Bir sonraki cilde başlasam iyi olacak."

Bir sonraki molada, Twissell çaresizlik içinde sordu. "Bu böyle bitecek gibi değil. Daha hızlı bir yolu yok mu?"

"Varsa siz söyleyin. Bana kalırsa her bir sayfayı tek tek incelemem gerekiyor. Bu iş bundan daha hızlı nasıl yapılır, bilmem

Sayfaları çevirmeye devam etti.

"Sonunda," dedi Harlan, "harfler gözümün önünde uçuşma ya başladı. Bu demektir ki biraz uyumam gerekiyor." Böylece ikinci gün de bitti.

Üçüncü gün sabah 10.22'de Harlan bir sayfaya gözlerini dikti, şaşkın baktı ve "İşte bu!" dedi.

Twissell önce anlayamadı. "Ne?"

Harlan başını kaldırdı, yaşlı Bilgisayar'a baktı, hareketlerin den çok şaşırdığı anlaşılıyordu. "Biliyor musunuz, inanmamıştım Sizin dergiler ve ilanlarla ilgili anlattıklarınızı deli saçması kabul ediyor, gerçekten inanmıyordum."

Twissell ancak şimdi durumu kavrayabilmişti. "Buldun!"

Harlan'ın elindeki cilde saldırdı, titreyen elleriyle kitabı almak için uzandı.

Harlan kitabı ondan uzaklaştırdı ve birden kapattı.

"Bir dakika. Size sayfayı göstersem bile yine de bulamazsınız.

"Ne yapıyorsun?" diye bir çığlık attı. Twissell. "Yerini kaybettin."

"Kaybolmaz. Nerede olduğunu biliyorum. Ama önce..." "Önce ne?" "Bir hususu açıklığa kavuşturalım Bilgisayar, Noys'u alabileceğimi söylediniz. Getirin onu buraya o halde. Onu görmemi sağlayın."

Twissell, Harlan'a dik dik baktı, seyrek beyaz saçları karma karışıktı. "Şaka mı ediyorsun?"

"Hayır," dedi Harlan, ifadesi sertleşmişti. "Şaka yapmıyorum. Bana bu işi ayarlayacağınıza dair garanti verdiniz... Siz mi şaka yapıyorsunuz? Noys'la ben beraber olacaktık. Söz vermiştiniz."

"Evet, verdim. O iş tamam."

"O halde getirin onu buraya, hem de canlı, sağlıklı ve el sürülmemiş olarak."

"Fakat, seni anlayamıyorum. Bende değil ki. Hiç kimsenin elinde değil. Hâlâ o üstzamanlarda bir yerde duruyor. Kimsenin elini sürdüğü yok. Zaman aşkına, sana o emniyette diyorum."

Harlan yaşlı adama baktı, sinirleri iyice gerilmişti. Konuşmakta güçlük çekiyordu, "Siz kelime oyunu yapıyorsunuz. Tamam, kız o uzak üstzamanlarda bir yerde, fakat bunun bana ne faydası var? 100.000.'deki engeli kaldırın."

"Neyi?"

"Engeli. Araç geçemiyor."

Twissell birden heyecanlandı. "Daha önce böyle bir şeyden bahsetmemiştin."

"Bahsetmemiş miydim?" Harlan şaşırmıştı. Hayret. Gerçekten de Twissell'e bu konudan söz edip etmediğini hatırlamıyordu. Fakat şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. Düşünmekten vazgeçti.

"Her neyse. Şimdi söylüyorum işte. Kaldırın onu ordan."

"Ama bu olanaksız. Aracın yolunu kesen bir engel, öyle mi? Zamansal bir engel mi?"

"Şimdi siz bana o şeyi oraya sizin koymadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Ben yapmadım. Zaman adına, yemin ederim."

"O halde... o halde..." Harlan vücudundan kanın çekildiğini hissetti. "O halde Meclis'in işi bu. Her şeyi biliyorlardı ve bu işi sizden habersiz tezgâhladılar... ve madem öyle, ilanlarını da, Cooperlarını da, Mallansohnlarını da, Sonsuzluklarını da kaybettiler demektir. Kaybettiler. Hepsini."

"Dur. Dur." Twissell ümitsizlik içinde Harlan'ın koluna yapıştı. "Kendine hâkim ol. Düşün, oğlum, düşün. Meclis engel falan koymaz."

"Orada bir engel var ama."

"İyi de onlar böyle bir engel koyamazlar ki. Hiç kimse koyamaz. Böyle bir şey kuramsal olarak imkânsızdır."

"Ama var işte."

"Fakat eğer o..."

Ve Harlan, Twissell'in gözlerinde, Cooper'ın yanlış yere gönderildiğini ve Sonsuzluğun sona ermek üzere olduğunu öğrendiğinde bile görmediği kadar açık bir korku ve dehşeti okuyordu şimdi.

16

GİZLİ YÜZYILLAR

Andrew Harlan dalgın bakışlarla adamların çalışmasını seyretti. Onlar hiç bakmıyor, işleriyle ilgileniyorlardı. Çünkü Harlan bir Teknisyen, onlarsa basit bakım işleriyle uğraşan elemanlardı. Fakat şu anda Harlan onları seyrederken neredeyse kıskandığını hissetti.

Zamanlararası Taşımacılık Kısmının servis elemanlarıydılar. Gri üniformalarının omuzlarında siyah zemin üzerine kırmızı iki başlı bir oktan oluşan amblemleri dikkati çekiyordu. Araç motorlarının testlerini yaptılar, araç yollarının durumunu aletlerle kontrol ettiler. Zaman mühendisliği ile ilgili pek fazla kuramsal bilgileri yoktu herhalde, fakat konuyla ilgili pratiklerine diyecek yoktu.

Harlan, Çıraklığı sırasında bakımla ilgili pek fazla bir şey öğrenememişti. Daha doğrusu öğrenmek için pek fazla bir gayret göstermemişti. Yüksek puanlar tutturamayan çıraklara göre bir kısımdı bakım kısmı.

Fakat şimdi çalışırlarken bakıyordu da, bunlar, sessiz, sakin, fakat işlerinin ehli ve mutlu insanlardı.

Neden olmasın? Her bir Uzman Sonsuz'a karşılık bu tür alt kademe personelinden on kişi vardı. Kendilerine göre bir çevreleri, yaşam tarzları, değer yargıları vardı. İş saatleri belliydi ve boş zamanlarında uzmanlık dallarında fazladan çalışmalar yapmaları için onları zorlayan herhangi bir toplumsal baskı söz konusu değildi.Uzmanlaşan Sonsuzlardan kat kat fazla kendilerine ayıracak zamanları vardı ve bu zamanlarını, istedikleri gibi edebiyat, değişik gerçekliklere ait film gösterileri ve benzeri konularla ilgilenerek değerlendirebilirlerdi.

Daha olumlu kişiliklere sahip oldukları kesindi. Bu geri hizmet insanlarının tatlı ve basit yaşantılarıyla kıyaslandığında, uzmanlaşmış sonsuzların yaşamları yıpranmış, zedelenmiş ve yapay bir görünüm arz; ediyordu.

Geri hizmetler Sonsuzluğun temelini teşkil ediyordu. Daha önce bu açık gerçeği pek de umursamamış olduğunu fark etti. Zaman'dan yiyeceklerin ve suyun getirilişini, çöplerin imhasını, güç merkezlerinin yönetimini hep onlar üstlenmişti. Sonsuzluktaki bütün makinelerin kusursuz bir mükemmellikte işleyişi onların eseriydi. Bir kaza sonucu tüm uzmanlar toptan yaşamlarını yitirse bile bu insanlar Sonsuzluğun tekdüze varlığını sürdürmesini sağlardı. Fakat herhangi bir nedenden bu kesim ortadan kalksa, uzmanlar birkaç gün içinde ya Sonsuzluğun altını üstüne getirir ya da yokluk ve bakımsızlıktan birer birer ölüp giderdi.

Geri hizmetlerde çalışanlar, kadınsız, çocuksuz ve doğum yerlerinden kopuk sürdürdükleri bu hayatı sevebiliyorlar mıydı acaba? Sefaletten, hastalıktan ve bitmek tükenmek bilmeyen Gerçeklik Değiştirmelerinden paçayı kurtarmış olmak yeterli bir kazanç sayılabilir miydi? Önem verdikleri bir şey var mıydı? Harlan, içinde bir sosyal reform ateşinin canlandığını hissetti.

Kıdemli Bilgisayar Twissell'in hızlı adımlarla geldiğini görünce düşünmeyi bir yana bıraktı. Yaşlı adam ayrı kaldıkları bir saat içinde, sanki biraz daha çökmüş, süzülmüştü.

Harlan düşündü: Nasıl dayanabiliyor? Çok yaşlı.

Çalışmakta olan adamlar doğrulup beklediler, Twissell de durumu değerlendirircesine etrafı süzüyordu.

"Araç yolları ne alemde?" diye sordu.

Adamlardan biri cevap verdi, "Her şey yolunda, efendim. Yollar açık ve temiz, enerji alanları da aksaksız çalışıyor."

"Her şeyi kontrol ettiniz mi?"

"Evet efendim. İstasyonların gidebildiği en üst zamanlara kadar her noktayı inceledik."

"Öyleyse gidin."

Bu kaba ifade ve davranışın yanlış olan bir tarafı yoktu. Böyle olması gerekiyordu. Saygıyla eğildiler, dönüp hızlı adımlarla uzaklaştılar.

Twissell ve Harlan yalnız kalmışlardı.

Twissell ona doğru döndü. "Sen burada kalacaksın. Lütfen."

Harlan başını sallayarak itiraz etti. "Gitmek zorundayım."

"Anla beni. Bana bir şey olursa, sen yine de Cooper'ı nasıl kurtaracağını biliyorsun. Sana bir şey olursa, ben ya da başka bir Sonsuz ya da bütün Sonsuzlar bir araya gelip hep beraber harekete geçse, sensiz hiçbir şey yapılamaz."

Harlan tekrar başını salladı.

Twissell dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi. "Sennor çok şüpheci bir insandır. Son iki gündür defalarca benimle görüşmek istedi. Neden inzivaya çekildiğimi bilmek istiyor. Bütün araç yollarını altüst edip incelettirdiğimi öğrenirse... neyse, artık gitmem gerekiyor, Harlan. Gecikmemeliyim."

"Benim kimseyi geciktirdiğim yok. Ben hazırım."

"Mutlaka geleceksin, öyle mi?"

"Engel yoksa, tehlike de olmayacaktır. Varsa bile daha önce ben bununla karşılaştım ve geri döndüm. Korkacak ne var, Bilgisayar?"

"Gereksiz yere riske atılmanın anlamı yok ki."

"Öyleyse aklını kullan, Bilgisayar. Seninle gelmem için karar ver. Bu kararı verdikten sonra, Sonsuzluk hâlâ varlığını sürdürebilirse, çember de hâlâ kapatılabilir demektir. Bu da henüz şansımız var anlamına gelir. Eğer bu yanlış bir kararsa Sonsuzluk o anda yok olur, fakat hiç fark etmez, seninle gelmezsem herhalde yok olacak, çünkü Noys'u elde etmeden Cooper'a ulaşmak için parmağımı bile oynatmayacağımdan emin olabilirsin. Her şey üzerine yemin ederim."

"Onu sana getireceğim ama."

"Eğer bu iş bu kadar basitse, benim de gelmemde bir sakınca olamaz."

Twissell bir türlü karar veremiyordu. En sonunda, boğuk bir sesle, "Eee, madem öyle, sen de gel bakalım," dedi. Ve Sonsuzluk devam etti.

Araca bindikten sonra da Twissell'in yüzündeki süzgün ifade kaybolmamıştı. Bir süre Zamanmetrede akıp giden rakamlara baktı.

"Gelmemen gerekirdi."

Harlan omuz silkti. "Neden?"

"Beni rahatsız ediyor. Mantıklı bir açıklaması yok. Bir batıl itikat olarak da adlandırılabilir. Huzursuzum." Ellerini birbirine kenetledi.

"Seni anlamıyorum."

Twissell, kafasının içindeki şeytanı kovabilmek ümidiyle konuşmaya arzuluydu. "Belki bunu sen anlayabilirsin. İlkel Zamanlar konusunda uzmansın. İlkel zaman'da ne kadar süreyle insan yaşamıştır?"

"On bin yüzyıl. Belki de on beş."

"Evet. İlkel ve maymuna benzeyen bir yaratık olarak başlar ve Homo Sapiens'le son bulur. Doğru mu?"

"Herkesin bildiği bir şey bu. Evet."

"O halde, evrimin oldukça hızlı bir şekilde gerçekleştiğini kabul etmemiz gerekir. On beş bin yüzyıldan maymundan Homo Sapiens'e ulaşılıyor."

"Eee?"

"Eee, ben 30.000.'lerde bir yüzyıldanım..."

(Harlan irkilmekten kendini alamadı. Twissell'in doğum zamanını bugüne dek bilmiyordu ve kimsenin de bildiğini sanmı yordu.)

"Ben 30.000.'lerde bir yüzyıldanım," diye Twissell tekrarladı "ve sen 95.'densin. Doğum zamanlarımız arasındaki zaman farkı, insanoğlunun İlkel çağlarda geçirdiği sürenin hemen hemen iki katı, ama senle benim aramda ne fark var? Benim ağzımda sen den dört tane daha eksik diş var, senin gibi sonradan yirmi yaş dişim de çıkmıyor. Aramızda bundan başka bir fizyolojik fark yok. Metabolizmamız hemen hemen aynı. Tek büyük fark, senin vücudun steroidi çözümleyebiliyor, benim vücudum bunu yapamıyor. Bu yüzden ben kolesterol kullanmak zorundayım, sen buna ihtiyaç duyumsuyorsun. Yani bunca uzun sürede türümüz farklılaşmamış sayılabilir."

Harlan pek etkilenmemişti. İnsanın yüzyıllar boyunca sürmüş olan kimliğiyle hiç ilgilenmemişti. Bu olduğu gibi kabul edilen, nedeni araştırılmayan bir şeydi. Cevap olarak, "Milyonlarca yüzyıl hiçbir değişikliğe uğramadan yaşayan türler var," dedi.

"Ama sayıları çok değil. Ve şu bir gerçek ki insan evriminin sona erişiyle Sonsuzluğun kuruluşu aynı zamana rastlıyor. Bu sadece bir rastlantı mı?

Aslında bu, Sennor gibi insanların merak edeceği bir şey ve ben de Sennor değilim. Spekülasyon yapmanın yanlış olduğuna inanırım. Hesap kompleksiyle kontrol edilemeyen bir konuda bir Bilgisayar'ın vakit harcaması doğru değildir. Fakat yine de, gençliğimde, bazen düşünürdüm..."

"Neyi?" diye, kendi kendine sordu Harlan. Neyse, dinlemekten başka yapacak bir şey yoktu zaten.

"Bazen Sonsuzluğu ilk kurulduğu zamanlardaki haliyle düşünürdüm. Yalnızca 30., 40. yüzyıllara kadar gidilebilirmiş ve çoğunlukla ticaret amacıyla hareket edilirmiş. Taze su, gerekli kimyasal maddeler, gübre ve benzeri birçok şey, o yüzyıldan bu yüzyıla taşınır dururmuş. Tatlı, basit günlermiş onlar.

"Sonra Gerçeklik Değiştirmelerini keşfettik. Hepimizin bildiği gibi, Kıdemli Bilgisayar Henry Wadsman bir kongre üyesinin arabasındaki freni bozup, bir savaşı önledi. Daha sonra, Sonsuzluğun amacı her geçen gün biraz daha, ticaretten Gerçeklik Değiştirmelerine doğru kaydı. Neden?"

Harlan, Twissell'm sözünü kesti. "Nedeni çok açık. İnsanlığın selameti için."

"Evet. Evet. Normal olarak ben de öyle düşünüyorum. Fakat ya başka, hiç bahsi geçmeyen, kimsenin farkında olmadığı bir nedeni varsa. Sınırsız geleceğe seyahat eden bir insan, çok uzak üstzamanlarda, karşılarında bir maymun kadar ilkel duruma düşeceği kişilerle karşılaşabilir. Böyle olmaması için bir neden var mı?"

"Olabilir. Ama insan insandır..."

"Hatta 70.000.'de bile, değil mi? Evet, biliyorum. Ve bizim yaptığımız gerçeklik değiştirmelerinin de bunda rolü olabilir mi? Normal olmayan, alışılmışın dışındaki her şeyi ortadan kaldırırız. Hatta hemen hemen zararsız diyebileceğimiz, Sennor'un doğum zamanındaki saçsız insanlar bile sürekli tartışma konusudur. Belki de, kendi kendimize bile itiraf edemiyoruz ama, biz insanoğlunun evrimini kasıtlı olarak engelliyoruz, çünkü ileride süper insanlarla karşılaşmak istemiyoruz."

Konuşulanlar hâlâ Harlan'ı pek etkilememişti. "Öyle diyelim. Ne fark eder?"

'Ta bu söz konusu süper insan, kontrolümüz altındakinden daha ötedeki zamanlarda, her şeye rağmen yine de yaşıyorsa? biz 70.000.'ye kadar kontrol edebiliyoruz. Onun ötesi Gizli yüzyıllar diye geçiyor! Neden gizli? Gelişmiş insan bizimle temas etmek istemiyor da, kendi yüzyıllarına geçmemizi engelliyor mu yoksa? Neden gizli olarak kalmasını kabulleniyoruz? İlk yapılan deneme başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra, başka denemeler yapmadan bu işten vazgeçmemizin gerçek nedeni, bizim de onlarla karşılaşmak istemeyişimiz olmasın? Bunu bilinçli olarak yapıyoruz demiyorum, fakat bilinçli ya da bilinçsiz, neden bu olabilir."

Harlan huzursuzlandı. "Boş ver. Biz onlara ulaşamıyoruz onlar da bize. Sen yaşamana bak, bırak onlar da bildikleri gibi yaşasınlar," dedi.

"Tamam, yaşa, bırak yaşasınlar. Ama biz rahat durmuyoruz ki. Değiştirmeler yapıyoruz. Gerçi değiştirmelerin tam anlamıyla etkilerini gösterdikleri süre birkaç yüzyıldan fazla değil. Hatırlarsan, o kahvaltıda Sennor'un doğru dürüst cevabı olmayan, zamanla ilgili sorunlarından biri de bu durumla ilgiliydi. Bunun bir istatistik sorunu olduğundan söz etmişti. Bazı değiştirmelerin etkileri diğerlerinden daha ötelere uzanır. Hatta kuramsal olarak, yapılacak bir değiştirmeden, yüzyıllar sınırsız olarak etkilenir. Gizli yüzyılların gelişmiş insanı bu durumun farkındadır herhalde. Bir gün yapılacak bir değiştirmenin 200.000.'ye ulaşma olasılığından rahatsız olduklarını düşün."

"Böyle şeylerle kafa yormanın bir anlamı yok." Harlan, bu sözleri, dert edecek çok daha önemli sorunları olan bir insana özgü tavırlarla sarf etmişti.

"Fakat düşün ki," Twissell şimdi adeta fısıldayarak konuşuyordu, "biz gizli yüzyıllardaki bölümlerimizi boş bıraktığımız sürece, seslerini çıkarmıyor olabilirler. Yani sürtüşmeye girmediğimiz sürece bir sorun çıkmayabilir. Diyelim ki bu anlaşma ya da nasıl adlandırırsan adlandır, bu durum bozuldu ve içimizden biri 70.000.'den daha ötedeki bölümlerimizden birinde devamlı oturmaya başladı. Onlar da bunu, ciddi bir istila harekâtının başlangıcı olarak değerlendirdiler. Teknolojik açıdan bizden çok ilerde olduklarını varsayarsak, derhal araya bir engel koyup, onlara ulaşmamızı yasaklamış..."

Ve bu defa Harlan ayağa fırladı, dehşet içindeydi. "Noys'u ellerine geçirdiler."

"Bilemem. Benimkisi yalnızca bir tahmin. Belki de orada bir engel yoktur. Belki senin kullandığın araç..."

"Orada bir engel vardı!" Harlan vargücüyle bağırıyordu. "Başka nasıl anlatayım? Neden bunları daha önce anlatmadın?"

"Sana inanmamıştım," diye inledi Twissell. "Hâlâ da inanamıyorum. Bu aptalca kuruntularımdan keşke sana hiç bahsetmeseydim. Kendi sorunlarımla... neyse, birkaç dakika daha sabret."

Zamanmetreyi işaret etti 95.000.'lerle, 96.000.'ler arasında bir yerlere gelmişlerdi.

Twissell aracı yavaşlattı. 99.000.'yi de geçtiler. Şimdi göstergede yüzyıllar bir bir okunabiliyordu.

99.72699.72799.728 "Ne yapacağız?" diye mırıldandı Harlan.

Twissell hafifçe başını salladı. Bu hareketi ümit mi veriyordu, yoksa çaresizliğini mi anlatıyordu, belli değildi.

99,85199.85299.853

Harlan, engelin yaratacağı şoka hazırlıklı olabilmek için bütün vücudunu kastı, düşünüyordu: Sonsuzluğu, gizli yüzyılların yaratıklarıyla boğuşmak üzere zaman kazanmak için mi kurtaracaktı? Noys'u başka nasıl elde edebilirdi? Dön geriye, git 575. yüzyıla, uğraş, didin...

99.98399.93999.940

Harlan nefesini tuttu. Twissell aracı iyice yavaşlatmıştı.

Harlan konuştuğunun farkında bile olmadan mırıldandı. "Hayır, şimdi, şimdi."

99.998 99.999 100.000 100.002

Rakamlar artmaya devam ediyor, sessizlik içindeki iki adam gözlerini göstergeden ayıramıyordu.

Birden Twissell bağırdı, "Engel falan yok işte."

Ve Harlan cevap verdi, "Vardı! Vardı!" Sonra can çekişir gibi bir halde ekledi, "Belki de onu aldılar ve engele ihtiyaçları kalmadı."

111.394.!

Harlan araçtan dışarı fırladı ve bağırmaya başladı. "Noys! Noys!"

Sesi boş bölümün duvarlarında yankılandı.

Araçtan yavaş yavaş çıkan Twissell, arkasından seslendi, "Bekle, Harlan..."

Harlan'ı durdurmak mümkün değildi. Daha önceleri, bir ev şeklinde hazırladıkları bölümün koridorlarında deli gibi koşuyordu.

Twissell'in söz ettiği gelişmiş insanlardan biriyle karşılaşmak olasılığı aklına gelince, tüyleri diken diken oldu. Fakat Noys'u bulması gerekiyordu, o garip düşünceyi kafasından sildi.

Ve birdenbire, doğru dürüst yüzünü bile göremeden, kız kollarına atıldı. Onunlaydı, kollarında sıcaklığını duyuyor, göğsüne yaslanan yüzünün ve siyah saçlarının yumuşaklığını hissediyordu.

"Andrew, nerelerdeydin? Günler geçti, çok korktum."

Harlan, kızın kollarından tutarak kendinden ayırdı, yüzüne baktı, "İyi misin?"

"İyiyim. Sana bir şey oldu diye çok korktum. Zannettim ki..." birden sustu, korkudan titreyerek Harlan'ın sırtının dönük olduğu tarafa bakarak fısıldadı, "Andrew!"

Harlan birden döndü.

Gelen Twissell'di.

Kız, Harlan'ın ifadesinden, önemli bir şey olmadığım anlayarak, daha sakin bir sesle sordu, "Onu tanıyor musun, Andrew? Her şey yolunda mı?"

"Korkacak bir şey yok. O, benim amirim, Kıdemli Bilgisayar Laban Twissell. Seni biliyor."

"Bir Kıdemli Bilgisayar, öyle mi?" Noys, iyice büzüldü.

Twissell yavaş yavaş yaklaştı. "Size yardım edeceğim, evladım. Her ikinize de yardım edeceğim. Teknisyene söz verdim, inanıyorsa, doğal ki."

"Bağışlayın beni, Bilgisayar," dedi Harlan. Fakat bu sözleri söylerken ifadesi sertti ve hiç de pişmanlık duymuşa benzemiyordu.

"Bağışlandın," dedi Twissell. Elini uzatıp, kızın isteksiz elini tuttu. "Anlat bakalım, kızım. Burada iyi vakit geçirdin mi?"

"Merak içinde kıvrandım."

"Harlan ayrıldıktan sonra, burada başka kimseye rastladın mı?"

"HaHayır, efendim."

"Hiç kimse ? Hiçbir şey?"

Kız başını salladı. Koyu renk gözleri Harlan'ı arıyordu. "Neden sordunuz?"

"Hiç, kızım. Saçma bir kâbus. Gel, seni 575.'ye geri götüreceğiz."

Geri dönerken, Andrew Harlan, 100.000.'yi görmek için göstergeye bakmaya cesaret edemedi. Artan ve derinleşen bir sessizlik içinde oturduğu yere büzülmüştü. l00.000.'yi geçince, Twissell de bir oh çekti.

Noys'la el ele, seyahati tamamladılar.

Noys başka bir odada uyurken, iki adam tekrar bir araya geldi. Artık, Twissell'in huzursuzluğu da doruk noktasına ulaşmıştı.

"İlan, oğlum! Sen kadınına kavuştun. Anlaşmanın bana ait olan tarafı yerine getirildi."

Sessizce ve dalgın bir ifadeyle, Harlan, masanın üzerinde duran cildin sayfalarını çevirdi. İlgili sayfayı buldu.

"Çok basit," dedi, "fakat, İngilizce. Size okuyacağım, sonra da tercüme ederim."

30 numaralı sayfanın sol üst köşesinde yer alan küçük bir ilandı. Değişik bir şekil meydana getirecek biçimde, pek bir anlam taşımayan kelimeler, büyük harflerle yazılmıştı.

ALL THE TALK OF THE MARKET

Altında, küçük harflerle: "Yatırım Haber Bülteni, P.K 14, Denver, Colorado" yazılıydı.

Harlan kelimelerin anlamını tercüme ederken, Twissell büyük bir dikkatle dinledi, hiçbir şey anlamadığı ve şaşırdığı belli oluyordu. "Market nedir? Bununla ne demek istiyorlar?"

Harlan sabırsızlandı. "Borsa. Özel sermayenin iş sahalarına aktarıldığı bir sistem. Fakat önemli olan o değil. İlanın hazırlanış şeklini görmüyor musunuz?"

"Evet. Bir Atom bombasının patlama sonrasındaki mantara benzeyen şeklini andırıyor. Ne var bunda?"

Harlan iyice sinirlenmişti, bağırarak, "Zaman aşkına, bilgisayar, neyiniz var? Derginin tarihine baksanıza.'"

Sayfa numarasının yanındaki sayılan parmağıyla gösterdi. 28 Mart 1932 yazıyordu.

"Bunu tercüme etmeme gerek yok. Rakamlar, standart Zamanlararası lisanda da aynıdır. O tarihte bir Atom bombasımn patlaması ile ortaya çıkan mantarı kim görmüş olabilir. Bunu böylesine mükemmel resmedebilmek için, ancak görmüş olmak gerekir."

"Şimdi, bir dakika. Bu yalnızca bir şekil. Bu mantar biçimi rastlantıyla da ortaya çıkmış olabilir."

"Öyle mi dersiniz? Kelimelere bir kez daha bakar mısınız?" Harlan, parmağının ucuyla takip ederek, kısa satırları bir kez daha okudu. "Al thetalkof themarket. Satırlardaki ilk harfler bir arada atom kelimesini oluşturuyor ki bu da Atom'un İngilizcesidir. Bu da mı rastlantı? Böyle rastlantı olur mu?"

"Bilgisayar, bu ilanın sizin düşündüğünüz şartlara nasıl mükemmelen uyduğunu görmüyor musunuz? Bakar bakmaz hemen gözüme çarptı. Cooper bunun çok açık bir tarihsel yanlışlık olduğunu biliyor. Aynı zamanda, bize verdiği mesajın dışında hiçbir anlamı yok. 19.32.'den birinin bu ilanla ilgilenmesi olanaksız.

"O halde bu Cooper olmalı. Onun mesajı bu. Şimdi elimizde kesin tarih var. Adresini de biliyoruz. Yapılacak tek şey peşinden gidip onu bulmak ve bu işi ilkel çağlarda ayarlayabilecek tek kişi benim."

Peki gider misin?" Twissell çocuklar gibi sevinçliydi.

"Giderim... ama, bir şartla."

Twissell'in kaşları çatıldı. "Yine mi şartlar?"

"Aynı şart. Yeni bir şey eklemiyorum. Noys emniyette olmalı. Onun da benimle gelmesini istiyorum. Burada bırakamam."

"Hâlâ bana inanmıyor musun? Seni hiç aldattım mı? Seni hâlâ rahatsız eden nedir?"

"Tek bir şey, Bilgisayar," dedi Harlan, düşünceli bir hali vardi. "Bir şeyi hâlâ çözemedim. l00.000.'de bir engel vardı. Neden? Beni rahatsız eden bu işte."

17

TAMAMLANAN ÇEMBER

Rahatsız etmekte devam ediyordu. Hazırlıkla geçen günler ilerledikçe, kafasının içinde daha da büyüyor, iyiden iyiye huzursuz edici bir hal alıyordu. Bir Twissell'le, bir Noys'la arasına giriyordu. Hareket günü gelip çattığında, bu sorunun cevabını hemen hemen bulmuştu.

Twissell katıldığı meclis toplantısından dönünce, Harlan merakla sordu, "Nasıl gitti?"

Twissell bıkkın bir ifadeyle cevap verdi. "Hayatımın en tatlı konuşmasını yaptığımı söyleyemem."

"Umarım bir şey söylemediniz. Şu bizim..."

"Yok, yok, hayır," diye sözünü kesti Twissell. "Kızla ilgili olarak ya da Cooper'ın yanlış yere gönderilmesindeki rolün hakkında bir şey söylemedim. Şanssız bir hata, bir mekanik aksilikti dedim. Bütün sorumluluğu üzerime aldım."

Harlan, az da olsa, içinin burkulduğunu hissetti. "Bu sizin durumunuzu pek fazla etkilemez," diyebildi.

"Ellerinden bir şey gelmez ki. Bana dokunmadan önce, düzeltmenin yapılmasını beklemek zorundalar. Başaramazsak, zaten kimse bizi kurtaramaz. Bu işi halledebilirsek, başarmış olmak beni koruyacaktır. Eğer koruyamazsa..." yaşlı adam, umursamazlıkla omuz silkti, "Sonsuzluktaki faal görevlerimden ayrılıp emekli olmayı düşünüyorum zaten." Sigarasını bıraktığı yerden aldı ve henüz yarımken eliyle bastırıp söndürdü.

Harlan arkasını döndü. Kafasının içinde, her şey birbirine karışmıştı. Twissell'in kendisine seslendiğini duydu, fakat ancak yaşlı adam sorusunu tekrarladıktan sonra, "Efendim?" diyebildi.

"Şu senin kadın, diyorum, hazırlıklı mı oğlum? Neler olacağından haberi var mı?"

"O hazır. Her şeyi anlattım."

"Nasıl karşıladı?"

"Ne?.. Şey, evet beklediğim şekilde davrandı. Korkmuyor."

"Üç saatten daha az bir zamanınız kaldı."

"Biliyorum."

O an için konuşacak başka bir şey kalmamıştı ve artık Harlan, düşünceleriyle ve yapması gerekeni bulmuş olmanın rahatsızlığı içinde, yapayalnızdı.

Aracın yüklenmesi ve son kontroller tamamlanırken, Harlan ve Noys, 20. yüzyıl giysileri içinde çıkıp geldiler.

Noys, giyeceği giysiler konusunda Harlan'ın tekliflerini kabul etmemiş, giyim ve estetik üzerine, yalnız kadınların sahip olduğunu iddia ettiği bazı içgüdülere göre hazırlanmak istemişti. Ciddi ciddi dergileri incelemiş ve uygun elbiseleri kendisi seçmişti. Sonra da, bir düzine kadar değişik yüzyıldan getirilen eşyaları titizlikle elden geçirmiş ve hazırlıklarını tamamlamıştı.

Bir ara Harlan'ın fikrini almak için, "Nasıl buluyorsun?" diye sordu.

Harlan da omuz silkip, "Mademki bu iş, içgüdüsel bir sorun sana bırakıyorum."

"Ne biçim konuşuyorsun, Andrew çok garip davranmaya başladın. Neyin var? Kendinde değil gibisin. Günlerdir bu hep böyle."

Harlan dalgın dalgın cevap verdi. "İyiyim."

Twissell, onları 20. yüzyıl sakinleri rolünde görünce, isteksiz bir tavırla şaka yapmaya çalıştı. "Zaman aşkına, ne çirkin elbiseler, fakat bu korkunç şeyler bile senin güzelliğini perdeleyemiyor, canım."

Noys nezaketle gülümsedi ve sessizce ayakta duran Harlan'da Twissell'in bu zavallı nezaket gösterisinde gerçek payı bulunduğunu kendi kendine itiraf etti. Elbiseleri, her yanını örtecek şekilde sarıp sarmalıyordu. Makyajı, yanaklarında ve dudaklarında, akla hayale gelmedik renkler ve kaşlarına yapılmış çirkin çizgilerle doluydu. Güzelim saçları (ki en kötüsü de buydu) acımasızca kesilmişti. Bütün bunlara rağmen, kız yine de çok güzeldi.

Harlan, kızın insanı bunaltan kemerine, koltuk altlarını sıkan, fare derisi gibi renkten nasibim almamış kaba kumaştan elbisesine, hemen hemen alışmıştı. Yüzyıllara uyabilmek için garip elbiseler giymek, yabancısı olduğu bir şey değildi.

Twissell konuştu. "Aracın içine, kendiniz kumanda edebilesiniz diye aletler koymak istedim ama bunu yapmanın bir yolunu bulamadık. Zamansal yer değiştirmeler için, yeterince büyük bir güç kaynağı gerekiyor ki bu da sonsuzluğun sınırı dışında maalesef mevcut değil. Bütün yapabildiğimiz, İlkel zamanda yer alınan süre boyunca kullanılabilecek zamansal bir gerilim. Hatta bunun bile bir sınırı var."

Onları araca soktu. Yığınlar halinde duran malzemelerin arasından güçlükle geçebiliyorlardı. Aracın iç duvarının pürüzsüz görüntüsünü bozan bir madeni çıkıntıyı gösterdi.

"Basit bir süviç anahtar taktırdık. Araç otomatik olarak sonsuzluğa dönmeyecek, İlkel zamanda istenildiği kadar kalabilecek. Geri dönüş için bu anahtarı kullanacaksınız. Ondan sonra iş, ikinci ve umarım, son seyahate..."

"Bu ikinci bir seyahat mi?" diye atıldı, Noys.

Bu defa Harlan söze karıştı. "Bunu anlatmamıştım. Bak, bu ilk seyahatin amacı, Cooper'ın tam varış zamanını saptamak. Bulunduğu yere varışıyla ilanın yayınlandığı tarih arasında ne kadar süre geçtiğini bilmiyoruz. Posta kutusu aracılığıyla ona ulaşıp, mümkünse, oraya varışının tam ya da mümkün olduğunca yakın dakikalarını öğreneceğiz. Sonra, o öğrendiğimiz an artı on beş dakika zamanına dönüp, Cooper'ın araçtan ayrıldığı..."

Twissell sözünü kesti. "Biliyorsun, aracın iki değişik zamanda, aynı yer ve anda bulunması mümkün değil." Gülümsemeye çalıştı.

Noys durumu kavramışa benziyordu. Pek emin bir tavırla olmasa bile, "Anlıyorum," dedi.

Twissell kıza hitap ederek, "Cooper'ın tam varış anında yakalanmasıyla bütün değişiklikler ortadan kalkacak. Atom bombası ilanı yok olacak ve Cooper yalnızca, ortadan kaybolacağını söylediğimiz aracın umulmadık bir biçimde yeniden belirdiğini görecek. Yanlış bir yüzyıla gelmiş olduğunu bilmeyecek ve bu konuda kimse ona bir şey söylemeyecek. Ona, verilmesi gereken çok önemli bir bilgiyi unuttuğumuzu söyleyeceğiz (bir şeyler

uyduracağız) ve bu konuya önem vermeyip, ikinci kez gönderildiğini günlüğünde belirtmemesini ümit ederek bekleyeceğiz."

Noys yolunarak inceltilmiş kaşlarını kaldırdı. "Amma karışık iş."

"Ne yazık ki öyle." Twissell ellerini ovuşturdu ve karşısındakilere baktı. Sonra başını dikleştirdi, yeni bir sigara çıkardı ve neşeli bir tavır takınarak, "Ve şimdi, çocuğum, iyi şanslar." Twissell, Harlan'ın eline dokundu, Noys'u başıyla selamladı ve araçtan dışarı çıktı.

Yalnız kalınca, Noys sordu, "Gidiyor muyuz?"

"Birkaç dakikaya kadar," diye cevap verdi, Harlan.

Noys'u şöyle bir süzdü. Kız da ona bakıyordu, gülümseyerek, korkmadan. Bu davranış karşısında birden kendini ona çok yakın hissetti. Fakat bu yalnızca duygusal açıdan geçerliydi, mantıksal açıdan değil. Düşünerek değil, içgüdüsel olarak. Bakışlarını başka yana çevirdi.

Seyahatin normal araçlarla yaptıklarından bir farkı yoktu. Yolculuğun ortalarına doğru, en alt istasyonu geçerken olsa gerek, bir an için aracın hafifçe sarsıldığını hissettiler ve belki de bu, tamamen psikosomatik bir durumdu. Yalnızca hisseder gibi olmuşlardı.

Ve sonra İlkel çağa vardılar ve araçtan çıktılar. Kayalık ve yalnız dünya, muhteşem bir öğle sonrası güneşinin ışıklarıyla pırıl pırıl parlıyordu. Hafif bir rüzgâr esiyordu ve her yerde sessizlik hâkimdi.

Güçlü, büyük, çıplak kayalar, demir, bakır ve kromdan oluşan koyu renkli bir gökkuşağını andırıyordu. İnsansız ve cansızmış gibi görünen çevrenin görkemi karşısında, Harlan kendisinin çok küçük kaldığını hissetti. Maddesel dünya ile irtibatı olmayan Sonsuzlukta güneş yoktu, hava da Zaman'dan pompalanıyordu. Doğum zamanının dünyasını da doğru dürüst hatırlayamıyordu. Değişik yüzyıllarda yaptığı Gözlemleri esnasında hep insanlar ve kentleriyle uğraşmıştı. Böyle bir şeyi ilk kez yaşıyordu.

Noys koluna dokundu.

"Andrew! Üşüdüm."   Rüyadan uyanırcasına silkinip kıza döndü.

Kız, "Isıtıcıyı kursak iyi olacak," dedi.

"Evet, Cooper'ın mağarasında bu işi yapabiliriz."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tam burada," dedi kısaca.

Hiç kuşkusu yoktu. Günlükte yeri anlatılıyordu ve önce Cooper, şimdi de kendisinin orayı elleriyle koymuş gibi bulmaları gerekirdi.

Ta Çıraklık günlerinden beri, Zaman'da yaptığı seyahatlerde, tam istenen noktayı bulma hususunda hiç kuşku duymamıştı. Eğitmen Yarrow'un ciddi bir ifadeyle anlattıklarını hatırladı. "Fakat Dünya güneşin etrafında, güneş de galaktik merkezin etrafında döner ve doğallıkla galaksi de hareket halindedir. Eğer Dünya üzerinde bir noktadan yola çıkıp, yüz yıl geri giderseniz, kendinizi boşlukta bulursunuz. Çünkü Dünya'nın o noktaya gelmesine daha yüz yıl vardır." (Bir yüzyılı "yüz yıl" olarak algıladığı günlerdi onlar.)

Tekrar Yarrow'u hatırladı, "Zamanı mekândan soyutlayamazsınız. Zaman boyunca hareket ederken, Dünya'nın hareketlerini paylaşırsınız. Yoksa, havada uçan bir kuş birdenbire kendini boşlukta bulur, çünkü Dünya Güneş'in etrafında saniyede on sekiz mil hızla dönmektedir ve bu yaratığın altından kaçar gider diye mi düşünüyorsunuz?"

Benzetmelerden yararlanarak tartışmak sağlıklı bir yöntem değildir, fakat Harlan şu son günlerde daha somut deliller elde etmişti ve şu yaptığı eşine ender rastlanan cinsten seyahatten sonra, güven içinde dönüp mağaranın ağzını bulabilir ve bu da onu hiç şaşırtmazdı.

Taş ve çakıllardan oluşan örtüyü kaldırdı ve içeri girdi.

Karanlığı bıçak gibi yaran fenerinin ışığıyla içeriyi araştırmaya başladı. Duvarların, tavanın, yerin her santimini uzun uzun inceledi.

Hemen arkasından onu takip eden Noys fısıldadı, "Bir şey mi arıyorsun?"

"Bir şey. Herhangi bir şey."

Ve buldu. Düz bir taşla örtülmüş, yeşilimsi renkli, düzgün şekilli kâğıt parçalarıydı bunlar.

Taşı üzerlerinden alıp bir kenara attı ve kâğıtları avuçladı.

"Nedir bunlar?" diye sordu, Noys.

"Banknotlar. Alışveriş araçları. Para."

"Burada olduklarını biliyor muydun?"

"Hiçbir şey bilmiyordum. Yalmzca umuyordum."

Bu yalnızca Twissell'in ters mantığını kullanma meselesiydi, sonuçtan yola çıkılıp, ulaşılıyordu. Sonsuzluk sürdüğüne göre, Cooper da doğru kararlar vermeye devam ediyor demekti. İlanın Harlan'ı doğru zamana çekeceği varsayılırken, mağaranın da fazladan bir haberleşme aracı olma durumu ortaya çıkıyordu.

Aslında bu, onun umduğundan fazlaydı. İlkel zamana yapacağı seyahatin hazırlıkları sürerken, Harlan hep, önüne çıkacak bir yerleşme merkezine hiçbir şeyi olmadan gitmesinin şüphe uyandıracağını düşünmüştü.

Cooper'da aynı sorunla yüz yüze gelmiş olmalıydı ama, onun vakti uygundu. Harlan para demetini kucaklayıp kaldırdı. Vaktini bu paraları biriktirmek için kullanmış olmalıydı; iyi iş başarmıştı ufaklık, hem de çok iyi.

Ve çember kapanıyordu!

Batmakta olan güneşin kızıl ışıkları altında malzemeler mağaraya taşındı. Araç, çok yakınına gelmeden, görülmesi mümkün olmayacak şekilde yansıtıcı özelliği olan bir maddeyle kaplanmıştı. Görebilecek kadar yakına gelenleri de Harlan'ın taşıdığı silah halledecekti. Isıtıcıyı kurdular. İnce bir yarıktan fışkıran parlaklıkla hem aydınlanıyor, hem de ısınma gereksinimlerini karşılıyorlardı.

Dışarıda serin bir mart akşamı hüküm sürüyordu.

Noys düşünceli bir tavırla ısıtıcıdan çıkan ışığa baktı ve "Andrew, planın nedir?" diye sordu.

"Yarın sabah, en yakın yerleşme merkezine gideceğim. Nerede olduğunu ya da olması gerektiğini biliyorum. (Yine Twissell'in mantığını düşündü. Bir sorun çıkması olanaksızdı.)

"Ben de seninle geleceğim, değil mi?"

Harlan, hayır anlamında başını salladı. "Bir kere, konuşulan dili bilmiyorsun. Ve ayrıca bu gezi bir ikinci kişiyle paylaşılmayacak kadar da zor."

Noys'un kısa saçlarıyla antika gibi bir görünüşü vardı ve gözlerinden taşan öfke, Harlan'ın bakışlarını kaçırmasına sebep oldu.

"Ben aptal değilim, Andrew. Benimle neredeyse lütfen konuşuyorsun. Yüzüme bile bakmıyorsun. Ne demek oluyor bütün bunlar? Yine doğum zamanının ahlak değerleri mi aklına geldi? Sonsuzluğa ihanet ettiğini düşünüp, bundan beni mi sorumlu tutuyorsun? Nedir bu halin?"

"Neler hissettiğimi bilemezsin."

"Anlat o halde. Yapabilirsin bunu. Şu andakinden daha uygun bir fırsat bulamazsın. Hissettiğin şey, aşk mı? Benim için mi? Günahlarının acısını benden çıkaramazsın, çıkarmamalısın. Ne diye getirdin beni buraya? Söyle bana. Bana ihtiyacın yoktu da, yüzümü görmeye bile tahammül edemeyecektin de, neden beni Sonsuzlukta bırakmadın?"

Harlan mırıldandı, "Tehlikeli olurdu."

"Haydi canım, sen de."

"Tehlikeden de öte bir şey. Bir kâbus. Bilgisayar Twissell'in kâbusu," dedi Harlan. "Gizli yüzyıllara panik içinde yaptığımız son seyahatte, o yüzyıllara ait düşüncelerini anlattı bana. İnsanoğlunun evrimleşmiş türleriyle ilgili olasılıklardan bahsetti. Uzak üstzamanlarda yaşayan, aralarına karışmamızı engeller koyarak önleyen ve Gerçekliklere yaptığımız müdahalelere bir son vermeyi planlayan, yeni türlerden, süper insanlardan. l00.000.'deki engeli de onların koyduğunu düşünüyordu. Sonra seni bulduk ve Bilgisayar Twissell kabusuyla uğraşmayı bir kenara bıraktı. Orada, hiçbir zaman bir engelin varolmadığına hükmetti. Çok daha ivedi bir sorun olan, Sonsuzluğu kurtarma meselesine daldı.

"Fakat ben, gördüğün gibi, onun kâbusundan etkilenmiş bulunuyorum. Engelle ben karşılaşmıştım, o yüzden varolduğunu biliyorum. Twissell bunun kuramsal olarak, olanaksız olduğunu söylediğine göre, bir sonsuzun işi değildi. Belki de Sonsuzluktaki kuramlar yeterince gelişmemişti. Orada bir engel vardı. Onu oraya birisi koymuştu. Ya da bir şey."

"Doğal ki Twissell'in yanıldığı bazı noktalar vardı. O, insanoğlunun gelişmesi gerektiğinden yola çıkıyordu, fakat yanlış düşünüyordu. Paleontoloji, Sonsuzların ilgilendiği bilim dallarından biri değildir, ama İlkel'de geçerlidir, o yüzden ben de biraz inceledim. Şu kadarını biliyorum: Türler, yalnızca yeni çevrelerin etkilerine karşı koymak zorunluluğu

sebebiyle evrimleşirler. Durağan çevre şartları içinde, bir canlı türü milyonlarca yüzyıl değişmeden kalabilir. İlkel insan süratle evrimleşti, çünkü, acımasız ve sürekli değişen çevre şartları içinde yaşıyordu. Bir defa insanoğlu çevresini yaratmayı öğrendikten sonra, onu rahat ve durağan bir hale getirdi ve doğal olarak evrimleşmesi de sona erdi."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum," dedi Noys, yumuşamış gibi bir hali yoktu. "Ben ikimizle ilgili şeylerden konuşmak istiyorum. Bu konuda tek bir kelime bile ettiğin yok."

Harlan hislerini belli etmemeye çalıştı. "Şimdi, neden 100.000.'de bir engel vardı? Ne işe yarıyordu? Sana zarar verilmemişti. Başka ne için konmuş olabilirdi? Kendi kendime sordum: O engelin varoluşu yüzünden meydana gelen ve eğer orada olmasa gerçekleşmeyecek olan bir şey var mı?"

Bir an için sustu, gerçek deriden imal edilmiş ağır ve hantal ayakkabılarına uzun uzun baktı. Hiç değilse akşamleyin ayağından çıkarıp rahat edebileceğini düşündü, fakat şimdi bunun zamanı değildi, zamanı değildi...

Devam etti. "Bu sorunun bir tek cevabı vardı. O engelin varlığı, beni çılgınlar gibi geri dönüp Finge'e saldırmak için bir silah edinmeye, sonra da bu silahla seni tekrar elde etmek için Sonsuzluğu riske sokmaya ve başaramadığımı düşününce de, Sonsuzluğu yıkmaya itti. Anlıyor musun?"

Noys, inanmak istemeyen, korkulu gözlerle ona baktı. "Yani, bütün bunları yapmam, üstzamanlardaki insanlar mı istedi? Onlar mı planladı?"

"Evet. Bana öyle bakma. Evet! Ve bunun her şeyi nasıl değiştirdiğini görmüyor musun? Kendi başıma, kendi mantığımla hareket ettiğimde, maddi manevi bütün sonuçlara katlanırım. Ama duygularımı, birtakım delikli kartlar vasıtasıyla yönetilen bir hesap makinesi gibi, kontrol edip etkileyen insanlar tarafından kandırılıp, aptal yerine konmuş olmak..."

Harlan, bağırmakta olduğunu fark etti ve sustu. Birkaç dakika konuşmadan bekledi ve tekrar devam etti, "Bir türlü kabul edemiyorum. Beni kukla gibi oynatıp yaptırdıklarını, yapmamış hale gelmem şart. Ancak o zaman huzura kavuşabilirim."

Ve o duruma gelecekti olanaklıysa. Önünde uzanan ve arkada kalmış olan korkunç trajediden sonra, zafere ulaşmak üzere olduğunu hissediyordu.

Çember kapanıyordu!

Noys, Harlan'ın kaskatı kesilmiş elini tutmak için uzandı.

Yine duygularını saklayarak, geri çekildi. "Her şey ayarlanmıştı. Seninle karşılaşmam. Hepsi. Duygusal yapım iyice incelenmişti. Çok basit. Etki ve tepki. Şu düğmeye bas, adam şöyle yapsın. Bu düğmeye bas, adam böyle yapsın."

Harlan konuşmakta güçlük çekiyordu, utancından yerin dibine girecekti. Sudan çıkmış bir köpek gibi, başını sallayıp kendine gelmeye çalıştı ve devam etti, "Başlangıçta bir noktayı anlayamamıştım. Nasıl olup da, Cooper'ın İlkel Çağ'a gönderileceğini tahmin edebilmiştim. Böyle bir tahminde bulunmama imkân yoktu. Bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ki. Bunu, Twissell de anlayamadı. Matematik bilgimin bu denli az olmasına rağmen, bunu nasıl yaptığıma akıl erdiremedi."

"Ama bilmiştim işte. İlk kez o... o gece oldu. Sen uyuyordun, ben henüz uyumamıştım. Hatırlamam gereken bir şey olduğunu hissetmiştim bir işaret, bir fikir, gecenin zevk ve heyecanı arasında yakalamış olduğum bir şey. Düşündükçe, Cooper'ın önemi bütün boyutlarıyla kafamda belirdi ve Sonsuzluğu yıkacak bir konumda bulunduğumu fark ettim. Daha sonra, matematiğin tarihini inceleyerek düşündüklerimi gözden geçirip kontrol ettim, ama aslında buna bile gerek yoktu. Ben zaten biliyordum. Kesinlikle emindim. Nasıl? Nasıl?"

Noys dikkatle Harlan'a bakıyordu. Bu kez ona dokunmaya çalışmadı "Sence, bunu da Gizli yüzyılların insanları mı tezgâhladı? Her şeyi kafana doldurup, seni yönettiler, öyle mi?"

"Evet. Evet. Fakat henüz işleri bitmedi. Biraz daha işleri vardı. Çember kapanabilir ama, henüz kapanmadı."

"Şimdi artık ne yapabilirler ki? Burada yoklar."

'Yoklar mı? Bu kelimeyi öylesine derinden gelen bir sesle söyledi ki, Noys'un yüzü bembeyaz oldu.

"Görünmeyen süper şeyler?" diye fısıldadı.

"Süper şeyler değil. Görünmez de değil. Sana, insanoğlunun çevre şartlarını kontrol altında tuttuğu sürece evrimleşme gereği duymayacağını

anlattım. Gizli yüzyılların insanları da Homo Sapiens. Bildiğimiz, normal insanlar."

"O halde kesinlikle burada değiller."

Harlan üzüntü içinde, "Sen buradasın, Noys," dedi.

"Evet. Ve sen. Ve başka kimse de yok."

"Sen ve ben ve başka kimse de yok tabii. Gizli yüzyıllardan bir kadın ve ben... Artık oyun oynamayı bırak, Noys. Lütfen."

Kız korku içinde Harlan'a baktı. "Neler söylüyorsun sen, Andrew?"

"Söylemem gerekeni. O gece bana içki verirken neler anlatıyordun? Benimle konuşuyordun. Yumuşak sesin... tatlı kelimeler... hiçbir şey duymadım, bilinçli olarak, fakat fısıldayan tatlı sesini hatırlıyorum. Nelerden bahsediyordun? Cooper'ın altzamana yapacağı seyahat; Sonsuzluğu yıkacak Samson darbesi. Bunlar mıydı?"

Noys, "Ben Samson darbesinin ne demek olduğunu bile bilmiyorum," dedi.

"Rahatlıkla tahmin edebilirsin, Noys. Söyle bakalım, 482.'ye ne zaman girdin? Kiminle yer değiştirdin? Yoksa, fazladan öylesine mi giriverdin? 2456.'daki bir uzmana yaşam şemanı çıkarttırdım. Yeni Gerçeklikte yoksun. Benzerin olan biri de yer almıyor. Olanaksız değil belki ama, ufacık bir değiştirme için garip bir durum bu. Ve sonra, yaşam şemacısının bir lafı var, ki onu kalbimle değil yalnızca kulaklarımla dinlemişim. Şu anda hatırlayabilmem bile şaşırtıcı. Belki ta o zaman aklım başıma gelecekti ama, bütün benliğim öylesine seninle doluydu ki. Adam şöyle demişti: 'Verdiğiniz faktörlerin oluşturduğu bileşimle, bu hanımın eski Gerçeklikte bile nasıl yer aldığını anlayamadım.'

"Adam haklıydı. Oraya ait değildin. Uzak üstzamanlardan gelip, sana kapılmamız için, beni de Finge'i de etkisi altına alan ve o Gerçeklikte yeri olmayan biriydin sen."

"Andrew..."

"Her şey apaçık ortada, ama gözlerim görmüyordu. Evinde 'Sosyal ve Ekonomik Tarih' isimli bir kitap vardı. İlk gördüğümde çok şaşırmıştım. Halbuki, yüzyıla uygun bir kadın olmayı öğretmesi bakımından bu tür

şeylere ihtiyacın vardı, değil mi? Sonra, Gizli yüzyıllara yaptığımız ilk seyahati hatırlarsın. Aracı 111.394.'de sen durdurmuştun. Zarif bir biçimde, ustaca yapmıştın bu işi. Seyahat aracı kullanmayı nereden öğrendin. Göründüğün gibi biri olsaydın, bu senin araçla ilk seyahatin olması gerekirdi. Sonra, neden 111.394.? Doğum zamanın mı, yoksa?"

Noys sakin ve yumuşak bir sesle sordu. "Beni İlkel zamanlara neden getirdin, Andrew?"

Harlan birden bağırdı. "Sonsuzluğu korumak için. Orada kimbilir ne kötülükler yapardın. Burada elin, kolun bağlı, çünkü kim olduğunu biliyorum. Bütün bu anlattıklarımın doğru olduğunu itiraf et! İtiraf et!"

Öfkeyle doğruldu, titriyordu, kolu havaya kalktı. Kız hiç kıpırdamadı. Son derece sakindi. Ilık, güzel bir mum heykeli andırıyordu. Harlan başladığı hareketi tamamlamadı.

"İtiraf et!"

"Bütün bu çıkardığın sonuçlara rağmen, emin değil misin? İtiraf etmişim, etmemişim ne fark eder?"

"Her şeye rağmen itiraf et ki acı duymama gerek kalmasın."

"Acı mı?"

"Çünkü bir silahım var Noys ve seni öldürmeyi düşünüyorum."

18

SINIRSIZLIĞIN BAŞLANGICI

Belirsizlik ve kararsızlık Harlan'ın yiyip bitiriyordu. Silahını çıkardı, Noys'a doğrulttu.

Fakat neden bu kız hiçbir şey söylemiyordu? Neden ısrarla bu edilgen tutumunu sürdürüyordu?

Onu nasıl öldürebilirdi?

Boğuk bir sesle, "Eee?" dedi.

Kız kıpırdandı, fakat bu hareketi ellerini kucağına koyup, daha rahat, daha masum görünebilmek için yapmıştı sanki. Konuşmaya başladı ve sesi, insan sesinden farklı özelliklere sahip gibiydi. Bir silahın namlusuna bakıyor olmasına rağmen, garip bir güç sayesinde sükûnetim koruyor denebilirdi.

"Yalnızca Sonsuzluğu korumak amacıyla beni öldürmek istiyor olamazsın. Tek derdin Sonsuzluğu korumak olsaydı, beni bayıltıp sıkıca bağlar, bu mağaraya hapseder ve gerekli gezilerini yapabilirdin. Ya da Bilgisayar Twissell'e sen İlkel Zaman'dayken beni tecrit altına almasını söyleyebilirdin. Ya da birlikte götürür, dağlarda dolaşırken kaybolmamı sağlardın. Eğer seni tatmin edecek tek şey öldürmekse, bunu sebebi, seni kandırmış, önce âşık edip sonra da ihanete sürüklemiş olduğumu düşünmendir. Böyle yaparak, söylediğin şeylerin hiçbirini gerçekleştirecek değilsin, yalnızca incinen gururunu tedavi edeceğine inanıyorsun."

Harlan kıvranıyordu. "Gizli yüzyıllardan mısın? Söyle."

"Evet. Ateş edecek misin şimdi?"

Harlan'ın ateşleme düğmesine temas eden parmağı titredi. Tereddüt içindeydi. Kafasının içinde kızın davasını bir türlü sona erdiremiyor, beyhude aşkının ve özleminin son kırıntıları ona engel oluyordu. Acaba Harlan tarafından reddedilmiş olmak mı onu böyle üzmüştü? Bu yüzden

yalan söyleyip, kasten kendisini öldürtmek istiyor olabilir miydi? Harlan kendisinden şüphelendi diye, ümitsizliğe kapılıp saçma bir kahramanlık gösterisi yapıyor olabilir miydi?

Hayır!

Böyle şeyler ancak 289.'nun acıklı aşk romanlarında olabilir, Noys gibi bir kız için geçerli değildir. O, sahte âşığı tarafından yaralanmış vücudundan akan kana mazoşist bir zevkle bakarak ölümü bekleyen biri olamaz.

O halde, Harlan'ın onu öldürebileceğine inanmıyordu, ama neden? Şu anda bile hâlâ, Harlan'ın kendisini çekici bulduğunu biliyor ve bu özelliğinin onu engelleyeceğine mi güveniyordu?

Parmağının düğmenin üzerindeki baskısı biraz daha arttı.

Noys tekrar konuştu. "Bekliyorsun. Kendimi savunmak için açıklama yapacağımı mı ümit ediyorsun?"

"Ne savunması?" Harlan alaycı bir ifade kullanmaya çalışmıştı ama yine de, kızın bir konu açmış olmasına sevindi. Bu, kızın parçalanmış vücuduna, kanlı et parçası kalıntılarına bakmak zorunda kalacağı ve güzel Noys'unun bu haline kendi ellerinin sebep olduğunu düşünüp kahrolacağı dakikaları mümkün olduğu kadar geciktirecekti.

Hâlâ işi bitirememiş oluşuna bahaneler arıyordu. Heyecanla düşündü: Bırak konuşsun. Bırak gizli yüzyıllar için anlatabileceği her şeyi anlatsın. Ne kadar çok anlatırsa, Sonsuzluğu o kadar iyi korumak mümkün olur.

Bu düşünce tarzı, hareketinin önüne katı bir politika koydu ve bir an için kıza hemen hemen onun kadar sakin bir yüzle baktı.

Noys kafasından geçenleri okurcasına, sordu, "Gizli yüzyıllara ait bilgi mi elde etmek istiyorsun? Bu bir savunma yerine geçecekse, kolay. Örneğin, 150.000.'den sonra neden yeryüzünde insanoğlu yok, öğrenmek ister misin? İlgini çeker mi?"

Harlan bilgi peşinde değildi, öğrenmek de istemiyordu. Fakat silahı tutan oydu. Zayıflık göstermemesi gerekiyordu.

"Konuş!" dedi. Feryat edercesine söylediği bu kelime, Noys'un gülümsemesine sebep oldu.

"Sonsuzluk henüz fazla üstzamanlara, hatta daha 10.000.'ye bile ulaşmadan önce, yüzyılındaki bizler (haklısın, ben 111.394.'denim) bu olayı fark ettik. Bizde de zaman seyahatleri var, fakat sizinkinden çok daha farklı ilkelere dayanır. Kendimiz kütlesel olarak zamanda gezmeyiz, zamanı önümüzden geçiririz. Biz yalnızca geçmişimizle, altzamanlarımızla ilgileniriz.

"Sonsuzluğu dolaylı bir yoldan keşfettik. Önce, Gerçekliklerin hesaplarını geliştirdik ve çıkardığımız sonuçları kendi Gerçekliğimize uygulayarak sınadık. Vardığımız nokta bizi dehşete düşürdü. Çok küçük bir olasılığın sonucu olan bir Gerçeklikte yaşıyorduk. Çok ciddi bir sorunla karşı karşıyaydık. Neden böyleydi?.. Burada değilmiş gibisin, Andrew! Hâlâ anlatmamı istiyor musun?"

Harlan, kızın, kendisine geçmişte alıştığı sıcak, şefkatli tavrıyla seslendiğini duydu. Şu anda böyle bir davranışın onu öfkelendirmesi gerekirdi ama elinden gelmiyordu.

Ümitsizlik içinde, "Devam et ve bitir, kadın," diyerek yalandan terslendi.

Kızın hitap ederken kullandığı "Andrew"undaki sıcaklığı, soğuk bir "kadın" kelimesiyle karşılık vererek gidermeye çalışmıştı ama o, yine de solgun bir yüzle gülümsedi.

"Zaman'ı geriye doğru inceledik ve gelişmekte olan Sonsuzlukla karşılaştık. Zaman içinde başka bir Gerçeklik (bizde de aynı kavram vardır ama adı başkadır) daha bulunduğunu hemen anladık. Büyük bir olasılıkla oluşan diğer gerçekliğe Temel Hal dedik. Temel Hal bir ihtimalde bizi de kapsamış olmalıydı ya da en azından bizim benzerlerimizi. Hiçbir zaman bu Temel Hal'in yapısını izah edemedik. Bilemiyoruz.

"Yalnız bildiğimiz bir şey varsa o da, uzak altzamanlarda Sonsuzluk tarafından yapılan bir Değiştirme'nin, Temel Hal'i bizim yüzyıllarımıza ve ötesine de uzanacak şekilde farklılaştırmış olduğuydu. Temel Hal'in yapısını araştırmaya başladık. Eğer bir yanlışlık yapıldıysa, bunu düzeltmemiz gerekiyordu. Öncelikle, aşağı zamanlarımızda 70.000.'den yukarıda yer alan, gizli yüzyıllar dediğimiz kısmı karantinaya aldık. Çok büyük bir olasılıkla bu bizi yapılacak Değiştirmelerin etkilerinden koruyacaktı. Mükemmel bir güvenlik önlemiydi diyemem ama bize zaman kazandırması açısından değerliydi.

"Sonra, normalde kültür ve değerlerimizin izin vermeyeceği bir şey yaptık. Üstzamanlarımızı, geleceğimizi araştırdık. İçinde bulunduğumuz Gerçeklikteki insanın kaderini öğrendik. 125.000.'den kısa bir süre sonra, insanoğlu yıldızlar arası seyahatin sırlarını çözüyor. Uzay boşluğunda sıçramalar yapmayı başarıyor. Sonuçta da yıldızlara ulaşıyor."

Harlan gittikçe artan bir ilgiyle kızın tatlı ve ölçülü konuşmasını dinliyordu. Anlattıklarının ne kadan doğruydu acaba? Ne kadarı onu aldatmaya yönelikti? Kızın sözünü keserek, "Ve yıldızlara ulaşma imkânına sahip olunca da, dünyayı terk edip ayrıldılar. Bazılarımız bunu tahmin ediyordu."

"Öyleyse o bazılarınız yanlış tahmin etmişler. İnsanoğlu dünyayı terk etmeye çalıştı. Ne yazık ki, Galaksi'de yalnız değiliz. Başka dünyaları olan yıldızlar yar, biliyorsun. Hatta başka zekâlar. Aslında, en azından bizim Galaksimizde, hiçbiri insanlık kadar eski değil ama 125.000 yüzyıl boyunca insanoğlu dünyadan çıkmadı. Daha genç zekâlar bizim düzeyimize gelip geçtiler. Yıldızlararası seyahati geliştirip, Galaksi'yi kolonileştirdiler.

"Bizim torunlarımız uzaya çıktığında her taraftan gelen birtakım mesajlarla karşılaştı. Dolu! Geçmek yasaktır! Yaklaşmayın! İnsanoğlu araştırmacılarını geri çekti ve yuvaya döndü. Fakat artık dünyanın ne olduğunu biliyordu: Özgürlüğün sınırsızlığıyla kuşatılmış bir hapishane... ve insan soyu yok oldu!" "Bir anda yok oldu, öyle mi? Saçma." "Bir anda yok olmadı. Binlerce yüzyıl sürdü. İniş çıkışlar oldu ama sonuç olarak, bir amaçsızlık, beyhudelik, ümitsizlik insanoğlunu etkisi altına almıştı ve başa çıkamadılar. En sonunda bir ara doğum oranı düştü ve sonra her şey bitti. Senin Sonsuzluğu'nun marifeti bu."

Harlan şimdi Sonsuzluğu savunabilirdi, daha şiddetle, daha tutucu olarak.

"Gizli yüzyıllara geçmemize izin verin düzeltelim. Ulaşabildiğimiz yüzyıllarda en iyisini başardık."

"En iyisi mi?" Noys, Harlan'ı taklit ederek garip bir ses tonuyla onu alaya aldı. "Neymiş o? Bunu size söyleyen makineleriniz. Hesap kompleksleriniz. Peki, makinelerin ayarını yapıp, onlara neye göre karşılaştırma yapacaklarını söyleyen kim? Makineler, problem çözümünde insanlardaki zekâ kıvraklığına erişemezler, yalnızca hızlıdırlar. Sadece hızlı! O halde, Sonsuzların 'en iyisi' dedikleri nedir? Ben sana söyleyeyim. Emniyet ve

güvenlik. Aşırılığa kaçmamak. Aşırı uçlarda bulunmamak. Geri dönüşü garantilemeden hiçbir riske girmemek."

Harlan yutkundu. Araçtayken Twissell'in Gizli Yüzyılların evrimleşmiş insanıyla ilgili sözleri aklına geldi. Ne demişti: Normal olmayan, alışılmışın dışındaki her şeyi ortadan kaldırırız.

Ve gerçekten de öyle değil miydi?

"Eee," dedi Noys, "düşünceli görünüyorsun. Madem öyle, biraz da şunu düşün. Şu anda yaşanan Gerçeklikte, neden insanoğlu sürekli uzay seyahatleri yapabilmek için çırpınıyor ve her defasında başarısızlığa uğruyor? Her uzay seyahati projesini başlatan, geçmişteki başarısızlıklardan haberdar olsa gerek. O halde neden tekrar tekrar deniyorlar?"

"Bu konuyu derinlemesine incelemiş değilim." Yine de, ister istemez, Mars'ta her defasında kurulan ve bir türlü başarıya ulaşılamayan koloni çalışmaları aklına geldi. Sonsuzlar için bile her zaman çekiciliğini korumuş olan uzay uçuşlarını düşündü. Sosyolog Kantor Voy'un sesi hâlâ kulaklarındaydı. Adam, elektroçekimle yapılan uzay seyahatlerinden yoksun kalma konusunda, derin derin iç çekmiş ve "çok güzeldi." demişti.

Gerçekten böyle bir şey olabilir miydi? Zeki birtakım yaratıkların, dışa açılıp yıldızlara ulaşarak, yeryüzündekileri bulundukları yere hapsetmeleri söz konusu olabilir miydi? İnsanları, defalarca gezegenlerarası seyahatler düzenlemeye, içlerinde yalnızca Dünya'nın yaşanabilir bir yer olduğu gerçeğine rağmen, bu ölü gezegenlere tekrar tekrar gitmeye zorlayan neden bu olabilir miydi? Sonsuzluğun durmadan uğraştığı yanlış uygulamalara neden olan, bu kaçınılmaz başarısızlık, insanın her şeye rağmen bu hapishaneye dönmek zorunda olduğunun bilincinde olması mıydı? Harlan, elektroçekimin geliştirdiği yüzyıllardaki uyuşturucu madde kullanma alışkanlığını düşündü.

"Sonsuzluk, gerçekliklerdeki felaketleri önlerken, aynı zamanda zaferleri de yok ediyor. İnsanlığın yücelebilmesi için büyük sınavlar verilmelidir. Tehlike ve huzursuzluk, güvensizliğe yol açar ve insanlığı daha yeni, daha görkemli zaferler kazanmaya iter. Bunu anlayabiliyor musun? Sonsuzluk, insanı kuşatan tuzakları ve sefaleti bertaraf etmekle onu, daha iyi ve daha etkili çözümlerini; kaçmak yerine, güçlüğü yenerek ele geçireceği asıl çözüm yollarını bulmaktan alıkoyuyor."

Harlan tekrar söze girmek isteyerek, "Birçok mükemmel iş..." dedi.

Noys sözünü kesti. "Sonsuzluğun kurulmamış olduğunu düşün."

"Eee?"

"Neler olacağını sana anlatayım. Zaman mühendisliği için harcanan enerji, çekirdek ilminin gelişmesinde kullanılacaktı. Sonsuzluk kurulamayacaktı ama, Yıldızlararası seyahat gerçekleşecekti. İnsanoğlu, şimdiki Gerçeklikleri'nden yüz bin yüzyıl, belki de daha önce, yıldızlara ulaşabilecekti. Yıldızlar henüz işgal edilmemiş olduğundan, insanoğlu galaksi boyunca yayılabilecekti. Önce davranmış olacaktık."

"Ve bu bize ne kazandıracaktı?" diye sordu Harlan. "Daha mutlu olabilecek miydik?"

"Biz derken kimi kastediyorsun? İnsanın tek bir dünyası olmayacaktı. Milyonlarca, milyarlarca dünyada yaşayacaktık. Sınır tanımayacaktık. Her dünya, kendisine ait yüzyıllara, değerlere, kendisinin olan bir çevrede mutluluğu arama fırsatına sahip olacaktı. Bir çok mutluluklar, güzel şeyler, çok çeşitli... İnsan neslinin Temel Hal'i bu işte."

"Bu, sadece bir tahmin," dedi Harlan ve kızın çizdiği tabloya ilgi duymaya başladığı için sinirlendi. "Neler olacağını nasıl bilebilirsin?"

"Yalnızca bir tek Gerçeklikten haberdar olan ölümlüler sana komik gelir, değil mi? Bizde de, birçok Gerçeklik mevcuttur ama belli bir anda bunların yalnızca biri geçerlidir, diye düşünen Sonsuzların cehaleti karşısında gülümsemekten kendimizi alamayız."

"Neler saçmalıyorsun?"

"Biz, alternatif birtakım Gerçeklikler hesaplamayız. Hepsini izleriz. Yaşanabilecek Gerçeklerden biri geçerlidir, diğerleri seçenektir. Biz tümünü inceleriz."

"Ortada olmayan, hayalet Gerçekler, öyle mi?"

"Evet."

"Peki bunu nasıl yapıyorsunuz?"

Noys bir an için tereddüt etti, sonra tekrar konuştu. "Sana nasıl açıklasam bilmem ki, Andrew? Aynı senin gibi, birçok şeyi nasıl olduklarını pek

anlayamadan öğrendim. Bir hesap kompleksi'nin çalışmalarını açıklayabilir misin? Halbuki kullanırsın ve Çalışır."

"Eee, yani?"

"Daha önce anlattığım gibi, Gerçeklikleri gözlemeyi öğrendik ve Temel Hal ortaya çıktı. Bu Temel Hal'i yaşanan Gerçeklik olmaktan çıkaran değişikliğin ne olduğunu da bulmak zor olmadı. Değişikliğin nedeni, Sonsuzluktakilerin yaptığı bir Değiştirme işlemi değil, bizzat Sonsuzluğun kendisiydi, onun varlığıydı. İnsanlara kendi geleceklerini seçme olanağı sağlayan Sonsuzluk gibi sistemler, güvenlik ve sükûneti tercih eder ve böyle bir Gerçeklikte yıldızlara ulaşmak olanaksızdır. Sonsuzluğun varlığı galaksi imparatorluğunun kurulmasını engelledi. Durumun düzeltilebilmesi için Sonsuzluğun ortadan kalkması gerekiyor.

"Sınırsız sayıda Gerçeklik vardır. Gerçekliklerin alt grupları da sınırsız sayıdadır. Örneğin, içinde Sonsuzluk bulunan Gerçeklikler sınırsız sayıdadır, Sonsuzluğun bulunmadığı Gerçeklikler de sınırsız sayıdadır, aynı zamanda, Sonsuzluğun var olduğu fakat sonradan ortadan kaldırıldığı Gerçeklikler de sınırsız sayıdadır. Fakat benim insanlarım, bu sınırsız Gerçeklikler arasından benim bulunduğumu seçtiler.

"Benim bir suçum yok. Twissell ve sen Cooper'ı nasıl eğittiyseniz, onlar da görevimi yerine getirmem için beni eğittiler. Fakat, benim Sonsuzluğu ortadan kaldıran ajan durumunda olduğum Gerçeklikler de sınırsız sayıdadır. En az karışık olan beş seçenekten birini seçmemi istediler. Ben de şu anda yaşamakta olduğumuz, içinde senin bulunduğun seçeneği seçtim."

"Neden bunu seçtin?"

Noys bakışlarım başka tarafa çevirdi. "Çünkü, seni seviyorum. Seninle karşılaşmadan çok önce, sana âşıktım ben."

Harlan iyice şaşırmıştı. Doğru söylüyor gibiydi. Düşündü: Bu kız bir oyuncu...

"Ama bu oldukça komik," diyebildi.

"Öyle mi? Gerçeklikleri büyük bir dikkatle inceledim. 482.'ye gidip, önce Finge'le sonra da seninle karşılaştığım Gerçekliği inceledim. Bana geldiğin, beni sevdiğin, Sonsuzluğa ve sonra da uzak üstzamanlardaki kendi yüzyılıma götürdüğün, Cooper'ı yanlış yere gönderdiğin ve birlikte İlkel

Zaman'a gittiğimiz Gerçekliği. Hayatımızın geri kalan günlerini İlkel Zaman'da geçirdik. Birlikte ve mutlu olduğumuzu gördüm ve seni sevdim. Onun için hiç de komik değil. Aşkımız gerçek olabilir diye bunu seçtim."

"Bütün bunlar hep aldatmaca. Düzenbazlık. Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?" Birden sustu, sonra o anda aklına gelmiş gibi sordu, "Dur! Bütün olacakları önceden bildiğini söylüyorsun. Her şeyi biliyordun, değil mi?"

"Evet."

"Yalan söylediğin belli işte. Burada, bir silahla karşılaşacağını da bilmen gerekirdi. Başaramayacağını da bilmen gerekirdi. Cevap ver bakalım."

"Gerçeklik alt gruplarının sınırsız sayıda olduğunu söylemiştim. Ele aldığımız bir Gerçekliği ne kadar iyi incelesek de, bunun birçok benzerini yine de tam olarak saptayamayız. Bulanık noktalar vardır. Saptama işlemi ne kadar iyi yapılırsa bulanık noktaların sayısı o kadar azaltılabilir. Bulanık noktaların sayısının azaltıldığı oranda, rastlantıyla meydana gelecek değişikliklerin sonucu etkileme olasılığı da azalmış olur. Fakat olasılıkların tümünün yok edilmesi olanaksızdır. Bir bulanık nokta işi bozdu." "Hangisi?"

"l00.000.'deki engel ortadan kaldırıldıktan sonra, uzak üstzamanlara bir kez daha gelmen gerekiyordu ve geldin. Fakat, yalnız gelmen gerekiyordu. Bilgisayar Twissell'i görünce, işte bu yüzden çok korktum."

Harlan yine çıkmaza girmişti. Nasıl da her şeyi yerli yerine oturtuyordu bu kız!

"Eğer bu farklı durumun gerçek önemini kavrayabilseydim, daha da çok korkardım. Yalnız gelmiş olsaydın, şimdi olduğu gibi, yine beni İlkel Zaman'a getirecektin. Sonra da, insanlık aşkı için, bana duyduğun sevgi için, Cooper'la temasa geçmeyecektin. Çember kopacak, Sonsuzluk sona erecek ve senle ben burada güvenlik içinde yaşayacaktık.

"Fakat rastlantısal bir değişiklik gerçekleşti ve sen Twissell'le birlikte geldin. Yolda sana Gizli yüzyıllarla ilgili düşüncelerinden bahsetti ve bana olan güveninin sarsılmasına yol açan sonuçlara ulaşmana sebep oldu. Ve şimdi de aramıza şu silah girdi... ve işte, Andrew, öykü bu. Beni vurabilirsin. Hiçbir şey seni durduramaz."

Silahı sıkmaktan Harlan'ın eli ağrıyordu. Öbür eline aldı. Kızın öyküsünde tutarsız bir nokta yok muydu? Şimdi onun Gizli yüzyıllardan geldiğine kuşkusu kalmadığına göre ne yapmalıydı? Çelişkiler içinde kıvranıyordu ve güneş doğmak üzereydi.

"Sonsuzluğun sona ermesi için benim Cooper'ı 20.'ye gönderişim yeterliydi. Neden bir de benim buraya gelmemi istediniz? Ne gereği vardı?"

"Çünkü," dedi, Noys, "Sonsuzluğun sona ermiş olması yeterli değil. Sonsuzluğun bir başka biçimde tekrar kurulma olasılığını da mümkün olduğu kadar azaltmalıydık. Onun için, burada, ilkel zamanda yapılması gereken bir şey daha var. Bir küçük Değiştirme, çok basit bir şey. Gerekli Asgari Değişikliğin hayati önemini biliyorsun. Burada, 20. yüzyılda İtalya denen bir yarımadaya bir mektup gidecek. Şimdi 19.32.'deyiz. Birkaç yıl sonra, göndereceğim mektuptan yararlanarak, İtalya'da bir adam, uranyumu nötron bombardımanına tabi tuttuğu deneylerine başlayacak."

Harlan korktuğunu hissetti. "İlkel Tarih'te değişiklik mi yaratacaksınız?"

"Evet. Planımız bu. Yeni, nihai Gerçeklikte ilk nükleer patlama, 30. yüzyılda değil, 19.45.'de meydana gelecek."

"Fakat bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musunuz? Düşünebiliyor musunuz?"

"Tehlikenin farkındayız. Sonuçta ortaya çıkan gerçekler demetini inceledik. Çok küçük bir olasılıkla, dünya radyoaktif bir örtüyle kaplanabilir, fakat bundan çok daha büyük bir olasılıkla..."

"Bu riske değecek bir şey var mı?"

"Bir Galaksi İmparatorluğu. Temel Hal'in bizzat kendisinin yaşama geçişi."

"Şu yapmayı düşündüğünüz şeye rağmen, hâlâ Sonsuzları müdahale etmekle suçluyorsunuz..."

"Biz onları, insan soyunu güvenlik içinde bir hapishanede tutmak için defalarca müdahale etmekle suçluyoruz. Biz yalnızca bir kez müdahale edeceğiz ki nükleer güce yönelsin ve bir daha hiçbir zaman Sonsuzluğu kuramasınlar."

"Hayır," dedi Harlan ümitsizlikle. "Bir Sonsuzluk olmalı."

"Sen istersen olur. Seçecek olan sensin, insanlığa geleceklerini dikte ettiren psikopatlar olmalı diyorsan..." "Psikopatlar!" diye gürledi Harlan. "Değiller mi? Sen onları iyi tanırsın. Düşün!" Harlan kıza saldırmak üzereydi, ama yine de düşünmekten kendini alamadı. Çırakların Gerçekliğin esaslarını öğrenişi ve Çırak Latourette'in kendini öldürmek istemesi aklına geldi. Latourette ölmemiş ve bir Sonsuz olabilmek için gayret sarf etmişti ama, kimbilir yüreğinde ne yaralar açılmıştı.

Sonsuzluk'taki hiyerarşik düzeni düşündü. Herkesin, duyduğu suçluluğu öfke ve nefrete dönüştürüp Teknisyenlerin sırtına yüklemeye çalıştığı anormal hayatı düşündü. Birbirleriyle boğuşan Bilgisayarları düşündü. Finge'in Twissell'in arkasından çevirdiği dolapları, Twissell'in de onu gözleyişini düşündü. Sennor'un Sonsuzluklarla mücadele ederken, aslında kendi kel kafasıyla uğraştığını düşündü. Kendisini düşündü.

Sonra Twissell'i düşündü, büyük Twissell'i, kendi gibi kuralları çiğneyen Twissell'i.

İşte Sonsuzluğu böyle tanıyordu. Yoksa onu yıkmak için bu kadar istekli olabilir miydi? Yine de, şimdiye kadar bunu kendi kendine itiraf edememişti, sona bu kadar yakın olmamıştı.

Ve Sonsuzluğun gitgide derinleşen psikozlar içine gömüldüğünü düşündü. Anormal dürtülerin kıvrandığı bir kuyu, ümitsiz hayatların yerlerinden acımasızca koparılmasıyla meydana getirilen bir kütle.

Hiçbir anlam taşımayan, boş gözlerle Noys'a baktı. Kızın tatlı yumuşak sesi kulaklarını okşadı. "Anlıyor musun? Gel, mağaranın önüne çıkalım, Andrew."

Yepyeni bir görüş açısı kazanmış olmanın ağırlığıyla sersemlemiş, büyülenmiş gibi kızın peşinden gitti. Uzun bir zamandır kendisiyle Noys'un kalbi arasındaki bir çizgide yer almış olan silah elinden düştü.

Güneş doğuyordu, gökyüzü gri bir renge bürünmüştü ve mağaranın hemen önünde duran aracın gövdesi soluk ışıklar altında gölge gibi duruyordu. Üzerini kaplayan örtü, hatlarını bulanıklaştırıyordu.

Noys konuştu. "Bu, Dünya işte. Ne sonsuz, ne de insanlığın tek yuvası, yalnızca sınırsız bir maceranın başlangıç noktası. Bütün yapacağın, karar vermek. Sana kalmış. Sen, ben ve mağaradakiler, bir fiziksel zaman alanıyla Değişikliğin etkisinden korunacağız. Cooper ilanıyla beraber yok olacak;

Sonsuzluk ve benim yüzyılımın şu andaki Gerçekliği ortadan kalkacak, fakat biz, çocuklar, torunlar görmek üzere burada olacağız ve insanlık, yıldızlara ulaşmak üzere varlığını sürdürecek."

Kızın yüzünü görmek için döndü; o da Harlan'a bakıyor, gülümsüyordu. Noys'du, her zamanki Noys ve kendi kalbi de aynı eskiden olduğu gibi çarpıyordu.

Araç ortadan kaybolup, üzerlerine düşen gölgesi yerini gün ışığına bırakana kadar, karar vermiş olduğunun kendi bile farkında değildi.

Bu kayboluş, Noys kollarının arasına kayarken, ona sonun geldiğini anlatıyordu, Sonsuzluğu'nun sonunun...

... Ve bu sınırsızlığın başlangıcıydı.